

BÁLINT BÉLA
EMBERISKOLA

BÁLINT BÉLA

EMBERISKOLA

BÁLINT BÉLA

EMBERISKOLA

VIVERE MILITARE EST...

Bálint Béla © 2014

Írta: Bálint Béla

© Bálint Béla, 2017.

ISBN 978-615-00-1345-9

Kiadás helye: Kecskemét, Hungary

Tartalom

ELŐSZÓ	5
EMBERISKOLA	7
HOMO NOVUS	38
ANGYALISKOLA	44
NEMZEDÉKRŐL... NEMZEDÉKRE	190
SOLI DEO GLORIA	197
A KOZMOSZBA HELYEZETT EMBERI AGY	220

Előszó

Az ember az elmúlt tízezer évben csupán mérnöki tudását fejlesztette, hogy megkönnyítse életét és kielégíthesse kíváncsiságát. Kőbaltára volt szüksége, hát elkészítette. Majd felfedezte az éket, a kétkarú emelőt, a kereket, a gőzmozdonyt, a repülőt... és az űrrakétát. Ehhez csupán 9-10 ezer évre volt szüksége.

Eközben alig tett néhány tétova, értékelhető lépést önmaga megérésének irányába. Bár volt némi „mozgás” a filozófia és a teológia különböző iskolái segítségével.

Am manapság már a tudomány rengeteg olyan eredményt szállított és szállít jelenleg is, amelynek komoly elemzése, rendszerezése, filozófiai szintű összefoglalása a mai napig nem történt meg.

Furcsa érzés, amikor barlangi mentalitással ül valaki egy csúcstechnológiai fejlesztéssel létrehozott személyautóba, miközben az emberek nem értik, miért van ez a káosz a világban!?! Hát ezért...! A káosz elsősorban azok fejében van, akik okozzák!

Az embernek fogalma sincs, hogy miképpen került „ide”, mi célból, no és persze, hová tart...?! A mérnöki fejlesztéseink mellett nagyon itt lenne már az ideje értelmezni néhány fundamentális kérdést, amelyekkel úgy tűnik, hogy még sehogyan sem áll az ember.

Önnön létezésének értelmezésével vannak a legnagyobb problémái, ha bevallja, ha nem! Olyan, alapjaiban is elgondolkodtató dolgok léteznek és működnek a természetben, amelyeken még el sem töprengett. Még a kérdések feltételéig sem jutott el.

Ebben a könyvemben (is) szeretnék kísérletet tenni arra, hogy ezek a kérdések mielőbb felszínre kerülhessenek, és amennyiben az lehetséges, az emberi tudatban kibontakozhasson a válaszok halovány kontúrja is... mindenkinek saját felkészültsége és ízlése szerint.

Az élet ugyanis mindig akkor fordul önmaga ellen, amikor teret hódít a tudatlanság!

Tudatunkat formáló és érzéseinket működtető vélt vagy valós létezésünk és környezetünk ugyanis szintén apró energiarészecskékből épül fel, teljesen indifferens, hogy ez a szubsztrátum anyag vagy energia. Mindenképpen befolyásolja értelmi szintünket. A minket formáló hatás életidőnk során valahogyan mindig „abból” az irányból, „onnan” érkezik.

Egy alkalommal az egyik amerikai barátom röviden így jellemezte az általa megismert írásaimat: „Olykor humoros, izgalmas, cselekményes... sokszor abbahagyhatatlan, de mindenképpen **közérthetően tudományos!**”

Számomra ez volt a legnagyobb elismerés.

BÁLINT BÉLA

EMBERISKOLA

VIVERE MILITARE EST...

Bálint Béla © 2014

– Ne lökdössön már! – mondta ingerülten a mennyország kapujában egy lélek a mögötte várakozónak. Hosszú sorban álltak a lelkek, csak lassan haladt a sor előre. Egy ideje már – csak az Isten vagy az ördög tudja, hogy miért, de – nem ment gördülékenyen a beléptetés...

– Mutassa a halotti anyakönyvi kivonatát... – mondta az angyal. – Ez nem jó! Nem írta alá a főorvos... maga még visszamegy... Következő! – harsogta.

– A főorvos által aláírt halotti anyakönyvi kivonataikat készítsék elő... bizonyítványokat, valamint a közúti balesetben elhunytak a jogosítványt..., továbbá iskolai bizonyítványok, illetékbélyegekről igazolás....

– Viccel...?! – kérdezte egy lélek, aki éppen sorra került volna.

– Miért viccelnék?! Mit gondol maga?! – válaszolt a kék szárnyú Angyal. – Ön csak kijelenti, hogy meghaltam... és máris bebocsájtást nyer... ide!???

– Ez elképesztő...! – sápadt el az eddig nyugodtnak látszó lélek. – Mit kért, illetékbélyeget...?? – motyogta tanácstalanul. – Milyen illetékbélyeget...?! – nézett körül hitetlenkedve az elképedt lélek... a mögötte állóktól várva tanácsot.

– Amit az egyháznak kellett fizetnie! – válaszolt az angyal.

– De hiszen én... én ... tulajdonképpen ateista vagyok... – motyogta ismét megdöbbenve a lélek, és mintha éppen ebben a pillanatban értette volna meg a helyzet komikumát és abszurditását... kissé elmerengett, majd folytatta. – Én semmilyen egyháznak nem fizetem... „illetékbélyeget”!?

– Zsidók...!! – morogta félhangosan, gúnyosan egy összeroncsolt arcú ember hátulról, a sorból. – Ezek ilyenek... megölték Jézust... és most itt áll sorban... a mennyország kapujában... Micsoda ellentmondás... ugyan már!

– Miért, maga keresztény? – fordult felé az előbbi elképedt lélek. –

Egyébként nem vagyok zsidó... csak... csak ateista! – dadogta most már bizonytalanul.

– A t e i s t a... nyomott meg szinte minden egyes betűt külön-külön az előbbi lélek. – Nézzen már körül, hogy hol van! Éppen MOST jutott az eszébe hangoztatni, hogy ateista! Nem kellene egy kicsit elgondolkodnia, mielőtt beszél...? Maguk ilyen meggondolatlanok voltak lenni, a Földön is... éppen itt a mennyország kapujában akar ateista lenni...?! – csóválta a fejét, majd lehaverkodó stílusban folytatta. – Egyébként a kérdésedre válaszolva: Igen, kereszténynek tartom magam... haver...! Annak idején anyámék megkereszteltettek... – válaszolt kissé rekedtes, alkoholistákra jellemző hangon az előbbi lélek. – Igaz, nem nagyon gyakoroltam a hitemet, csak a betegségem után... amikor kivették a fél májam... Akkor már tempolomba is jártam. Persze csak Karácsony előtt...

– Na, látja! Kereszténynek tartja magát... Sokkal inkább farizeus maga, nem keresztény. Egyébként is úgy látom, hogy nem túl elmélyült a hite... Nézzen már vissza! Oda... igen, oda... le! Tanult maga földrajzot, egyáltalán?! Nézze azt a világoskék golyót... az ott a Föld! Hát úgy néz az ki, mint amit kétezer évvel ezelőtt megváltottak...?! Ártatlan gyermekek ezrei éheznek rajta, számtalan háborúban ölik egymást az emberek... szegénység, munkanélküliség... betegségek! Így megy ez több ezer éve...! Csak a pénz nevű gölem kiszolgálása folyik ott lent... a haszon, a profit és az ÉRDEK... Ez mozgat ott lent mindent!

– Ezek csupán szervezési hibák... amelyek az ember alacsony intelligenciájából adódnak, és így az ebből keletkező következményeket kizárólag saját maguknak köszönhetik... sajnos! – tette hozzá egy nyugodt, de határozott hang.

– Mi maga? Tanár... vagy professzor, hogy ilyen jól tudja? – emelte fel a hangját az ateista.

– Pap vagyok... de itt áll a barátom mellettem... ő pedig rabbi... volt. Ne törődjön velük, barátom!

– Na, szépen vagyunk! – nevetett fel a májbeteg farizeus... gúnyo-

san. – Rabbik a mennyországban! Hát, maguk bizony jól eltévedtek... – és hangosan kacagni kezdett. Maguknak se mennyországuk, se angyalaik... maguknak Mózesük van, azzal a vizes sztorival, meg a kőtáblákkal... Mondhatom, ügyesen sztrájkoltak annak idején Egyiptomban! Kivonultak... nagy duzzogva, hogy melózzon csak a fáraó egyedül... He-he-he... persze így a nagy uralkodó adminisztráció nélkül maradt ott, azzal a sok paraszttal... a Nílus mellett. Így kénytelen volt kiváltságokkal visszaédesgetni magukat... a következő néhány ezer évre, ugye... hogy az adminisztrációt önök végezzék el... Tudja melyiket... hát a banki adminisztrációt... Világ-szerte... **nehogy a pénz valódi urának kelljen foglalkoznia koszos napi dolgokkal... Gondosan behelyezték magukat a valódi uralkodók**, a pénz valódi urai és az egyszerű néptömegek közé!! A „fáraó” uralkodik tovább, már ezer évek óta... John Lennon is megmondta, hogy ugyanazok irányítják a Földet, akik ötezer évvel ezelőtt is... igaz, le is lőtték érte... – motyogta csak úgy maga elé... – Maguk adminisztrálnak a bankocskáik által kiépített hálózataikban... a gójok meg melóznak! Magának is el kellene gondolkodni... nem csupán uzsoracivilizációs hálózatukkal uralkodni a világ népei fölött... különféle blöff-hitelminősítgetésekre hivatkozva egész nemzeteket emelni fel az egekig... érdemtelenül, másik nemzeteket pedig lenyomni a sárba... Szubjektív döntés az egész... é r d e k!!! Ugyan már! A világ azért ennél már sokkal okosabb, mintsem hogy ezt a maguk mesécskéit bevegye.

– Ne vegye komolyan... hiszen tudatlan! – mondta csendesen, szinte csak suttogva, a szája sarkából a pap a rabbi felé. S, közben fölényesen mosolygott.

– Miért suttog „inkvizítor”?... – kiáltott a pap felé az előbbi májbeteg lélek, nyomatékosan hangsúlyozva az utolsó kifejezést. – Én fizetem maguknak az egyházi adót... Igaz, hogy csak az utolsó néhány évben... – motyogta csak úgy, maga elé. – Abból élt, amit én fizetem maguknak! Adót! Ezért magának kötelessége lett volna megmenteni a lelkem...! Érti?!? Na, most majd kiderül, hogyan végezte a munkáját... – és rekedtes hangon felnevetett, majd folytatta. –

Vagy talán nem maguk égették el elevenen Bruno-t, a csillagászt, és vetették élete végéig házi őrizetbe Galileit, mert... mert ki merték mondani az igazságot? Nem maguk mérgeztették egymást Lucrezia Borgia idejében... na és miért... a hatalomért!?! – látszott rajta, hogy teljesen fel van háborodva. – A maguk bankjában történtek a drogbárók pénzmosásai is és a pedofil papok esetei...?! Na, ehhez mit szól...?! – szinte ordította tehetetlen dühében. – Olvasták maguk Barnabás evangéliumát?!? Lehet, hogy magának is lesz egy kis izgulnivalója itt, a kapuban. Ez meg itt a halotti anyakönyvi bizonyítványomat kéri...? Pedig Jézus előtt neki se lett volna „állása”... Még hogy örökké élnek az angyalok...?! Hát akkor hol voltak Jézus előtt, az Újszövetség megírása előtt...??? – biccentett a fejével az angyal felé. – Hihetetlen! – majd egy kissé lecsendesedve folytatta. – No, és Homérosz, Arisztotelész, Plátón??? A piramisok... Róma?! A görög városállamok kultúrája... Egyiptom matematikusai... a Perzsa civilizáció nagyjai?!? Mindannyian Jézus előtt születtek és alkottak!! Közülük senki sincs „megváltva”?!? Hiszen Jézus csak jóval utánuk született, hogy MAJD... „megválthassa” őket is... Az ókor nagy gondolkodói... például Arisztotelészt..., aki a materialista gondolkodás alapjait rakta le?!? Hogyan csinálhatta... ezt a „megváltást” utólag... visszamenőleges hatállyal...?! – gúnyosan felkacagott. – Vagy közülük senki sem juthatott be ide? – megint csak a kapu felé biccentett – hiszen a maguk mennyországa még akkor meg sem épült...! Ha-ha-ha... – szinte gargarizált a nevetéstől. – Vagy pedig haláluk után várták, hogy megépüljön a keresztények mennyországa...? És addig hol voltak...?! Munkásszállón?!? Mert én ott éltem le az életem nagy részét..., és még maguk akarnak itt butítani engem... ahhh! – legyintett – Nem gondoltak rá, hogy felül kellene már vizsgálniuk ezt a régi sztorit...? És a modern tudományok eredményeinek birtokában egy kicsit igazán csiszolhatnának a történetükön!!! Higgycs, ez az egyik oka, hogy rohamosan veszítik az „ügyfeleiket” mindenhol a világban!!! – majd ismét köhögött.

A rabbi hallgatott. Megvoltak a több ezer éves túlélési reflexei. Nem

akart belemerülni ebbe a parttalan vitába, amit ez a szerencsétlen lélek provokált. Méltatlannak gondolta. A pap azonban megkísérelte...

– No, és a maguk ateista „Ősbummja”... honnan keletkezett? S, ha addig nem volt semmi, akkor mi az, ami robbant??! A „robbanásig” pedig **mi volt??!** Mi volt a robbanás előtt??! Semmi nem történt? Nem voltak „történések”, hiszen nem volt semmi... Nem létezett az „alany”... mondattani szempontból közelítve a kérdést. Ha nincs alany, akkor nem tud „mi” vagy „ki” történni... A semmi pedig nem képes „történni”... éppen azért „semmi”... De ezt Ön úgysem értheti...! Jobb, ha megnyugszik... barátom, főleg itt, ezen a Szent helyen! – figyelmeztette hangját leeresztve a pap... a háborgó lelket.

– Bocsássanak meg, uraim, én csak hallgatom magukat egy ideje, de elnézésüket kérve csak meg kell, állapítsam, hogy az Önök legfőbb baja az, hogy fogalmuk sincs a demokrácia alapszabályairól!

– Ki maga? – mordult a májbeteg lélek a most megszólalt lélek felé.

– Politikus vagyok...

– Na, még csak maga hiányzott! – kiáltottak fel, szinte már sikítva néhányan a sorból. Olyanok is, akik eddig megtürtöztetve önmagukat, nem kevés erőfeszítés árán... bölcsen hallgattak.

– Maga jobb, ha önként visszafordul innen, de nagyon gyorsan ám!

– mondta az ateista.

– Csak lassan a „**testtel**” uraim... – kezdett volna egy hosszabb beszéd megtartásába a politikus.

– Pont itt beszél ez a szerencsétlen „**testről**” – motyogta az ateista maga elé révedve. – Ennek fogalma sincs, hogy hova került – fásultnak tűnt, majd továbbmotyogott. – Nincs nekünk már testünk sem. Ott lent éppen maga volt az, aki annyi adót vetett ki ránk, hogy még a testünket sem tudtuk rendesen karban tartani. Étkezés, lakhatás, tisztálkodás... Van magának fogalma arról, hogy mennyibe kerül ez?! Maga, politikus úr, mindenünket elvette az igazságtalan adótörvényeivel! Azt hazudta, hogy majd a közösségünkre, a nemzetünkre, a társadalomra költi vissza a pénzt...!!! Persze saját maguknak hatalmas fizetést és juttatásokat szavaztak meg, minden egyes

alkalommal a politikusok. Honnan is tudná, hogy milyen volt a mi életünk abból a kicsi jövedelmünkből!!! Maga a rengeteg adójával a testünket sanyargatta, az a másik főokos... – mutatott a pap felé – meg az értelmünket nem engedte továbbfejlődni! Csak azokat a gondolatokat fogadta el, amelyek az ő idejétmúlt mesécskéjéhez kapcsolhatók voltak!!! Ötszáz év késéssel fogadták el azt is, hogy a Föld geoid alakú... és ehhez kánoni döntés kellett... nekik! No, de kérem...!! Maguk azok ketten, akik a lenti életünket megnyomortították!

– Engem is úgy kényszerítettek rá, hogy olyan törvények legyenek... – szakította félbe ezt a félnótásnak tartott, májbeteg lélek által előadott monológot a politikus.

– Vajon kik „kényszerítették” rá... Önt, a hatalmas befolyással rendelkező politikust arra, hogy megnyúzza embertársait ostobábbnál ostobább törvénykezéssel... korrupcióval? De amikor ki kellett volna állnia értünk, akik naivan megszavaztuk önt... elhittük a hazugságait, akkor mindig jött a rossz „filozófia”... a megmagyarázás... a kimagyarázás!!! Magának ott, lent sem hitt már senki, csak azok, akiket megfizetett vagy még inkább lefizetett!

– Hááát... – dadogta a politikus – azok, akik engem is hatalomba segítettek... azok mondták meg, hogy mikor mit kell tennem! Mikor milyen jellegű törvényt kell benyújtanom, és ha török, ha szakad megszavaztatnom... – pironkodott a politikus. – De nagyon jól esik, hogy ezt most itt kimondhatom.

– Nem gondolja, hogy egy kicsit későn...? – kérdezte az ateista.

– Sose késő a megbánás... persze, csak ha őszinte – sóhajtott nagyot a pap.

– Hazudnom kellett sok alkalommal önöknek... valóban – folytatta a politikus – annak érdekében, hogy a pozíciómát megőrizhessem. Hiszen cserébe messze az átlag fölötti életszínvonalat biztosított számomra az, aki a hatalomba segített. Azt hiszik maguk, hogy olyan könnyű egy politikai folyamatot manapság végigvinni...? Választások, beszédek... korteskedés... pénz, pénz, pénz!!!

– Ki volt az, ki segítette magát hatalomba?!? – kérdezték egyszerre

többen is.

– Hát azok, akik az önök adóztatásából – amit persze velem végeztettek el – a legnagyobb hasznot húzták!

– Tudjuk, tudjuk... – motyogta az ateista – a PÉNZ valódi urai. Ők, akik csak nyomtatták a valódi érték nélküli pénzt. Játékpénzt! S, arra használták, hogy IRÁNYÍTHASSANAK vele és általa. Még ha csupán irányítani szerettek volna vele... de URALKODNI akartak általa más emberi lények fölött! Nem volt ott szó soha valódi gazdasági tevékenységről, csupán önkényesen meghatározott irányvonalakról... amit a médiákon keresztül persze jól belesulykoltak az emberek millióiba, és amit persze az uralkodóréteg érdekében hoztak meg mindig. Amelyik ország nyomtathatott magának eleget azokból a koszos papírdarabkákból, az gazdagon, jólétben tarthatta saját népét. Akinek meg nem engedték meg, azt hitelrendszeri függőségben tartották... évszázadokon át! Ilyen olcsó trükköket neveznek maguk felelős világirányításnak!?? Ennyi... Maguk meg lyukat beszéltek ennek érdekében az emberek gyomrába. Vigyázzon, politikuskám, mert a hazugság, a hazudozás, az fő bűn!!! Mondom én, jobb, ha önként visszafordul... mert ott az ajtónál még hatalmas meglepetés érheti!

A politikus még szemmel láthatóan szeretett volna valamit mondani, de a lelkek elhúzódtak tőle... jó messzire és már nem figyeltek rá.

A kékszárnyú angyal vetett véget ennek az áldatlan párbeszédnek.

– Legyen szíves, lépjen félre... egyelőre! – mondta a háborgó ateistának. – Ne tartsa fel a lelkek vándorlását! Adjanak utat az emberhalászoknak! – kiáltotta, majd odaszólt egy kisebb csoport emberi lelket szállító Angyal felé.

– Péter! Ti kerüljetek a sor elé azokkal a lelkekkel! Ők gyorsított úton bocsájtatnak be...

– Persze! Közvetlen „járat” érkezett... – morogta az ateista gúnyosan, csak úgy maga elé.

– o –

Judit mosolyogva csóválta a fejét. Szokása szerint ott üldögélt kedvenc kis elektron-felhőcskéje csücskén. Lábát hintáztatta és figyelte a kapu előtti sort. Tudta, hogy a kapu választja el az anyagi világot az anyagtalantól. Tudta, hogy csak azok képesek átjutni rajta, akikben **megértés** és **szereket** lakozik, azaz akikben már kialakult a lélek! A test ide már nem juthat be, s valaki vagy kialakította magában a helyes értékrendet és erkölcsöt tükröző véleményrendszerét, vagy nem... vagy rendelkezik lélekkel, vagy sem... S, amennyiben nem, nos, akkor nincs benne semmi, ami bejuthatna ide! Bár ő is itt tanulta meg „fenn”, ennek a Természeti törvénynek az összefüggésrendszerét. Ennek rövid története olvasható ebben a novellában...

Sokszor töprengett el azon, hogy az emberek mennyiszere átsiklanak ezeken a fogalmakon: megértés... szeretet...! Sokan nem is értik... nem tudják mihez kötni... üresen cseng a számukra. Csupán használják, mert jól hangzik... de vajon értik-e... vajon élük-e?! Judit már régóta Angyal volt! Szerette a munkáját itt fenn... ráadásul legközelebbi barátja, Eszter sokszor idetelepedett mellé, és együtt töprengtek, gondolkodtak ezeken a sorsokon, amelyeket ezek az elhunyt lelkek cipeltek magukkal. Többször azon töprengtek, hogy miképpen lehetne még hatékonyabbá tenni ezen emberek mentális, lelki fejlődését, épülését. Sokat nevettek egyesek hihetetlen tudatlanságán, logikátlan érvelésén... önpusztító cselekedetein...

– Úgy látom, ez megint szép kis társaság – szólalt meg váratlanul mögöttük egy férfigang. Georg volt az, régi barátjuk. Georg tudós volt, amolyan igazi tudós-Angyal. Nem olyan, mint a Földön élő, tudósoknak nevezett hamis emberek, akiket csupán valamilyen érdekcsoport helyezett valamiféle tudományosnak hazudott intézmény élére vagy jól fizető állásába. Ők azok csupán, akik tudománynak tartják azt, ha képesek kiragadni egy-egy aprócska elemet az EGÉSZBŐL és képesek azt felismerni. Elnevezgetik... vitatkoznak elemi dolgokon. Ők azt mondják erre, „megértettük”. Ám az

EGÉSZet, amelynek picinyke része csupán az általuk felismert RÉSZ... nem értik, nem tudják, hol keressék... Folyamatokban csak kevesen képesek gondolkodni közülük. Hiszen az egységes képben mindenképpen a szeretet lakozik, és a hozzá vezető út is ebből van megépítve. „Ha szeretet nincs bennem, semmi vagyok!” – tanítja az Írás... és tényleg... milyen igaz.

Sajnos a „szeretet” tudományát még csak most kezdik ízlelgetni az emberek... még csupán most ismerkednek vele egy-kétezer éve... Pedig nagyon vágynak rá! S, mint a csetlő-botló kisgyerek... nem tudja, hogy hol és hogyan kezdje el... merje vállalni önmagát, merje kifejezni mások iránt érzett szeretetét... Annyira egyszerű, és mégis... fogalmuk sincs, hogyan tegyék, hiszen valaki beléjük oltotta, hogy ez nem „trendi”...!

A „szeretet”, mint fogalom megjelenése előtt csupán köveket hordatott ember az emberrel. Hordákba verődve rabló „népek” törtek be gazdagabb és civilizáltabb vidékekre. Foglyul ejtve embertársaikat, állatként hurcolták el. Hatalmas épületekben ölettek meg embert emberrel... s mindezt szórakozásnak, „sportnak” hazudva, gladiátoroknak nevezve a szerencsétleneket.

Ezekben a társadalmakban a gondolkodó művészeket, filozófusokat nem sokra becsülték. A szeretet fogalma még nem sok emberi egyed lelkében jelent meg akkoriban. A többség pedig még ma sem tud igazán mit kezdeni vele, pedig kétezer éve megalkották az Új Szövetséget, hátha annak segítségével jobban terjeszthetik majd ezt a gondolkodásmódot. Remélve, hogy majd hatékonyabban ismerik fel az emberek a „kiutat”... Mindenesetre választási lehetőséget kínáltak általa az önzés, a hazugság, az érdek uralkodásával szemben! Hiszen a szeretet nélkül, és egyéb pozitív emberi tulajdonságok nélkül: a bolygó csupán egy pénzügyi táplálkozási-lánccá silányodna le a világegyetemben. Ezek az anyagi manifesztációval nem bíró fogalomrendszerek... megbocsájtás, szeretet, önzetlenség... olyan kifejezések, amelyek elsődleges jellemzője az anyagtalanság... Ennek ellenére mégis nagyon is létező identitások. Azt pedig egyetlen gondolkodni képes emberi egyed se veheti komolyan, hogy a Természet

célja csupán ennyi lenne ezzel a remek teremtménnyel, az emberrel. Georg igazán komolyan vette a természet összefüggésrendszereit... és a filozófiát tartotta az összes természettudomány királynőjének. Szerinte a filozófia az a gondolkodási MÓD, amellyel szintetizálni lehet, a sokrétű természettudományok részeredményeit, ezáltal pedig kirajzolódhatnak új utak, irányok a lelkek jobbá tétele számára. Ettől kezd majd felderengni az „EGÉSZ” egységes szépségében. Mert a rendszer így működött.

A Természet nem olyan ostoba, hogy a benne zajló fejlődési folyamatot csak úgy leállítsa épp az emberi lénynél!!! Az ember hiszi csupán, hogy ő minden létezőnél fejlettebb, és nem létezhet nála okosabb, intelligensebb, magasabb szintű létforma.

Csupán ő gondolja magáról, hogy nála fejlettebb létforma nem létezik...!

Saját magát tartja a világmindenség csúcsának, amely csak úgy létrejött a tenger vizében lebegő egysejtűekből... Igen, ez az ateista szemlélet. Nem sokat bajlódik olyan dolgokkal, amelyeket nem lát a szemével és nem tud valamely érzékszervével megragadni. Számára a világegyetemből csakis és kizárólag a fizikailag megragadható dolgok léteznek. Ezáltal egy igen szűk spektrumra zárja saját gondolkodását, amely pedig sokkal többre lenne hivatva.

Az absztrakt módon megragadható dolgokat valószínűleg nem érti! Hiszen nem tudja megragadni... fizikai valójukban. Így bizony elvont gondolkodásra is képtelen. Mert ugyebár, ha egy ateista csak azt fogadja el valóságnak, amely valamely érzékszervével megfogható objektum, akkor miképpen vélekedik a létező matematikai összefüggésekről, vagy a mágneses terek törvényszerűségeiről vagy éppen a gravitációs térhatásokról... Hiszen ezeket egyetlen érzékszervével sem képes megragadni közvetlenül... Nem is beszélve a számára érthetetlen, ám a valóságban nagyon is létező anyagtalannal fogalmakról, mint a megértés, a szeretet, együttérzés... és így tovább.

Tudatával megérti jelentésüket, ám valójában nem használja őket.

Hiszen számára nem megragadható fizikai valóság. Persze ő ezt tagadja, sőt kikéri magának... Ezáltal keveredik egyre mélyebb önel-lentmondásba...

Csakis az agynak nevezett, testébe épített szerv rendkívül izgalmas és érdekes működése révén érhetné el őket! Az ateista egy tudatilag leszűkített világot lát csupán, és még ebben is nagyon nehezen igazodik el. Ilyen szempontból a bigott ateisták hasonlatosak a középkori inkvizítorokhoz. Ami nem az ő érdekük, amit nem képesek megfogni, megtapintani valamely érzékszervükkel, az bizony nem létezik a számukra!!! Az ő együgyű gondolkodásuk számára bizonyára nem...! Hiszen nem léteztek számukra Galilei, Bruno és Kopernikusz csillagászatra vonatkozó matematikai számításai sem. Mivel nem értették... ezért tagadták. Az efféle „gondolkodásmód” pedig soha sem vitte előre a faj ismereteinek bővülését.

– Valahol régen, egyszer olvastam, hogy a **hit az, amikor az ember elhisi azt, amit még nem lát!!!** – mondta Judit.

– És ezért **egyszer az lesz majd a jutalma, hogy megláthatja azt, amiben hitt...** – tette hozzá nevetve Eszter.

– Faraday sem „látta” az elektromágnesességet, sőt Tesla sem... Egészen addig, amíg valamilyen, akár kezdetleges eszközt nem készített, amellyel már az emberi érzékszervek számára közvetlenül felfoghatóvá váltak ezek az összefüggések. Ők azonban már ezen eszközök elkészülte **előtt** is értették az ide vágó összefüggéseket! – kapcsolódott vissza a beszélgetésbe Georg. – Einstein sem „látta” az $E = mc^2$ összefüggést, ám agyának valamely, még az emberi lények számára teljesen fel nem tárt tulajdonsága révén **hinni** kezdett benne. S, mivel nyugtalanította, ezért bizonyítékokat keresett.

– És talált is... – mondta Judit.

– De tudjátok, ezek a szerencsétlen, kialakulatlan lelkek itt a kapu előtt, még nagyon messzi állnak ezen szemlélettől, ezen tudati szint-től, ettől a gondolkodási stílustól!

– Igen! A többségük igen! – mondta Georg. – Ám én láttam ott... egy kissé hátrébb néhány lelket, akikre szerintem érdemes lesz odafigyelnünk! Az egyiknek ecset van a kezében, és egy festőállványt

cipel a hóna alatt. A másik pedig zeneszerzőként élte meg földi éveit... hangokban próbálta meg kifejezni az érzéseit... s lám, milyen anyagtalan a „zene”, és képes kiváltani még „anyagtalanebb” érzéseket...

– És hol...??? – nevetett Eszter.

– Az emberben, egészen pontosan az ember még „anyagtalanebb” lelkében! – válaszolt Georg.

– Én pedig arra a férfira figyeltem föl – folytatta a beszélgetést Eszter és lefelé mutatott, majd folytatta. – Az, ott... könyveket cipel a kezében... Úgy tűnik, hogy ő maga írta azokat. Papíron rögzítette, azaz az anyagi világban manifesztálta gondolatait, amelyek belülről, a mély, anyagtalan dimenzióból, intellektualitásából érkeztek...

– Miről írt? – kérdezte Georg.

– Az emberi lélekről... A lélek titkait próbálta meg kibontani társai számára... – válaszolt Eszter.

– Gondolom senki sem olvasta... A kortársait egészen más dolgok érdekelték. Pénz, nők, ital... karrier, álszentkedés... és hazugság... hazugság... végtelen sok hazugság... Éppen ez az, ami megkülönbözteti a VALÓDI művészt a mesterségesen kitenyészett és szintetikusan „sztárolt”, üres értelmű egyedektől! A valódi művész nem hazudik... Minden rendelkezésére álló eszközzel az igazságot, a leplezetlen valóságot próbálja meg kifejezni... NEM hazudik! Spirituális úton jár, ellentétben a környezetével! S ezért van az, hogy sokat kell küzdenie, rengeteget súrlódik... Megvetés tárgya a valódi művész a közönséges tudatú emberek tömege számára...

– Hála az Atyának... – sóhajtott fel Judit egy kissé megkönnyebülve. – Már azt gondoltam, hogy megint csak ezek a kialakulatlan, kiforratlan emberi egyedek lesznek a teremtés mai eredményei. Ám úgy tűnik, hogy ismét vannak már kialakult, érettebb lelkek is a csoportban.

– Igen! Atyánk... a Természet jól kitalálta ezt a rendszert... ezt a FEJLŐDÉSI folyamatot... Remekül és hibátlanul működik – mondta Georg. – Ráadásul tévedhetetlenül objektív.

– Ám ők még nem értik... – sóhajtott egy nagyot Eszter. – Az emberek többsége úgy éli le egész életét, hogy fogalma sincs arról, VALÓJÁBAN mi is történik vele! Csupán körülményeik „áldozataiként” verődnek ide-oda. A többség nincs azon a tudati szinten, amellyel befolyásolhatná sorsát, saját életét. Ezek az együgyű lelkek csupán az OKOZATOK halmazát érzékelik, ám a kiváltó okokat nem értik, nem fogják föl... Ezek az egyedek, függetlenül a földi életükben betöltött pozíciójuktól, nem taníthatók. Így tudatlanok maradnak.

– Nem érthetik, amíg önmagukat is becsapják! Hiszen önnön maguknak hazudnak... folyamatosan. Pedig már megírta nekik Marlo Morgan... egy remek könyvben, hogy „**Ismerek az igazságot, de azt mélyen eltemetik a különféle érdekek, az anyagiasság, a bizalmatlanság és a félelem alá**” – idézett Judit.

– Ez teljeséggel érthetetlen, hogy miért teszik! Elképzelni sem tudom... – merengett tovább Eszter.

– Igen! Ez volt az irodalom. De megmondta nekik kedvenc politikusuk, Sir Winston Churchill is: „**A legtöbb ember, ha véletlenül belebotlik az igazságba, akkor csak felpattan, és igyekszik minél gyorsabban eltűnni a helyszínről, mintha mi sem történt volna.**” – mosolygott az idézet végén Judit. – Érthetetlen, hogy miért teszik. Valamilyen oknál fogva betegesen félnek az igazságtól. Talán genetikailag kódoltak...! Nem tudom!

– Számomra pedig az az érthetetlen, hogy megmondják, sőt elmagyarázzák nekik, és mintha meg se hallanák... hazudoznak tovább!

– támasztotta meg mindkét kezével az állát Georg és csodálkozva bámulta a kapu előtti sort. – Mára már olyan súlyossá vált ezen hiányosságuk, hogy faji szinten teszik mindezt a hazudozást...

– És csodálkoznak, hogy egyre mélyebbre süllyednek a hazudozásaik által önmaguk számára gerjesztett konfliktusaikba – mondta Eszter félbeszakítva Georg-ot. Ám Georg folytatta:

– Immáron a FAJ önmagának hazudik! Most már magas szintű szervezeti keretek között is. Nemzetközi politikai szinteken is. Ahol pe-

dig elvárható lenne magának, a fajnak az egészséges továbbfejlődése érdekében az őszinteség, a tényekkel való igaz szembenézés. Ám, az **érdek** legyűrte bennük az igazság alkalmazásának legkisebb esélyét is...

– Ez fejlődésük egyik inhibitora! Önmaguk pszichikumát mérgezik meg velem! – mondta Eszter.

– Társadalmi szintű... sőt, faji szintű mentalitásuk válik ezen érthetetlen viselkedési formájuk miatt saját magukat elpusztító erővé – vette vissza a szót Georg. – Talán meg kellene vizsgálnunk, hogy mi mozgatja, mi táplálja az **érdeket**... azt a rettenetes szellemi mérget, makacs erőt, amely maga alá gyűrte bennük... önnön pszichéjükben az igazság egyszerű elfogadásának egészséges algoritmusát...!!?

– Talán túl sokat becsapták már egymást ahhoz, hogy ne körmönfontak legyenek... ahhoz, hogy fel merjék vállalni az **igazság egyszerűségét**. S, az intézményesített hazudozás legfőbb színtere a politika maga... Faji fejlődésük során talán a „politika” megjelenése az, amely begyorsította ezt a lélekpusztító folyamatot... az emberi egyed lelki fejlődésében is... – mondta Judit. – Hiszen ha valami, akkor a **politika teljes egészében az érdekről szól!**

– Azt hiszem, igazad van... – motyogta Georg Judit felé fordulva.

– Ha a politika szereplőit górcső alá vesszük, akkor azonnal felismerhetjük, hogy a politika „csinálók”... **egyáltalán nem azonosak magával, a politikussal!** – folytatta Judit.

– Máris tetten érhető az érdek megjelenése! – vette vissza a szót Georg. – A „**politika csinálók**” a valódi hatalom birtokosai! Itt csak az ő érdekük számít... és ezen érdekük megvalósításához, mintegy „**munkavállalókat**” keresnek... Embereket „vesznek fel” magas fizetéssel, hogy az ő érdekeiket megjelenítsék, álljanak ki mellette, és fogadtassák el az emberekkel... azaz **politikuskat alkalmaznak!**

A politikus az, aki elfogadtatja embertársaival, a tömegekkel, ha kell erőszakkal is... – és ez a legdurvább benne – a „politika csinálók”, azaz a valódi hatalom birtokosainak terveit! Hiszen őt is „ők” fize-

tik... Az emberek előtt ezáltal örökre rejtve maradnak azok a személyek, akik érdekeit a jól megfizetett politikusok rákényszerítik magukra az emberekre, a tömegekre! Ebben a korban... ma már a globális érdekeket, a globális érdekrendszer igényeit kell kiszolgálni a saját nemzeti érdekekkel szemben. S, jaj annak a kormánynak, amely ennek útjában áll, és mégis megkísérel képviselni saját választóinak, saját népének az érdekeit... Egyszerűen megbuktatják a kezükben lévő médiával... A legnagyobb gonosz tett, amikor egy karrierista, hedonista tudatlan... tudatosan csődbe visz másokat, esetleg ezreket, milliókat...! Csupán azért, mert a „politika csinálók” ezt kívánják meg tőle. Vagy egészen egyszerűen azért, mert rosszul választották ki, és alkalmatlan a feladatra. Sokszor egy-egy területen egzisztáló társadalmi hierarchia csupán egyetlen személye, azaz a kártyavár egyetlen kártyája nem helyesen megválasztott „lap”, és éppen ezért helytelen döntéseket hoz, esetleg „kidől”... akkor bizony omlik az egész kártyavár...! Ekkor nyugodtan meg lehet nyomni a társadalmi „reset” gombot... Csak hát rengeteg ártatlan áldozattal jár... egyetlen alkalmatlan személy helytelen döntése.

– Remek eszmefuttatás! – állapította meg Judit. – Micsoda eszement, hazug építménye az emberi agynak... **a hatalmi érdek leigazza a józan értelmet**... Elképesztő pazarlása ez az értelemnek... sőt, az emberben rejlő lehetőségeknek...!!!

– A zseninek át kell látnia a puszta illúzióin – nevetett fel Georg. – Komolyra fordítva a szót, talán a “művész” próbál meg egyedül kifejezni gondolatokat a szervilis és alaposan félrevezetett tömegben! Ő kísérel meg sajátos eszközeivel felhívni társai figyelmét a világméretű szemfényvesztésre...

– Úgy érted, hogy az IGAZI művészek. Nem az olcsó, médiák által sztárolt és szintetikus „kitenyésztett”, üres celebek... – segítette ki Eszter.

– Neeem! Nem... egyáltalán nem ezekre gondolok! Természetesen az igazi művész-lelkekre gondolok, akik a maguk sajátos eszköz-rendszerével próbálják meg **a valóság mezején tartani a nyáját**...

a politika-csinálók által, az emberek manipulálására és megtévesztésére létrehozott médiahazugságok erdejében – erősítette meg mondanivalóját Georg.

– Annak ellenére is, hogy ezen tevékenységük tűnik már olykor szürreálisnak a temérdek hazugság és félrevezetés „ál-reális” világában! Olykor olyan mély ez a tudatlanságuk, félrevezettségük, hogy a művészetet, amely a valódi összefüggésekre hívja fel figyelmüket... nevezik szürreálisnak, az „igazként” beléjük plántált hamis világ helyett – mondta Eszter.

– Igen! Remek eszköz áll rendelkezésükre a világ irányításához – gondolkodott tovább hangosan Georg. – A p é n z nevű gólem! Az emberek sorsáról nem a katonai vezérkarokban döntenek. Neeem!!! Ezeket a vezérkarokat a politika irányítja. A politikát pedig a politikusok.

– A politikusokat pedig a „politika csinálók”... akik mintegy alkalmazzák a politikuskákat... magas fizetésért, hogy a politika-csinálók hatalmi vágyait, magánérdekeit érvényesítsék a tömegek, az emberek fölött! – mondta Judit.

– Ennyi...! – zárta le a témát Eszter. – S, még hozzátette: Ha beteg, akkor Istenhez rimánkodnak, ha meg egészségesek, akkor egymást ölik... háborúban! Mindez az intellektus hiányára vall...

– Így történik, tehát az anyagi világ irányítása és így dől el sorsa is... Érdek – pénz – kormányok – katonaság... halál! A túlélés pedig értelem kérdése csupán! A veleszületett intellektusát a többség nem használja. Ezek csupán meghalni születnek a Földre...

– De hisz, ez nem lehet a Teremtés célja...!!! – emelte fel hangját Judit. – Nem lehet, hogy a világ nem érti önmagát...!?! Amíg vezetőik eltitkolják előlük a valódi történetüket... csupán a hatalom megőrzése céljából, addig vajmi kevés esélyük marad. S a Teremtés célja az, amiről még nem is hallottak...

– Nem is ez a „célja”... kedves kis Judit! – mosolyodott el Georg. – Ez csupán a színpad...

– Miféle színpad!?! – kérdezte csodálkozva Judit.

– Az igazi DRÁMA helyszíne... – mondta Georg.

– Drámaaa...??? Miről beszélsz Georg? – kérdezett egyre kíváncsiban Judit.

– Ne haragudj, Georg! – sietett társa segítségére Eszter. – Judit még nem tud annyit, mint mi... Ő még nagyon fiatal... hiszen tudod.

– Tudom, bizony! – mondta barátságot és szeretetet sugározva hangjában Georg. – Figyelj ide, kis Angyal! – fordult Judit felé. **A dráma ott lent megy végbe a teremtésben...** a Föld nevű színpadon. A természet bőkezű... ám benne csakis a minőség... az igazi minőség választódhat ki, mint mindenhol a természetben. S, bizony nagyon sok egyed kárba vész! Tudod, az emberi lényt két alapvető komponens alkotja. A test... vagy nevezzük csak egyszerűen szkafandernek, amelyben egy csodálatos természeti folyamat során kialakul a lélek... Ez az “anyagtalan, fejlett öntudat”, azaz a lélek lenne az ember másik fontos komponense. Ám, ez már sajnos nem mindegyikünkben van jelen. Ezt nekik kell “megteremteniük”... önmagukban. – Sajnos nem mindenki... nem mindenki lesz képes erre a szellemi bravúrra...! – tette hozzá Eszter.

– Nem, bizony. Ám éppen ez a folyamat lényege. A test egyszerű biológiai algoritmusnak engedelmessé válva megszületik... az ivarsejtek egymásra találásakor létrejövő zigótából. Létrejön tehát a „szkafander”, a test... amely igen egyszerű, beleépített, belső program-algoritmusok segítségével (DNS), létezésének első 3-4 évében megtanulja **kezeln** önmagát! Mozgáskoordinációja és önálló képessége egyre tökéletesebbé válik, majd 5-6 éves korától kezdődően megkezdődik a “szoftver” telepítése az immáron tökéletes, önmozgásra képes „szkafanderbe”.

– Szoftver...??? – csodálkozott Judit.

– Igen! A tárgyi tudások, szellemi összefüggések, ismeretek halmaza... a tanulás folyamata során, az úgy nevezett iskolarendszer által kerül a testbe...

– A „szkafanderbe”... – mosolygott Judit. – De miért van erre szükség?

– Úgy van, a szkafanderbe! Hogy miért van rá szükség...? – ismételte Georg Judit kérdését. – Mert ez már **a szellem felé vezető út**

igen fontos eleme. Ezek az oktatási programok teszik lehetővé, hogy majd egy nagyon fontos folyamat... az állandó döntéskényszer által megformálhassa az ember önmaga lelkét!

Ha ez az „oktatás” nem történne meg, akkor az ember-szkafander nem különbözne semmiben sem az állatoktól. Ám itt elkezdődik egy nagyon érdekes folyamat... Az ismeretek „betöltése” több évet is igénybe vehet. Általában 8-12 év... Egyes esetekben azonban 16-17 év is eltelhet, mire a „szoftver” betöltése befejeződik... de ezek az utóbbiak már speciális esetek.

– Ez a folyamat az iskolarendszer nevet viseli ott lent, a kék bolygón
– mondta Eszter.

– S, most figyelj nagyon... kicsi Judit! – mondta Georg. – Itt, 16-17 éves korában kap esélyt az ember, habár ő ezzel még nincs tisztában, ám ennek ellenére a Természet pontosan tudja, hogy mit csinál!

Az esély ebből a térrészből érkezik számára... Innen, tőlünk! Sok kicsi „fénypontocska” képében. Ezek a kis elektromágneses energiapontocskák, energiamaagocskák, benne az immáron felkészített emberi testben, a szkafanderben lelnék otthonra.

– Fénycsillagocskák...? Energiapontocskák...?! – csodálkozott el Judit. – De hiszen erről semmit sem tud az ember...!

– Az, hogy nem tud róla, természetesen még nem zárja ki ennek a folyamat-elemnek a létezését! Még jelenlegi fejlettségi szintjén nem tud róla... de hiszen a saját testének belső felépítéséről sem tudott igazán semmit az ember, amíg Leonardo, gyertyával a kezében le nem merészkedett a kriptába, hogy feltárja a modern kor emberének számára a saját testük felépítésének titkait... Valószínű, hogy ezeket az „apró energia-pontocskákat” is fel fogja tárni valaki egyszer számukra...

Az a tudomány, amelyet ők fizikának neveznek, már igen közel áll hozzá... Hiszen ez az egyik legfontosabb záloga... tovább létezésüknek. Tudod, ezek a kis energia-csillagok... a belőlük majdan kialakuló lélek kezdő elemei, kezdő térpontocskái. Energetikai alapjai! 15-16 éves korától kezdődően ezek jelen vannak benne és nagy-

fokú entrópiát mutatnak. S, az emberre vár majd a nagy-nagy feladat, hogy földi élete során képes legyen felépíteni belőlük önnön lelkét, azaz saját maga lényegét... Tehát saját magát! Önnön benső energetikai rendezettségét! Hovatovább a saját lelkét...! Amennyiben vizuális típus vagy, olyan ez, mint a számítógépeken a „töredettség mentesítés”... A káoszból egyszerre csak szép rendezettség lesz. Azaz egy magasabb szintű, a környezete számára hasznosabb létforma!

– Elképesztő...! – csodálkozott el Judit. – De hiszen, miként lehet képes erre az ember...?

– A Természet törvényei az egyre tökéletesebb alkotások útját választották, s ez az az út, amelyen ATÉR önfejlődése, önkifejeződése zajlik.

Az ember... pontosabban a biológiai ember, NEM a világegyetem legfejlettebb entitása. Ezt az alacsony erkölcsi normával rendelkező, ám annál nagyobb egóval bíró egyedek gondolhatják csupán...!

Az embert földi élete során, ugyanis... élete minden egyes napján, órájában és percében információkkal bombázzuk. Milliárdnyi információ zúdul rá...! Döntések meghozatalára készítjük minden egyes percben. Különbséget kell tennie a JÓ és a ROSSZ között... és nem szabad tévednie...

– Jaj, pedig mennyien tévednek... – sóhajtott fel Eszter. – A többség eltévelyedik útja során!

– Igen! Sajnos így van! A döntéskényszerek sorozata megtanítja az embert felismerni a JÓT, és különbséget tenni a jó és a rossz között... hiszen döntéseinek mindig, kivétel nélkül következményei lesznek.

Miközben járja földi útját, azaz éli életidejét... ezáltal döntéseinek következményét elemzi minduntalan.

Az anyagi világbeli megélhetésre kényszerítjük... fizikai felépítésébe kódoltan. Nap, mint nap kísértések tömege zúdul rá, hogy vajon képes lesz-e megtartani erkölcsét, és egyben ezáltal kialakítani önnön magát!

Önnön maga lelkét!

Hogy még tisztábban lásd, hadd meséljek neked arról, hogy... tudod, kicsi Judit... létezik egy imágó-lepke, amely egyik életfázisában... hernyó állapotában begubózva él, majd ezt követően... saját hernyó testét **felélve** építi fel önmagából a gyönyörűséges, újabb önmagát, a lepkét... a szárnyalni, repülni képes pillangót!

Valahogy így: az emberi egyed anyagi életútja során kap lehetőséget a rázúduló döntéskényszer folyamatában, hogy felépíthesse önmagában a „pillangót”... a saját lelkét! Helyes döntéseket kell hoznia... az erkölcs, a béke, a szeretet, az egymás tiszteletben tartásának messzemenőleg történő szem előtt tartásával. S miközben az energetikai „szűznemzés, a partenogenezis” során benne, mintegy 15-16 éves korában megjelenő megváltó energiapontocskák biztosítják számára azt az energia mennyiséget, azt az energia-nyersanyagot, **amelyből önmagának kell felépítenie önnön lelkét!**

Az imágó lepke, felélve hernyó testének anyagi alapjait, elkészíti önmaga testén belül önmaga magasabb szintű, újabb testét, a pillangót!!!

Ebben a formában már sokkal több mindenre lesz képes... például repülni...! Így építi fel az ember is önmagában egy fejlettebb öntudatát, miközben az öregedés folyamata által feléli saját testét... saját testének energiáit, az öregedésen át egészen a test haláláig. Az emberi test úgy hal meg, mint imágó lepkében a hernyó-lét! Nem a lény veszik el... teljesen, hanem csupán a hernyó-test. A megkapott fénypontocskákból az egész életén át hozott helyes, erkölcsös döntései sorozatával felépülhet a ragyogó lélek, amely csak és kizárólag őrá lesz jellemző! Ám, eközben feléli testének energiáit, s csak a megmaradt, kiégett, előregedett fizikai test kerül az enyészetbe, mint a hernyót gúzsba kötő kitin váz, amely csupán ahhoz kellett, hogy benne... a védelme alatt kialakulhasson a “pillangó”..., azaz az emberi lélek!!! Az ember benső, igazi lényege lelki egyedfejlődése során a testén keresztül, a teste által képes kommunikálni környezetével, ahonnan persze az előbb említett módon információ dömping is zuhan rá.

Hiszen anyagi élete alaposan próbára teszi... ezáltal energiáit feléli,

pontosabban átalakítja... azaz **felépíti önmagában saját maga... önmaga újabb létfázisát!!!**

Lényegében fizikai testétől megfosztott öntudatát, azaz saját lelkét, amelyet nem köt már többé az anyagi világ! Ha tetszik, fogalmazhatunk úgy is, hogy tiszta energia-lényként folytatja egyedfejlődését tovább.

Judit nagyot sóhajtott.

– Tudod, kicsi Judit – telepedett mellé Eszter átvéve a szót Georgtól – az emberi magzat is szinte a „semmiből” keletkezik... két picinyke ivarsejtből. Anyja méhében fejlődik ki, s születik meg az anyaméhből... természetes úton vagy orvosi segítséggel felnyitva az anyaméh falát. Kiveszik, és ezáltal kezdheti meg itt, az anyagi dimenzióban egyedi életútját... amely **ismét csak fejlődés**... Hiszen ha helyesen élte életét, ha helyes válaszokat adott életének kérdéseire, akkor elhasználódott testét levetve... fizikai testéből **lélek-ként szüli meg őt a halál!!!** S, lelki – anyagi függőségektől mentes – energia-lény életét kezdi meg, nem földalva önnön tudatát!

– Ezt nagyon szépen magyaráztad el, Eszter! – mondta Georg.

– És mi be tudunk lépni közéjük... ha a szükség úgy hozza? – kérdezte Judit.

– Bármikor...! – hangzott Georg azonnali válasza. – Ha figyelted Esztert, ő azt mondta az imént, hogy az emberi magzat „szinte a semmiből” keletkezik... ugye Eszter?

– Pontosan!

– Ám, ez így csak rész-információ volt, hogy elősegítse Eszter számodra a jobb megértést. A valóság az, hogy természetesen a szó szerinti „semmiből” nem keletkezik a „Létező” semmilyen típusa sem. A zigóta-állapot kialakulása előtt egyesül két kicsinyke ivarsejt. Igen ám, de ezek is csupán „hordozók”... szállítók... Információt szállítanak a hím típusúak a petesejthez. Majd egyesülve vele, létrejön a zigóta-állapot, és máris megindul a lény egyedfejlődése. A hangsúly azonban nem a szállító sejten van, hanem azon, amit „szállít”. Az pedig nem egyéb, mint **INFORMÁCIÓ!** Információ arra vonatkozóan, hogy milyen legyen a kialakuló új egyed. Ez az

információ a DNS-ben, azaz egy óriási szerves molekulában került kódolásra. Ezt a molekulát is természetesen atomok alkotják, és egyszerű hidrogénatomok kötik össze a bázis párokat benne.

Észrevetted Judit, hogy az ember aspektusából tekintve egyre „kiseb-
sebb” méretek felé haladunk...? Ivarsejt, benne szerves molekula,
azokban még parányibb atomok...

– Igen! Természetesen...

– Holott ez csupán az emberi három dimenzióból tűnik egyre parányibb identitásnak. A valóságban egyre hatalmasabb, egyetemes energiamezők felé haladunk!!! Hiszen az atomokat az atommagok, és a körülöttük elhelyezkedő elektron-mező alkotja. A magokban pedig még parányibb proton és neutron elnevezésű energia-csomagocskák helyezkednek el. S, még nincs vége... Most érkezünk csak el az igazán EGYETEMES-hez, mivel a protonokat még kisebb energia „gömböcskék”, a kvarkok építik fel. Mégpedig a proton esetében három darab: két „up” és egy „down” elnevezésű... az ember által parányinak tartott energia-pamacs építi fel. Valójában ezen energia-pamacskák, már egyetemes energiamezők képviselői csakúgy, mint az elektront alkotó, elektromosan negatívnak tartott egyetemes energiamező!

– Igen! Tudom! Hiszen „ezek” vagyunk MI!!! Értem már... mi ezen a térpont-mátrixokon, vagy ha úgy tetszik, konfigurációkon keresztül tudunk belépni az ő anyagi terükbe...!!!

– Pontosan! De erre nagyon ritkán van alkalom... Csak és kizárólag kritikus és nagyon súlyos esetekben élhetünk ezzel a lehetőséggel – erősítette meg Juditot Georg.

– Ők ismerik... ott lent, a kapu előtt ezt a folyamatot?!? – kérdezte izgatottan Judit.

– Nem... nem hiszem. Legalábbis nagy többségükben nem tudatosul... – válaszolt Georg. – Ugyanis nagyon sokan elvesznek ezen az úton. Nem képesek erkölcsileg megalapozott döntéseket hozni sem magánéletükben, sem családjuk vonatkozásában, sem munkahelyeiken, sem pedig társadalmi szinteken! Ám, mint mondtam, a természet bőkezű... s ATÉR boldog, ha a több ezer elveszett lélek-csíra

közt, akár egyetlen egyet is talál!

Akkor az már siker!!! Nem a mennyiség... a minőség a fontos!

– Ha jól értem, akkor ez a folyamat mindenki számára egyenlő mértékben áll rendelkezésre? – kérdezte Judit. – Mindenkinek a saját döntésére van bízva, miképpen alakítja életét... miként hozza meg döntéseit egy-egy adott helyzetben. Ez az egyén felelőssége... és ezáltal természetesen ő is viseli annak következményeit.

– Igen! Ez a SZABAD AKARAT! – mondta Georg.

– Értem! – sóhajtott nagyot Judit. – Így lehetséges az, hogy ugyanaz az Isten teremtette Albert Schweitzert és Hitlert... Teréz anyát és Napóleont...

– Nem! Ők önmagukat „teremtették” olyanná, amilyenekként élték életüket. A Természet a lehetőséget adta meg számukra, hogy szabad akaratuk révén... egyéni életútjuk során alakítsák magukat olyanná, amilyenné szeretnék!

– Hatalmas felelősséggel járó, ám mindenképpen óriási szabadság... amelyben az egyén számára nem kevesebb, mint önmaga továbbélése, létezése a tét...

– Remekül kezded érteni, Judit! – mondta Eszter. – A tét bizony hatalmas! A földi létünk iskolája a továbblépésünk, lélekként való továbbélésünk **vizsgálja**... Létezik egy zseniálisan kialakított akceptor... a testünk, amely folyamatosan veszi fel az ingereket. Ugyanakkor kialakítása olyan, hogy megélhetési, önfenntartási kényszerben van! Ez az egyik motorja annak, hogy pillanatról pillanatra döntéseket produkáljon...

– Sőt, nem csak önnön fenntartása érdekében, hanem családjá, gyermekei létszükségleteinek biztosítása érdekében is sok-sok alkalommal ugyanaz az egyén kell, hogy meghozza felelős döntéseit. S, közben nem tévedhet! S, ez a folyamat az, amely megformálja az ő saját egyéni, egyedi pszichikumát! – segített a magyarázatban Georg. – Küzdelmei során alakul ki saját pszichikuma, egyénisége... lelke.

– Ráadásul, erre alig van időnk! Hiszen ha figyeltél, 15-16 éves korunkig csakis azon „eszköz” kialakítása folyik – azaz az emberi

testé, amelyben majd az igazi, érdemi továbblépést biztosító folyamat kezdődhet el – folytatta a tanítást Eszter. – Az emberi test, mint a sokkal magasabb rendű Természeti folyamat eszköze, csupán bölcsője... a lélek megszületésének. Pont, mint az anyaméh, amelyben a valódi kincs a néhány hónap alatt emberré váló magzat! A méh maga, csupán eszköz ahhoz, hogy a Természet létrehozhasson egy sokkal magasabb kvalitásokkal rendelkező... ugyancsak „eszközt” – az emberi testet, amelynek lényege az önfenntartás..., hiszen ez önmagában provokálja a helyes vagy helytelen döntések sorozatának meghozatalát!

Ne lopj! Ne vedd el a másét! Ne hazudj neki! Ne csapd be... ne öld meg... Szeresd! Segíts neki! Csakis rajtad áll, hogy melyiket választod... S, ahogyan választasz és meghozod döntéseid sorozatát, úgy alakítod ki a dolgokról, összefüggésekről, összefüggésszerekről való saját véleményed révén... önmagad minőségét! Válhatsz Albert Schweitzerré... Teréz anyává... vagy Napóleonná, esetleg Hitlerre...

A tested, amely az anyaméhben kialakult... születésedet követően, tulajdonképpen egy érzékelő rendszer, amely képes felfogni egy csomó külső ingert... a hallás, a látás, az ízek... a szagok érzékelése, a tapintás révén közvetíti az ingerek millióit az agy felé!

A test lényegében egy „szimulátorként” működik... s benne az agy... még pontosabban az agyban ható elektromágneses hullámok – valójában immáron –, anyagtalan hullámrendszerek azok, amelyek formálják, alakítják benned önnön magad minőségét... döntéshozatalaid révén. Jóvá vagy önző, hazug gazemberré formálod ezáltal önmagad.

Az ingerek pedig csak jönnek és jönnek... 70-80 éven át... Ennyi az életidőd, amelyből érdemben talán negyven esztendő áll rendelkezésedre, hogy kialakítsd önmagad jellemét, értékrendjét... válj jó vagy rossz LÉLEKKÉ, mert a test ekkorra már elenyész... S, marad, amit önmagad alkottál...!

– Tényleg fantasztikus a Természet! – mosolygott most már Judit is.
– És bölcs! – mondta Georg. – Minden döntést a kezébe tesz le.

Senkit nem hibáztathatsz! Te döntöd el, mi is akarsz valójában lenni. Jó vagy rossz?!?

Sokan panaszkodnak, hogy ez így meg úgy nem fair, hogy ez így nagyon nehéz... és még nagyon sok hamis kifogást keresnek, hogy kibújjanak a valódi felelősség alól. Éppen ezzel bizonyítva be éretlenségüket.

Ugyanis, erre mindig nagyon egyszerű a válasz.

Schweitzernek vagy Teréz anyának... nem volt-e nehéz??? A válasz erre az, hogy mindez csak látszatra nehéz!!! Holott **egyszerű döntés** csak... ami egyáltalán nem nehéz, ha mélyebben képes vagy bele-gondolni.

Az igazi nehézséget a döntés **meghozatala** jelenti, illetve az odáig vezető út!!! Ami nem egyéb, mint maga az életünk!

Ha már megvan a döntés, akkor már ahhoz tartja magát a lélek... és hűséges önmaga döntéséhez!

Ennyi az egész... ilyen egyszerű!!!

Csupán erő... hatalmas lelki erő kell hozzá! No, de hát éppen erre megy ki a játszma... a lélek létrejöttére... és ha már létrejött, akkor egyáltalán nem hátrány az, ha ERŐS!!!

No, persze mindig könnyebb illuzórikus döntéseket hozni... engedelmeskedni megannyi helytelen csábításnak, kísértések halmazának, áttaposni embertársainkon időleges anyagi előnyökért, gagyikért, csecsebecsékért. Eldobni magunktól olyan egyetemes erkölcsi döntéseket, amelyek örök érvényűek – a hűség, a szeretet, a segítőkészség... s mindezeket felcserélni éppen divatosnak hazudott ruhákra, újabbnak kikiáltott autókra... fölöslegesen még nagyobb méretű, teljeséggel célszerűtlen lakásra csupán azért, hogy vajon mit szól majd a szomszéd és a rokonság...! Ez nevetséges... Ezek az igazi példái a helytelen döntéseknek.

Sokakban sajnos ki sem alakul a magasabb szintű döntések iránti igény! Ők csupán az időleges gagyik, a külsőségek rabjai... Sokan feladják önmaguk lelkének kialakítását... csak, hogy a szomszéd irigykedjék... Tudatosan nincs is igényük egy magasabb szintű létezésre. Ez a tudatosság hiánya az, amely tudatlanná teszi őket!

Érzed, kicsi Judit a különbséget minőség és minőség között, döntés és döntés között, ember és ember között... ezáltal pedig lélek és kialakulatlan pszichikum között...?! Pedig csak egy-egy helyes döntés... ami persze meggyőződésünkké kell, hogy váljon, mert csak így őszinte, így hatásos... Különben szimpla alakoskodás, hazudozás... azaz érdek lesz belőle. Ezáltal „mintha” emberek tömege jön létre...! „Mintha” értene dolgokat és összefüggéseket, „mintha” szeretné családtagját, „mintha” segíteni akarna... de valójában egészen mást gondol! Haszonszerzést, kivagyiságot... ezáltal sokkal alacsonyabb minőségekben képes csak gondolkodni.

– Értem már kedves Georg! Értem, hogy azok, ott a kapu előtt miért olyanok. Ők maguknak okozzák elsősorban a szenvedést.

Nem volt elég erejük helyes döntések meghozatalára. Sokkal inkább hazudoztak... anyagi előnyök reményében, még sokszor saját családtagjaiknak, testvéreiknek, barátaiknak is... és így legvégül önmagukat csapták be...! Sokakban még a lélek csírája sem alakult ki. Vagy feladták közben... esetleg nagyon hamar... Értem már, hogy a lustaság miért fő bűn...!

Értem azt is, hogy miért lehet bölcsebb egy gyermek, és miért lehet egy gyermekben is nagyobb lélek, mint esetleg egy felnőttben vagy öregemberben!

Pontosan értem! Még csak azt szeretném megkérdezni, hogy mi lesz azokkal, akik megbuknak ezen az „élet-vizsgán”?

– Eltűnnek... elenyésznek...! Végleg! Hiszen nem akarták életük során kialakítani önmagukban a magasabb rendű „embert”... a lelket! Sőt, sokszor kigúnyolták... Materialista szűklátókörűséggel könnyebb volt élvezniük a leszűkített tudatállapotú életüket, időleges élvezeteket hajszoltak csupán... és ezekért akár mindenkin áttaposva is képesek voltak megtenni bármit. Nem volt igényük, elég erejük vagy éppen bátorságuk helyes, ám sokkal fáradságosabb döntéseket meghozni... olykor nem csupán önmagunkért, hanem szeretteikért... társaikért!

Nem volt képes a test energiáit és adottságait felhasználni öntudatuk

arra, hogy az előregedő imágó-testben kialakítsa lelküket!

A halál kapuján pedig csak a lélek képes átlépni az anyagtalan világba... S tudod, akinek nincs lelke, csupán egyszerű, hazug jellege, amelyet önnön önző egója, azaz érdeke mozgatott... annak nincs is mivel átlépni azon a kapun, amelynek csupán egyik oldala a halál... a másik oldala az ÉLET...

Az örök élet... a tiszta energia-lét, amelyben az anyagi kötöttségek nélküli, attól teljességgel megszabadult lélek egzisztál.

– Értem! Tulajdonképpen ez a mi „munkánk”... Innen fentről felügyeljük őket, „bombázzuk” minden napjukon ezer és ezer érzettel és jegyezzük megoldási arányaikat, amelyeket majd itt, anyagi létük végén „mérlegelnek le” az Angyalok... s tulajdonképpen nagyon könnyű dönteniük... ezen módszer által! A sorsukat „írjuk” meg így, alkalmazkodva döntéseik által választott életirányaihoz...

– Pontosan ez a lényeg! Remekül érted! – mondta Georg.

– Csak tudod, Georg, az mégsem világos előttem, hogy ők vajon ezt miért nem látják, miért nem értik?! Mi az a mentális “vírus”, amely nem engedi ezen egyszerű összefüggések megértését a számukra...

– Nincs itt szó semmiféle „vírus” fertőzésről... ahogyan képletesen te fogalmaztad meg a kérdésedet. Egyszerűen f e j l e t t s é g i kérdés! A többség nem tart még ott, hogy tudatosan képes legyen felismerni a továbblépés lehetőségét, illetve annak útját, hogy a tudati döntés révén képes magasabb szintű, magasabb szellemi szintű „lényként” tovább egzisztálni! Ehhez pedig néhány alapvető viselkedési mód, gondolkodási struktúra elsajátítása elegendő... lenne. A hit az, amely nagy segítséget nyújthatna számukra ezen a fejlődési szintjükön.

– Úgy gondolom, hogy az ő „adott” tér-idejükbe bezárt tudatukkal nem képesek a fejlődés, egyedfejlődésük továbblépési lehetőségét felismerni...

– Nem is lehet könnyű, ezzel egyetértek. S, valójában csak a legkiválóbb szellemi, lelki tevékenységre képesek alkalmasak arra, hogy tudatosan értsék ennek az életútjuknak a tovább vezető irányát... és persze, hogy tegyenek is érte!

– Tudod, Judit, a Természet jól elrejtette előlük háromdimenziós anyagi létezésük valójában illuzórikus voltát! Pedig a természeti törvények... azok is elegendőek ennek megértéséhez, amelyeket ezidáig megismertek... Egyértelműen mutatják, hogy az “itt” és “most” fogalmaival mennyire nincsenek tisztában... Nem látják, hogy egész anyagi világban való létezésük mennyire illogikus... akár a parányok, akár a csillagászati tér felől közelítjük meg létezésük alapjait...

Bizony, erről még nem töprengett egyik “nagy” tudósuk sem... Ha ezt valaki meg tudná értetni velük, szinte automatikusan felismerhetővé válna létezésük “imágó” jellege... anyagi világbeli létük – számukra létfontosságú – „vizsga”- jellege... Így fokozható lenne a hatékonysága szellemi és mentális egyedfejlődésüknek!

– A Természet pontosan tudja, hogy miért nem teszi számukra lehetővé ennek megértését... Természetesen tisztelet annak a néhány egyedüknek, akik képesek rá... ők messze meghaladják társaik szellemi, erkölcsi, mentális szintjét. Hiszen amennyiben alacsony erkölcsű, mentálisan „alultáplált” egyedek számára is lehetővé válna anyagi létezésük LÉNYEGÉNEK megértése, akkor... nos, akkor ők éppen fejletlenségükből adódóan bevinnék..., megjelenítenék életük ezen fázisában az igen káros „ÉRDEK” jelenlétét, amely meglegágya lenne a korrupciónak... Ezekon a szinteken pedig, ugyebár ilyenről már szó sem lehet – fejezte be Eszter a Georg és Judit közt lezajló párbeszédet.

– Még csupán annyit szeretnék hozzátenni – mondta Judit ismét, kedves, csendes hangján –, hogy köszönöm Georg, hogy beavattál engem is ezekbe a megdöbbentő összefüggésekbe. Létezik a végtelen Tér mélyén egy parányi, csodaszép, halványkék színű kvantumtér, amely a Schrödinger-egyenleteknek köszönhetően, hol ott van, hol pedig nincs... Egy valódi „Ember-Iskola”... ahol nem könnyű „tantárgyak” várnak a lelkek milliárdjaira. S, a tanulmányaik végére érő lelkek számára a „vizsga” sem könnyű, hiszen objektív mérleggel mérlegelnek a végén... zseniálisan objektívvel...

– Erről majd a következő alkalommal beszélünk! – mondta Georg,

és a kapu felé pillantva, mosolyogva felkiáltott:

– Munkára fel, Angyalok! Úgy látom, érkezik néhány figyelemre méltó lélek...

A kapu előtt tolongó, elégedetlenkedő, zúgó tömegben most három lélek állt szorongva, közvetlenül a kapu előtt... ők következtek... Az Angyal gondosan magyarázott nekik:

–Innen egy „zsilipbe” kerültök, ahol a megmérettetések következnek... a döntés ott fog megszületni. A zsilipbe egyenként léphettek be...

A három kopottas, az élet viharaiban alaposan megtépázott lélek szorongva állt ott. Egy idősebb férfi ecsettel a kezében, egy nő kottákat szorongatott, és egy fiatalabb hölgy, aki meggyűrődött kézírataiba próbált kapaszkodni...

– Indulhat az első... – intett az Angyal a férfi felé, aki szorosán átölelte a kottákat szorongató, remegő asszonyt... majd kinyílt a kapu...

A fiatal hölgy összegyűrt kézírataival integetett a férfi fényben feloldódó alakja után...

– Tudod, Daddy... csak higgy... tudod, ahogy tanítottad régen... „Az élet hosszú távon IGAZSÁGOS!” Hányszor mondtad, ahogy a versedben írtad is...

„Az Angyalok köztünk Élnek, velünk sírnak, velünk félnek...”

Még láttam a kaput, amint hatalmas csattanással becsapódott és elválasztotta tőlem szeretteimet...

Ez akkora sokkot okozott, amelyet agyam már nem tolerált...

Felébredtem...

Homlokom verejtékezett, felültem... levegő után kapkodtam... Körülnéztem a puha, meleg tintakék éjszakában... Az ablak nyitva volt. A Hold ezüstszínűre festette a falat, a bútorokat... Esztert és Juditot kerestem...

Álmodtam!

Igen álmodtam... talán az egészet...!?!)

Mellettem békésen, csendesen aludt a feleségem. Hallottam kislányom egyenletes szuszogását a másik szobából...

Igen! Most már biztos voltam benne, álmodtam...

Visszadőltem a párnámra... Az eszmélés első perceiben arra gondoltam, hogy mennyire fontos mindez... mennyi jelet hordoz minden, ami körülvesz bennünket! Mennyire a "JÓRA" biztat... és... és, hogy senkinek sem áll rendelkezésére végtelen számú nap a még hátralévő életében... Milyen jó lenne BÖLCSEN beosztani azokat...

Még egyszer körüljártam tekintetemet a puha nyár-éjszakában szunnyadó szobában...

A falon ezüst fényében ott volt az alabástromfehér fészület, amit feleségem nagymamájától kaptam, névnapomra. A nyakamban lévő láncon egy medál... egy ezüst Dávid-csillag... egy kedves, régi kollegától kaptam... még évekkal ezelőtt... és kint békésen világított a félhold... önzetlenül szórva ezüstjét a csendben szunnyadó világra.

Valami nagyon fontosat értettem meg azon a hajnalon.

VÉGE

2014. március

BÁLINT BÉLA

HOMO NOVUS

Bálint Béla © 2006

Orgonaillat szállt át a kert felett. Az apa a lányával sétált a templomkert csendjében.

- Papa, Isten a templomban él?
- Nem, kicsim, nem...
- Ott lakik, talán?
- Talán igen! – sóhajtott elgondolkodva az apa.
- Miért csak talán?
- Nézz fel a mennyezetre, ha egyszer bent jársz. Látod majd, hogy odafestették az Istent, de rosszul lát szegény, **ez a világ baja...**
- Rosszul lát?!
- Háromszögbe zárt szemét salétrom túrja... Tudod, rossz a tető, beázik.
- Isten nem vigyáz a házára?
- Inkább az emberek azok, akik nem vigyáznak Isten házára!
- De az esőt is Isten teremtette!
- Igen! Okos vagy. Biztosan azért, hogyha már nem tetszik neki, elmoshassa vele a „régii házát”.
- De lesz új Neki??!
- Lesz bizony, hiszen az esőben minden megújul... de egyáltalán nem ilyen lesz.
- Hát milyen?
- Okosabb, sokkal okosabb!
- Az mit jelent?
- Az ember maga – Isten háza...
- Az ember...?
- Igen! Az emberi lélek. Azt mondják, hogy az ember szívében lakozott eddig az Isten...
- És ezután? Az új háza hol lesz?
- Ugyanott, csak egy kicsit terjeszkedik majd...
- Terjeszkedik... hogyan?

- Úgy, hogy Ő nagyon szeret az emberi szívben, csak még ennél is jobban szeretne teremtményei közelében lenni. Sokkal magasabb szintre szeretne teremtményeiben kerülni. Meg akarja hódítani a tudatot is, az ember értelmében is szeretne megjelenni... ehhez – valószínű – a tudományt, a tudomány nyelvezetét fogja segítségül hívni... hogy ezt a célját elérhesse.
- De hiszen a pap bácsi azt mondta, hogy a szívünkkel hiszünk, s a hitnél erősebb nincsen...
- De van...
- A pap bácsi okos, és ő azt mondta, hogy nincsen!
- A pap bácsi sem tudhat mindent.
- Hogyhogy...?! Ki lehet nála okosabb?
- Például, maga az Isten!
- Ez igaz, és mi lehet erősebb a hitünknel?
- Az értelem...
- Áh, dehogya!
- Nem önmagában, hanem a szívben lakozó hittel EGYÜTT!
- Hú, de bonyolult, amit mondasz!
- Egyáltalán nem bonyolult.
- Magyarázd el, kérlek!
- Isten szereti a teremtményeit, mert Jó. Szívükben élt már évezredek óta, ám úgy gondolja, hogy megkísérli megnyerni értelmüket is! **Anélkül, hogy elhagyná a szívüket.**
- Ilyen egyszerű?!
- Igen. Minden zseniális dolog egyszerű... Meghódítani készül teremtményeinek az értelmét is! Ennyi...
- Ez egy új embertípus lehet majd...
- Remélem!
- Sokkal jobb...?
- Egy kicsit jobb.
- Csodálatos lehet az értelmünkkel „megpillantani” azt, amiben eddig hittünk.
- Bizony nem mindennapi élmény!
- Isten engedi majd ezt?

- Sőt..., kifejezetten szeretné! Így kerülhet Teremtő és teremtmény egyre közelebb egymáshoz., hogy még jobban kifejeződhessenek – ezáltal – egymásban.
- Kölcsönösség...
- Pontosan.
- Miért lesz ez jó?
- Mert sokan már nem képesek „csupán” hinni. Szeretnének valamit „tudni” is...
- Tudod, jóval ésszerűbb lény lett már az ember...
- Értem. **Nem lehet az emberi ésszerűséget hit nélkül hagyni...**
- Bravó! Credo ut intellegam, intellego ut credam...
- Ezt nem értem...
- Hiszek, hogy megértem, értem, hogy higgyek!
- Én is tudok egyet! Fides et ratio... Hit és értelem! Sokat tudhattak ezek a régiek...!
- Az ember, aki hiszi és tudja is az ISTENT, sokkal bölcsebb lesz annál, aki „csak” hiszi vagy „csak” tudja...
- Honnan tudod?
- Mert egészen egyszerűen nem lehet másképpen! Nincs más alternatívája az emberi fejlődésnek. A lélek vezette intellektussal... intellektussal vezetett lélekkel tudjuk csak megérteni a világot! Csakis az egyikkel, vagy csakis a másikkal ez nem fog menni! Olyanok lennének így, mint a félszemű ember... **a térben nem képes látni!**
- Képesek lesznek majd erre az emberek?
- Lesz, aki igen és lesznek, akik nem... ugyanúgy, mint eddig bármikor. Hiszen nem vagyunk egyformák. Vannak és lesznek is olyanok, akik a világegyetemet – egész életük során – kaotikusnak és irracionálisnak, véletlenszerűnek látják...
- Ők a „félszeműek”!?
- Igen! És léteznek olyanok, akik számára egyre plasztikusabban rajzolódnak ki a természet törvényeinek összefüggései.
- Ők már egy újabb „embertípus”?
- Mindenképpen értelmesebb... a bronzkor embere sem azonos a mai mérnökemberrel!

Sem habitusában, sem megjelenésében..., pláne nem értelmi képességeiben.

– Bájos kis világegyetemünk... A civilizációknak, tehát védekezniük kellene a barbárokkal szemben?

– Természetesen! **Hiszen a barbárság lehet szellemi is!** Sőt..., amikor a civilizációk nem védekeznek eléggé hatékonyan, akkor szellemi hanyatlás következik be.

– Volt már ilyen néhány alkalommal...

– Igen, volt. De valamiféle furcsa „csoda” által a szellem mindig fennmaradt és képes volt továbbfejlődni... különben nem lennénk itt!

– „Működött, de rejtve, hírt nem akarva.”

– Lao-ce...

– Igen! Tudod, kislányom gyönyörű dolog hinni a szemmel láthatatlanban, és még magasztosabb **életérzés** – hitünket megtartva – értelmünkkel is körbejárni a szemünkkel láthatatlant.

Eközben a templomkert egyik juharfájának tövében lévő kicsinyke sírhanthoz értek.

– Milyen szépen rendbe raktad, apa.

– Igyekeztem.

– Sok szép virág van rajta, és öröközöldek is. Mindig nagyon szerette őket anya.

– ...

– Miért sírsz? Még mindig nem nyugodtál bele?

– Hiányzik... nagyon...

– Tudom... nekem is.

Csendben lehajoltak. Elhelyezték a kicsinyke, friss virágcsokrot. Közel a fejfához... majd csendben megálltak egymás mellett. Néhány percig gondolkodtak... elmerengtek.

S, mindkettőjük szívében és nem csak szívükben, hanem gondolataikban, ÉRTELMŰKBEN IS ott volt **valaki**, akit mindketten nagyon szeretnek..., s valami miatt úgy érezték, hogy ezekben a percekben ott van velük!

Egymásba karolva, az őszi párás csendben, aprócska gyertyalángok között elindultak a temető kapuja felé.

- Apa!
- Igen!?
- Tudod, hogy Sophy teljesen olyan, mint a mama...
- Hogyhogy?
- Állandóan mosolyog!

VÉGE

2006. augusztus

BÁLINT BÉLA

ANGYALISKOLA

PRO LITTERIS

ET

ARTIBUS

FILOZÓFIAI DRÁMA

**AZ EMBERISÉG MAJDNEM TELJES EGÉSZÉBEN
HALOTTAKBÓL ÁLL, AZ ELKÖLTÖZÖTTEKHEZ
KÉPEST, MILYEN KEVESEN VANNAK AZ ÉLŐK!**

(Anatol France)

**IMMÁRON A FÖLD NEVŰ BOLYGÓRA A LEGNAGYOBB
VESZÉLYT, MAGA AZ EMBER JELENTI...**

A KÉRDÉS csupán: MELYIKET MENTSÜK MEG!?

**Banálisnak TŰNŐ, de igaz válasz: AZ EMBER JELENLEGI
MAGATARTÁSÁT KELLENE JOBBÁ TENNI...!
MINÉL HAMARABB... TANÍTANI!**

**LEHETSÉGES, HOGY AZ „ANGYALOK” MINDIG IS
EZEN MUNKÁLKODTAK!?**

**AJÁNLOM - TEHÁT - EZEN DRÁMÁT MINDEN
„ANGYALNAK”, AKI MA IS AZON DOLGOZIK, HOGY
MEGMENTHESSE FÖLDÜNKET... A SEMMIHEZ SEM
FOGHATÓT... MILLIÁRDNYI KICSINY LÉLEK
LAKHELYÉT, HA KELL MÉG ÖNMAGUKTÓL IS...!**

**HOGY MIKÉPPEN? TALÁN FEL KELLENE
ELEVENÍTENI ALBERTUS MAGNUS HÍVŐ
RACIONALIZMUSÁT, MÉGPEDIG MOST PLATÓNHOZ
JOBBAN RAGASZKODVA, MINT ARISZTOTELÉSZHEZ...**

MIT SZÓLNAK HOZZÁ, URAIM???

**(az Író)
AC. 1998**

BEVEZETÉS

2424 évvel (érdekes számsor!) Szókratész születése után láttam meg először a Nap sugarait... **és tudok írni...**

2384 esztendővel Platón születése után láttam meg a napvilágot. Platón megteremtette az európai idealizmus alapjait. Júliusban született... rák volt. Kratülosz megtanította írni, olvasni.

Szókratész pedig gondolkodni!

Így vált Arisztotelész tanárává... Arisztotelész – pedig – kinevelt a világ számára egy Nagy Sándort (ezt csak úgy melleleg jegyzem meg... a tanítást, mint folyamatot figyelemmel kísérve).

763 évvel Albertus Magnus születése után érkeztem a Földre. Albertus Magnus **t u d n i akart, mert hinni már tudott...!**

Az antik világ óta először Ő merte felszabadítani a filozófiát a teológia szolgálatából.

Ezáltal tudott helyet biztosítani – a keresztény világnézetben belül – a pogány Arisztotelész számára. Ja... és kinevelte a világ számára Aquinói Szent Tamást! (Ezt „nem melleleg” említeném meg...!)

360 évvel Descartes születése után jöttem a világra. Descartes alapgondolata volt az anyagnak a kiterjedéssel, illetve a térrel való **a z o n o s í t á s a...** Tanítványaiból anti-metafizikusokat faragott, azaz materialista fizikusokat. Ennek ellenére megalkotja a res extensa-t és a res cogitans-t... **azaz mégis csak elválík a szellem a testtől...!**

Hogy hol...?! Az **e n s a s e**-ben!

1612 – 1618 között – máig sem tudja senki, hogy hol volt..., Larvatus prodeu ... mondta erről az időszakáról. Amikor ismét megjelenik a nyilvánosság előtt 1618-ban, azonnal egy **fizikussal** – Isaac Beeckmannal – találkozik Hollandiában... Vajon miért?!

314 évvel születtem Newton születése után. Az „Alapelvek” című munkájában megalapozza az abszolút mozgás fogalmát, amely

NEM az anyagi testekhez, hanem az üres térhez, az abszolút térhez és az abszolút időhöz kapcsolódik!

232 esztendővel követtem Kantot a Föld színpadán. Ő beépítette fel-fogásába Istent, mint a világ teremtőjét és törvényhozóját. Úgy vélte, hogy az empirikus tér és idő nem adhat magyarázatot a matematikai igazságok abszolút általános és szükségszerű jellegére.

Filozófiájában az erkölcsi tudatot keresve kénytelen azt feltételezni, hogy **AZ** az empíria feletti szellemi világban valósul meg... ja, és elindítja Fichte, Schelling és főként Hegel fantáziáját!

166 évvel a könyvkötő-inas Faraday születését követően én is megszülettem. Kétszer utasítja vissza a felkérést, hogy a Royal Society e l n ö k e legyen. 1826-ban – viszont – karácsonyi előadást tart gyermekeknek, tudományról... Ezeket még ma is megtartják Londonban.

Megállapítja, hogy **az anyag és az energia megjelenési formái egymásba alakíthatóak, tehát valahol a mélyben összetartoznak...!!!**

Nem volt szüksége matematikai segédeszközökre ahhoz, hogy messzire láthasson.

125 évvel Hegel halála után jöttem a világra. Ő azonosságot vont az abszolút szellem önkifejeződése és a filozófia története közé...! Filozófiai programját imígyen adta meg:

„Az életet gondolni, íme ez a feladat!”

112 esztendővel követtem Ludwig Boltzmann. 1906-ban önkézé-vel vetett véget életének, csakúgy mint tanítványa 1933-ban, Paul Ehrenfest. A Statisztikai Mechanika foglalkoztatta mindkettőjüket...! Amikor Boltzmann hat esztendő, 1,2 milliárd ember él a Földön, (ez fontos!) és Clausius megfogalmazza a termodinamika második főtételét.

Boltzmann a Clausius által kieszelt „entrópiát” összeköti a r e n d e z e t l e n s é g g e l!

A gondolkodás – bizonyos – törvényeit apriorisztikusnak nevezi, **mert velünk születtek...!**

77 évvel Einstein után születtem. Ő már akkor tudta, hogy egy test tömege a test energiatartalmának mértéke! Még nem tudta, hogy a „tömeg” nem egyéb, mint – lényegét tekintve – „kinetikus tehetetlenség” a Panta Rei-ben!

Szintetizálja a teret és az időt... szerintem ez nem túl szerencsés...! A teret – lényegében – összekapcsolja az anyaggal... ez kolosszális, ám Ő még nem látja ennek igazán a lényegét!! Bár zseniális ösztönnel egy egyetemes téregyenleten gondolkodik...

1955-ben meghal, szellemi utódja követi őt, 1958-ban Wolfgang Pauli... is meghal, én – pedig – megérkeztem a Földre 1956-ban.

1962-ben általános iskolai tanulmányaim megkezdésével egy időben meghal Niels Bohr.

Habár sokat vitatkozott Heisenberggel, 1927-ben együtt értelmezik a kvantumelmélet összefüggéseit... „megkísérelük az atomok leckéjét megtanulni”! Ez a „tanulás” kimeríti és szabadságra megy. Eközben érti meg, hogy:

„Az osztatlan valóság – az egész – csak komplementer képekben írható le, és mivel a kvantumelmélet egységes, **annak a valóságnak, amelyet leír, számunkra láthatatlannak kell maradnia**”! (Hű-ha... vajon hányan tudják ezt ma...!?)

Heisenbergnek adódik is egy ötlete ezzel kapcsolatban, amely Erwin Schrödinger egy javaslatával összekapcsolódva létrehozza a mátrixmechanikát.

32 éves koromban elhunyt Richard P. Feynman. Ő írta le első alkalommal az emberi nem történetében, hogy a fény és az anyag hogyan találkozik. Ő még úgy gondolta, hogy megértette, miképpen működik együtt a fény energiája és az elektronok energiája... pedig csak azt pillantotta meg, hogy miképpen járja körül és kíséri meg „feloldani” a Dirac-tenger, az anyagainak nevezett struktúrák energiáját.

Becsületére szolgáljon, hogy a szuperfluiditás teóriája viszont remekmű!

Nézzük hát a folytatást...

KÖSZÖNET és TISZTELET a SOK BÁTOR ELMÉNEK!

S, hogy miért ez a remek összefüggéseket rejtő névsor?!?
Nos, néhányan szerepelnek közülük ebben a drámában is.
Nézzük részleteiben:

Narrátor

Charlie (Főszereplő: Éppen elhunyt tanítvány... az Angyaliskola vizsga előtt álló növendéke)
Világegyetem-ista (Fiatalember, Charlie tanítványa)
Ratio (Az Angyaliskola tanára)
Mysticum (Az Angyaliskola idősebb tanára)
Sophie (Az Angyaliskola fiatalabb tanára)
Katonatiszt

Epizód szerepek:

Boltzmann
Newton
Cajal
Mengyelejev
Kepler
Platón
Feynman
Albertus Magnus
Watson
Heisenberg
Schrödinger
Pauli
Einstein
Descartes
Galilei

Charlie ült a szikrázóan fehér felhő szélén, és csak bámulta a nyüzsgő sokaságot ott, a mélyben... Vonásai kisimultak, megnyugodott.

Sablonos történet volt az Ő élete... és nem panaszkodott.

Éretlen kamaszkor, korai házasság... elkapkodott döntések halmaza. Válóper... kihasználtság, intrikák, hamis vádak, ál-barátságok, érdekkapcsolatok hazugságtömegei. No, de hát kinek nem ilyen az élete ott lenn, a lacrimózán, ahogy az angyal tanította...

A fenti szokványos élettörténet vége a pénzhajszolás következményeként beköszöntött korai infarktus.

Látta, ahogyan a teste megadja magát és megszabadul kínjaitól... az intenzív osztályon.

Kedvesének könnyebeburkolódzó tekintete és végső érintése keze fején... borzongatóan jó érzés tudni, hogy maradt valaki, aki igazán őszintén és önzetlenül tudott szeretni... ám az univerzum törvényeinek még ez sem állhatott ellen.

Egy napon őmiatta röppentek fel a galambok a téren, amikor éppen érte harangoztak – ahogyan az elhunytakért szoktak... – hosszú árnyékok nyújtózkodtak az őszi házfalakon.

Majd a folyosó, szédítő sebességű zuhanás vagy emelkedés... ott már ezen kifejezések értelmüket veszítették, nem fontosak... Majd az idős Angyal a hatalmas könyvvel a folyosó vagy talán „cső” végén...

Megtalálta a nevét... a könyvben...

– **Charlie... Charlie Pelgrim** – mondta lassan, nyugodtan.

Charlie ezt már nem a fülével, nem az érzékszerveivel hallotta, hanem sokkal inkább érezte.

– **Gyermekeidet elveszítetted... igen, hmmm... nézzük csak, tested nem szenvedett, ám lelkedet annál inkább meggyötörte a kegyelem szikéje. Örvendezz, hiszen elég szépen feltisztultál!**

Az éretlen „zöld-dió” héj lenn maradt a lacrimosán... s íme, itt a lélek ítéletre vár ...– mondta s a könyvet félretolva intett, hogy haladjon tovább.

Lassan-lassan elmaradt mögötte az anyagi valóság.

Meg kellett tanulnia mozogni másként, mintha csak úszott volna, ám még annál is könnyedebb, finomabb – szinte tudati – szinten, nem csupán eldöntött, hanem meg is valósuló mozdulatrendszerekkel.

Megkezdte önálló vándorlását a tudat... egy másik, egy újszerűbb dimenzióban.

– **Itt már csak a tudat egzisztál... jól vigyázz hát!** – mondta egy Angyal, aki féltő gondossággal asszisztált Charlie első „lépéseinél” eme újszerű környezetben. Ő volt Ratio.

Homogén fehérség, egyetemes t i s z t a s á g. Csend és béke, leírhatatlanul nyugodt világ.

Ezek után hosszasan tűnő magány.

Majd egyszer csak az ISKOLA... az Angyal-Iskola!

A kezdeti időkben Charlie nem is nagyon értette, hogy mi ez. Olyasmi volt számára, mint lenni a Földön lehet az újszülötteknek az első néhány nap, néhány hét vagy hónap!

Semmit sem értett, ám minden vonzóan újnak tűnt.

Mintha többen, pontosabban néhányan lettek volna egy azonos, közelebbi térrészben.

Feltisztult lelkek mindannyian, akiknek bevégeztetett Földi pályafutása.

Csak lassan tudta ráfókuszálni egy-egy lélekre saját tudatát, hogy élesebb képet alkothasson lélek - társáról.

Ahhoz, hogy kommunikálni is képes legyen vele, még több időnek kellett eltelnie.

Talán, ha – érzése szerint – öt-hat lélek lehetett még a tudatával befogható közelségben.

Később egészen jó kis csapatná váltak.

Nagy volt a megszeppenés közöttük, amikor első alkalommal megjelent Ratio-Angyal.

Ő foglalkozott a kis létszámú csoporttal az első alkalmakkor. Majd őt követte Mysticum-Angyal és a végén a kedves Sophie!

Ratio sok mindenre megtanította őket, ami az értelemmel befogható... szinte mindenről esett szó. Legalább is Charlie úgy érezte.

Mysticum inkább kreatív énjükre hatott. Nyitva hagyott kérdéseket és gyengéd, ám határozott erővel készítette őket azok önálló, legjobb belátásuk szerinti megoldására.

Homályba burkolódzva vezetett le történeteket. Eseményeket mondott el, és nekik kellett befejezni... Talán a Jó Szókratész mester taníthatott valaha ilyen stílusban.

Sophie-val nagyon szerették együtt eltölteni az idejüket. Sophie vidám és kedves volt. Könnyed - de nagyon tanulságos - beszélgetések sorozata volt már mögöttük, övele is.

Vele úgy érezték, hogy még nevetni is tudnak, már csak úgy, ahogyan a boldog lelkek nevelhetnek... őszintén és felszabadultan.

Charlie most, hogy befejezték az Angyaliskolát, csak várt... Ült a felhő peremén és nézte a maga mögött hagyott anyagi világ nyüzsgését.

Ratio megtanította számukra, hogy miképpen is látják ők most, ebből az újszerű aspektusból az anyagi világ három dimenziójú térrésztét.

Charlie emlékezett még rá, hogy lenn mennyire foglalkoztatta őt ez a kérdés... nevezetesen a dimenziónövekedés aspektusai. Nem a matematikai összefüggései, hanem sokkal inkább az, hogy egyszer majd képes legyen arra, hogy elképzelje... hogy szemléltesse majd tanítványainak.

Charlie ugyanis – lényegében – tanár volt. Bár sok minden egyéb munkára is rákényszerítette az élet annak érdekében, hogy megélhessen.

S íme, itt fönny már minden lenti kérdés mily egyszerűvé vált. Minden földi-töprengés elképzelhető, sőt megtapasztalható plasztikus „valósággá” lett...

Ahogy a három dimenzióban létező földi-ember tekintett rajzlapjaira rajzolt – lényegében – kétdimenziós vonal-emberkékre, és képes volt átlátni azok teljes világát, akár egyetlen pillantásával is. Nos, valahogy így tekintett most Ő innen, a magasabb dimenzióból a három dimenzióba zárt anyagi világra vissza...

Ratio úgy értette meg velük, hogy mutatott egy labdaszerű kicsiny tárgyat, és arra kérte őket, hogy képzeljék el, hogy ez a Föld - bolygót szimbolizálja, és ennek felszínén - mint az köztudott - élnek az emberi lények milliárdjai. Ekkor egy hirtelen mozdulattal a labdaszerű gömb felszínének egy adott pontján át KIFORDÍTOTTA a „labdácskát” úgy, hogy ők – az Angyaliskolások – egy szempillantás alatt a labda belsejébe kerültek, mintegy ezen gömb középpontjába. A földi-élet pedig zajlott tovább, csak hogy immáron a labda belülrre került felszínén. Azaz Charlie-ék kis mozdulatokkal is képesek voltak arra, hogy egyszerre láthassák a Föld-bolygó egész felszínét!

Milyen egyszerű... és mégis mennyire elképzelhetetlen volt számára ott „lenn” még ez az aspektus.

Charlie szerette a kézzelfogható dolgokat, valószínű ez az oka, hogy nem tudott betelni ennek a hihetetlen látványnak a valóságérzetével. Amikor csak tehetett, szívesen kiült ide és bámulta a sokaságot. Ha akarta, megnézte mi történik Indiában, ha kedve szottyant, máris látta Amerikát vagy éppen Európa „felszínét”.

Később tudatosabbá és koncentráltabbá vált. Egyre többször lenn maradt néhány ismerősére fókuszálta tudatát.

Első házasságából született lányait „látogatta” meg néhányszor. Ám ez mindig nagyon szomorúvá tette.

Mostanában már egyre többször látogatta meg lenn maradt második feleségét is, akit mindenkinél jobban szeretett. Hiányzott neki, bár ezt még magának sem merte itt „fönn” igazán bevallani. Minden erejével azon volt, hogy segíteni tudjon ottmaradt kedvesének.

Minden, amit Ratio és Mysticum elárult és megtanított neki, minden nagyon hasznos volt ezen tevékenysége során.

Charlie mégis úgy érezte, hogy nem képes eléggé hatékonyan segíteni kedvesének, aki özvegyen, immáron felnőtt lányukkal maradt még az árnyékvilágban.

Charlie-nál jóval fiatalabb volt második felesége, akivel felhőtlen boldogságban éltek. Kitartottak egymás mellett a végsőig.

Igyekeztek gyermeküknek boldog gyermekkort biztosítani. Ám Charlie életének első felében szerzett stressz-pofonjai megtették a hatásukat, a szívizom belefáradt, nem küzdött tovább.

Szinte nap nem múlhatott el lenn a földön, hogy Charlie ne látogatta volna meg feleségét és lányát. Néha sikerült annyira megközelítenie őket, hogy még a szívdobbanásaikat is képes volt „hallani”, érzékelni. Ekkor mindig egy kissé megnyugodott.

Ám, ők – innen fentről – már nem léphettek fizikai kapcsolatba a háromdimenziós anyagi világgal. Ezt az univerzum törvényei csak nagyon kivételes esetekben tették lehetővé.

Charlie sokszor látta feleségét, amint a temetőben lévő urnája előtt üldögél és imádkozik. Minden benső gondolatát hallotta, minden benső rezdülését érezte lenn maradt kedvesének. Sokszor sírdogált az asszonyka, amikor a lányuk nem látta.

Nem anyagi nehézségei voltak, sokkal inkább lelkileg nem volt képes feldolgozni férje elvesztését.

A sok-sok csodálatos, együtt töltött évtized emlékeit számára a Földön már semmi nem volt képes feledtetni.

Miután Charlie eltávozott, nem találta többé Ő sem a helyét.

A lánya gyakran meglátogatta, nyugtatgatta és figyelmes volt hozzá. Ezek szép percek és órák voltak a számára. Ám amikor magára maradt, mindig Charlie-t kereste, mindig hozzá beszélt gondolataiban, s ez Charlie-t is nagyon megviselte.

– **Megint itt ülsz, jó növendék?** – kérdezte Ratio. Akit Charlie itt „fönn” felismert, hiszen felnőttkori álmaiban, még ott a Földi világban, sokszor meglátogatta és tanítani próbálta őt. Bár akkoriban még Charlie nem is vette komolyan, sokszor csak egy álomnak, és nem többnek vélte Ratio látogatásait.

Bánkódott is – immáron, itt fönn – miatta, miért is nem koncentrált ott „lenn” jobban Ratio-val kapcsolatos álmaira. Talán sok minden egyszerűbbé válhatott volna számára.

Charlie kissé összerendezte. Nem vette észre, hogy mikor telepedett mellé az Angyal.

- Ó, igen! Elrévedtem egy kissé, Mesterem.
- Nem kellene annyi időt itt töltened. Kivívtad magadnak, hogy itt lehets közöttünk, fenn...! Ez hatalmas tett. Tudod, hogy mennyien könyörögnek most is ott „lenn”, hogy egyszer majd itt lehessenek!?
- Tudom...
- Mi angyalok azon munkálkodunk, hogy minél több éretlen, lenti léleknek segítséget nyújthassunk ahhoz, hogy ezen vágyuk valóra válhasson.
- Mégis oly sok lelket fertőz meg a gonosz, és térít el ettől a lehetőségétől. Sokakat már-már véglegesen...
- Hát... igen – sóhajtott Ratio. – A MI munkánk nem könnyű és nem egyszerű. Meg kell vívni a gonosszal minden egyes lélekért. S, akik legalább nyitottak a jóra, nem zárkoznak el mereven tőlünk, azoknál van még esélyünk. Az ostoba, önző, mindent tagadó és mindennel ellenkező lényeknek nagyon kicsiny esélyük marad csupán, hogy segíthessünk rajtuk... őket bizony elragadhatja a gonosz...
- Éppen ettől féltem őket! Nem könnyű ott lenni. Jól emlékszem mindenre.
- Akkor emlékezned kell győzelmeidre is, amikor önnön lelked mentetted meg a kísértések tömegéből. Értelmeddel felismerted cselekedeteid irányát. Soha nem döntöttél készakarva a gonosz, a sunyiság mellett. A reád nehezedő szabad akaratod, döntési jogod következetesen mindig megpróbáltad úgy alkalmazni, hogy ne okozz vele kárt más lelkeknek. Bár fiatal korodban tettél néhány visszavonhatatlannak tűnő lépést ebbe az irányba...
- Ám – jól tudod –, később ezeket nagyon és őszintén megbántad.
- Mégsem igazság, hogy én itt vagyok... ők pedig ott lenni...!
- Elvennéd tőlük az életet...!?
- Elválasztva egymástól... attól a lélektől, akit annyira szerettem...

– Ne légy türelmetlen! Számodra az idő megszűnt létezni. Ők pedig – remélhetőleg – követni fognak. Gondolj arra, mekkora boldogság lesz újra velük együtt!

– Mindig higgadtak és bölcsék érveid, Ratio – hangzott Mysticum jól ismert, sejtelmes hangja a háttérből. – **Jobban tennéd, hát Charlie-növendék, ha hallgatnál Ratio-ra.**

Charlie mereven bámult a lenti világra és mélyet sóhajtott.

– **Miért nem töprengsz oly dolgokon, amelyeket tanítottam nektek...?** – folytatta Mysticum, és csatlakozott hozzájuk. – **A legjobb növendékek egyike vagy. Az Angyal - Iskola bevégeztével legjobb tudásoddal beléphetsz közénk, hogy erősíthesd az univerzumra kiterjedő küzdelmet a rossz ellen. Mindenkire szükségünk van! Hiszen láthatod immáron, miképpen rabolja a tudatlan lelkeket a gonosz, s kezében a kísértés fegyvere hatalmas az éretlen lelkek megtévesztésére.**

– **Tudom, jó tanárom, Mysticum... tudom...**

– **Emlékezz Isten teremtési-kényszerére!**

– **Emlékszem, hiszen könyvet írtam erről még odalenn... Az Időemigráns volt a címe, jól emlékszem. Akkor még nem tudtam, ám ma már ismerem jól a folyamatot, amely által Ti segítettek ennek felismerésében. Csodálkoztam is magamon, nem akartam elhinni, hogy ekkora szellemi bravúrra egyedül képes lehetek...**

– **Egyedül nem is! Ám Te nyitott voltál számunkra, engedted, hogy segítsünk – tehát – általad bejuthatott a gondolat... oda, abba a szellemnek szűkre szabott dimenzióba.**

Így megértetted már ott lenn az egyik szent törvényt... az Isteni magányt!

A Tökéletesség egyedüllétében teremteni vágy... Fájdalmas magányában végtelenné, homogénné vált.

Ám benne, rajta keresztül Önmaga másik-lényege áthaladhat, s ez is szabad és végtelen.

Ez Isten strukturális lényege! Miképpen folyóban külön is látathatóvá válik az örvény-alak...

- Ha kellően nagy a sebességkülönbség... – vágott közbe Ratio.
- S, nem csupán struktúrája, azaz első szekvenciája, hanem ez az Isteni mozgás is! – vette vissza a szót Mysticum. – **Azaz az Istentől származó élet, amely Isten aspektusából, az örökkévalóságból vizsgálva csupán ILLUZIÓ, hiszen időleges Önmagához, az „örökhöz” képest, legalább is megjelenésében.**
- **Ám mindenképpen érzelmeket indukál... és ez nagyon fontos!**
- jegyezte meg ismét Ratio.
- **Tehát az Isteni – aspektusból tekintve – folytatta Mysticum - habár ÖRÖKKÉ LÉTEZŐ, de mégis csak VIRTUÁLIS, mint tudod, örvény-formája a lassan sodródó vízben, lassan elenyész.**
- **Mert energetikailag instabil...– mondta Charlie.**
- **Isten VIRTUÁLIS – ám önkifejeződésre ragyogóan alkalmas, anyagi jellemzőkkel bíró részében jelenik meg az IDŐ, mint ezen rész formavilágát felépítő energiamennyiség MÉRTÉKEGYSÉGE !**
- Ez az a strukturális része a végtelennek, amely örvénylik, ezáltal állandóan változni képes.**
- Mint mozivásznon az állandóan villódzó kép, ugyanakkor emóciókat indukál, ha az alkotó „fegyverével” művészként bán...**
- Formavilágának – azonban – térfogatigénye van! S, rajtuk a homogén energia állandóan diffraktálódni kénytelen. Ez az a jelenség, amely által az emberi szem képes érzékelni a homogén elektromágneses tér töréseit, diffrakcióit, hullámhegyeit és örvényeit, s ezáltal tárgyakként éli meg az önálló térfogattal rendelkező energiasűrűségeket.**
- **Azaz: l á t...!** – mondta Charlie.
- **S, ez bizony a végső ítéletnél ellene is fordulhat – de ez már az erkölcs dimenziója –, melyben az emberi élet során megvalósuló „l á t á s” folyamata védővé és vádlóvá is fajulhat... mint égi tárgyi bizonyíték – fejezte be Mysticum.**
- **Egy drámám is volt... Az Új Világ Első angyala címmel! – jegyezte meg Charlie.**

– Ott már könnyebben boldogultunk veled. Jó Ratio szinte akadálytalanul taníthatta meg neked a nagy összefüggések egyikét – vette vissza a szót Mysticum –, mely szerint az idő: csupán mértékegység! S, ATÉR fogalmát, valamint alaptörvényét, melyben az **i m p u l z u s**, nem egyéb, mint vándorló-tömegigény...!

I / e⁻, de ezen te már régen túl vagy..., okos növendék.

– S, lám éveken át mégsem jelent meg nyomtatásban egyik sem!
– válaszolt Charlie szomorúan.

– Most nézd majd meg, Charlie! Innen fentről jól láthatod, miképpen tépik egymás kezéből alkotásaidat. Elemzik, értelmezik... sokan megélnék majd belőle, elemzések..., utánnomások...! Haláloed kellett nekik, mint majdnem mindig, hogy felfigyeljenek arra, amit írtál...!

Nézd...! Látod azt a „tudóskát”... ott lenn, Európában... Látod, miként kikelve önmagából, káromolja a munkát, melyre Ratio vezetett rá téged... Nos, ki Ó, mondd!?

– A gonosz!

– Nem érdeke, hogy az éretlen lelkek valós mivoltában láthassák ATERET. Még megértenék a világot, melyben élnek. Miképpen uralkodhatna akkor rajtuk ő, a kiszőrösödött „angyal”, csupán silány kísértés-eszközével kezében... – mutatott Mysticum a mélybe.

– Esélye sem maradna – vette át a szót Ratio. – Tanítanunk kell, hát... A tudásuk az, mely helyes döntéseikig juttatva el tudatukat, általa kísértéseknek szellemük ellenáll.

– Az Isteni magány – folytatta Mysticum –, amelyben a teremtmények utáni vágy diadalmaskodott – hozta létre a teremtmények hadát. Az önző s irigy Lucifer nem képes – azonban – meghaladni önmagát.

A LÉT egy spektrumában képes csak hatni, s nem tovább... a határon lángpallosú angyalok állanak, s mondják: Eddig és nem tovább!

– A lángoló pallos alatt értsd a szentelt-vizet, Lucifer számára ez a legyőzhetetlen „kard”... – mosolygott ismét Ratio.

– Megsemmisül benne... a tudás a szeretettel egyesülve: kikezdetlen. Az Isteni teremtett kicsiny lelkek hada látja meg a napvilágot nap-nap után... nos, hát igen - lenn a lacrimosán! – fejezte be Mysticum.

– Írtam erről is egy novellát – mondta Charlie.

– Gúnyol is érte Mysticum eleget – nevetett fel Ratio. - Azzal vádol, hogy ott már megnevesítettem Önmagam, s ez nem szép dolog. Hiába győzködöm, hogy az már a Te önálló munkád volt.

– Én mindenre úgy emlékezem, hogy az én gondolataim voltak!

– Hát, persze... Isten témaköréhez csakis szabad, és nem gúzsba kötött rabszolga-elmével szabad közeledni valahogy olyanképpen, miként a régi görögök közül tették néhányan.

Ők még mertek szabadon gondolkodni Szókratész, Platón... talán ha húszan még... kétezer év alatt. Nem nagy eredmény – berzenkedett Mysticum.

– Innen a magasból jól látszik, amint uralkodók gyónnak papjaiknak, az általuk elkövetett igazságtalanságokat kísérelik meg leplezni, melyre sorsuk olykor rákényszerítette őket – mutatott egy pontra Ratio. – Törvények alkotása mindenki számára egyformán jó legyen: bizony nehéz feladat...

– Majdhogynem végrehajthatatlan! – mondta Charlie. – Ma már jól tudom, hogy sorsunk csak eszköz, amely okos Angyalok kezében „szike”, mely olykor mélyre vág, ám fellazíthatja csírázó lelkünk szűk és éretlen burkait... hogy kinőve a testet, szárnyalhasson újabb dimenziók felé – a lélek metamorfózisában – a tudatlan féreg pillangóként röppenhet majd tovább...

– Mégis azt kell, hogy mondjam: a gyónás jó lehet, mert itt már az emberi egyed lelkiismerete csírát hajt, s hogy később szárba szökken-e, az már a „kertész-angyalon” is múlhat, ki ápolni köteles a rábízott lelkeket – folytatta Mysticum. – Hibás államformákat csakis hibás jellemű vezetők vezethetnek... hierarchikus pozíciókban pedig hasonszőrűeket helyeznek.

– Bölcs uralkodók pedig bölcseket... – szolt bele ismét Ratio.

– Mégis a jel – a gyónás iránti vágy –, melyben megszólal a lelkiismeret, talán már előrevezet... – folytatta gondolati fonalát Mysticum. – Azokhoz az egyedekhez képest mindenképpen, akikben a lélek még erre a szintre sem emelkedett.

– S, ne feledd, ott egzisztál egy folyamat már kétezer éve... a Megfeszített hatalmas erejű jelképében: mégis csak a kereszténységénél törekszik szervezeten első alkalommal arra, hogy TUDATOSAN J Ó legyen!!! – fűzte tovább Ratio.

– Nagy próba az ott lenn – mondta csendesen Charlie. – Jól megtanultam! A megteremtett milliárdnyi lélek próbatétele... hol rengeteg Barabás-lélek kóborol, s rajtatok is múlik, jó Angyalok, vajon képesek-e továbbfejlődni egy adott fokon!?

Nem mindegy miképpen teszi meg az utat. Lehet, hogy halála napján visszafordítják a rampánál – lásd az általam alkotott novellát – igaz, Ratio...!? – fordult Ratio felé Charlie.

– Melynek címe: Epur si muove... – érzéseket felkavarni képes „lenyomat” – rikkantott nagyot Ratio.

– Úgy igaz! S, akik átjuthatnak a tű fövén, azok bizony jól megdolgoztak érte, s lehet belőlük Angyal-Iskolás! Hiszen aratáskor mindig elválík egymástól a búza és a konkoly... – nézett Charlie Ratio-ra, aki erre elmosolyodott.

– Gondjuk még az is ott lenn, a kialakuló lelkek Petri-csészéjében – folytatta Mysticum –, hogy két fő uralkodási stílust ismernek csupán: a zsarnokság diktatúráját és a „zsarnokság” demokráciáját. Ezen stílusokkal megkísérelík irányítani a tömegeket egyesek...

Nem értík még, hogy mindkettő mily időleges forma! A zsarnokságok összeomlását követően, új helyzet áll elő, ennek neve többnyire: demokrácia... Mintegy mutáció révén, a zsarnokság hatást gyakorol a demokráciára - így az majdnem mindig szabadon átfelődík oligarchiába, tehát néhány gazdag ember fogja uralni a világot... s ez – ugyebár – már ismét csak zsarnokság! Hol a horda-jelleg, hol pedig az egyénben megtestesülő bölcsesség válik dominánssá a társadalomban...

– **Ne lépj a pártütők közé!** – vágott Mysticum szavába Ratio és tovább magyarázta. – **Mondja egy régen megírt fekete borítójú könyv. Hiszen a kígyó körbe jár, s előbb vagy utóbb megmarja önnön magát...** Ezernyi csapda, amellyel Lucifer manipulál, s köztük a legnagyobb a koszos, piszkos papírdarabkák: a pénz nevű - teremtett – Gólem óriás. De hiszen a tömegek irányításának eszközeként, akár kitűnő is lehetne... ám a legrosszabb trükkje a szórós - gonosznak az, amikor a gonoszok szervezeten és kollektíven azt hazudják az áldozatnak kiszemelt Jóról, hogy éppen „ő” az, aki rossz... Ettől minden éretlen lélek összezavarodik majd, de hiszen éppen ez a célja a gonosznak, a zavar és a káosz!

A tisztánlátás – teljes – hiánya... A gonosz számára a lehetőséget mindig a körülmények kínálják föl. Az Isteni-teremtmény, az ember... a gonosz számára egy „lehetőség”...

Az ember – ugyanis – ha legyőzetik, csakis önnönmaga által győzhető le!

Első lépésben a gonosznak el kell tehát rontania AZT, amit Isten teremtett... az embert! Így könnyebben rabolhat...!

Az emberi lélek olyan, mint a nagy birodalmak, amelyekkel semmilyen külső erő nem képes megbirkózni. Csakis belső tökéletlensége az, amely megsemmisítheti.

Az embert sem képes legyőzni semmilyen külső erő, annak ellenáll. Az értelmével, a leleményességével!

Mi van azokkal, akik ebben hiányt szenvednek (?) – éppen saját szabad akaratuknál fogva – képtelenek helyes döntéseiket meghozni! Csakis a bennük rejlő értelem, ész hiánya képes őket elpusztítani... akár faji szinteken is.

Racionalitásában, mentális kapacitásában rejlő fehér foltjai az embernek: az önzés, a kapzsiság, az életben maradásért elkövetett kétszínűség és hazugságözönök zúdulhatnak rá, mint egy lavina, és képesek agyon is nyomni. Ekkor már gyenge és erőtlen prédájává válhat a gonosznak.

Nevetséges, gyenge és gyarló... némelyik példánya...! Velük nem tudunk mit kezdeni... Hiszen megváltásuk... nélkülük nem megy! A szabad akarat, amely bennük munkál... jól vagy rosszul, de dönt...! – nézett maga elé Ratio.

– Az „emberi-falka” immáron minden fajt maga alá gyúrt. Nem kell többé tartani a bolygóján idegen fajok hatalmától, amelyek őt veszélyeztethetnék – sóhajtott fel Charlie, majd folytatta. – Elkezdődött a „falkán” belüli harc, küzdelem a zsírosabb konkóért. A baj csak az, hogy ez a küzdelem a saját falkáján belül is véresen komollyá vált. Egyáltalán nem szellemes és játékos harc ez, hanem véresen komoly... életre-halálra... olykor faji autolízisbe csap át!

Ez – pedig – azért veszélyes, mert felszabadítja az egyénben szunnyadó erkölcsi gátakat... egymástól történő elidegenedéseik után a lealjasodás, az elállatiasodás, önemésztés a következő és sajnos végső lépés!

– Ez pedig önmegsemmisítési folyamat, vagy az energetika nyelvén: öнкиoldás... – bólogatott Ratio.

– Ezen folyamatok elindításában, kialakulásában és működésében – pedig – kizárólag az emberi ész, az emberi tudat a hibás...! – nagyot sóhajtva fejezte be gondolatát Charlie.

– Hiszen csakis akkor kerülhet csapdába, ha óvatlan, ha figyelmetlen... ha enged magát – esetleg saját magától is – merő lustaságból félrevezetni, becsapni – helyeselt ismételten Ratio.

– Isten a pénzt NEM ismerte... – szakította félbe Mysticum Ratiót.

– Az emberi szem az, melynek Lucifer tud hazudni, de a lelkiismeret gyűjti „video-felvételeit” az emberi szem lencséje által, s bizony raktározódik szorgalmasan az elektromágneses hullám, bent az agyban lévő lenyomatai útján.

Az emberi egyedeknek végig kell NÉZNIÉ önmaguk cselekedeteit, mindent, amit tett röpke élete során. Hiszen szeme által – még életében – jól látja tetteit, s azok következményeit is!

L á t j a, hogy rosszat cselekszik, mégis folytatja ez irányba sorát... dönthetne másként is, de nem teszi, a többség Lucifer szíjára fűzött tudattal..., értelmileg megbénítva, elnyomatva vágya - az, mi lelkében igazi úr! Nem hazudhat majd a rampán!

A bűn az bűn... főleg ha saját szemével Isten végignézetni vele azt, hogy – életútján – valójában mit is csinált!

A tudat önmagunkra való visszajelzést jelent-e csupán?! Vagy több, komplexebb minőség annál...? Mindenképpen tartalmaznia kell néhány univerzális – mondjuk – erkölcsi szabályt.

Nem csoda, hogy milliók, kik hazugságban oly boldogan éltek, szempillantás alatt összeomlanak a rámpán! Arany borjút imádva egész életük során... nincs Mózesük, sem olyan köztük, aki a kufárokat a templomokból kiverné...

A pénz immáron olybá erősödött, mint az állatvilágban a táplálék! Képesek egymást – akár még – meg is ölni érte.

A pénz természetidegen, s ugyanakkor erőteljesen képes visszahatni ma már magára a természetre is, sajnos negatív... nagyon negatív hatással!

Fölelők kerekedett... leigázta őket, átformálta gondolatvilágukat és ezáltal megfertőzte lelküket. Lucifer kacaja – olykor – égisz ér... nem tudja még a dőre, hogy az Angyal-nép mégsem fél! – nézett jelentőségteljesen körbe Mysticum, majd folytatta gondolatmenetét. -

Az ember milliárdot megtevesztheti... csupán néhány napig... ám egyre többen ismerik föl: s, a hódító Lucifert felszabadítóként üdvözölni nagy, népi butaság... és tévedés lenne, különösen vonatkozik ez a lelkekért folytatott harcra!

– Néhányan még tartják magukat – a kísértések erdejében –, de egyre kevesebben... – merengett csak úgy maga elé Ratio...

– Lucifer nem akarja, hogy a teremtett lelkek milliói a valóságot megismerjék... – vette vissza a szót Mysticum. – Ez az ő hatalmának a végét jelentené. Ezért időleges illúziók ezrei közé löki

a félrevezethető, gyenge, tudatlan jellemeket, amelyekkel gyorsan megtéveszti az emberi jó szándékú, bár még tudatlan elmét...

Az emberek sokszor csak bámulnak, s látszik az arcukon, hogy semmit nem értenek... sem a tudományból... sem a politikából... még akkor sem, ha ez szorosán érinti mindennapjaikat... családjuk életét... Még akkor sem értik a történéseket!

– Vajon miért van ez így?! – suttogta csendesen elgondolkodva Charlie.

– Mert megtévesztő jelképek erdején keresztül irányítja a gonosz a világot: arany, gyémánt, pénz... és megannyi élettelen, holt anyag! Üveggyöngyök a tudatlanoknak..., azt hirdeti, hogy akik ezen jelképek birtokában vannak, azoké a világ... – értelt tovább Mysticum, és folytatta.

– Nevetséges és szégyenletes, hogy az a sok kismimizett, nyomorult bedől ennek a dőre „mesének”...

– Sajnos tudatlanok – sóhajtott mélyet Charlie...

– Jelképekben uralja csupán tehát a gonosz a világot – folytatta Mysticum, szinte ellenállhatatlan lendülettel –... és NEM a VALÓSÁGBAN! Néhány bölcs kis lélek erre rájön, és képes lesz felismerni ezt a „csalást”... őket fogjuk Mi kihalászni, kimenteni!

Bosszantó, hogy a jelképek erdejével manipulált tudatú ember-sereg már a természetet manipulálja... Groteszk, amiként az élettelen rögöket kutatja és feltúrja a hegyeket az aranyért, gyémántért, s ha talál néhány morzsát, azt a kereskedő tőle olcsón „elrabolja”, s persze jó drágán adja tovább... Általa uralja a világot, s a sok éhes és kevés eszű rabszolgát...

Vagy miért vagy az, hogy egyes nemzetek területén bőven van arany, gyémánt, s mégsem ők az urai a világnak? Hiszen hagyják „kiénekelni” szájukból a lehetőséget, s Amszterdam uralja a gyémántpiacot, pedig nem is az ő földjében „termett” meg... hát hogyan van ez, elszibbasztott tudatú milliárd...??!

– Pontosan így... ahogy mondod, Mester! – bólogatott Charlie. – El van zsibbasztva a tudatuk...

Las Vegas a vagyon „mértékegységének” királysága... (?) Húha... de silány is lenne a világ, ha Mózes után kétezer évvel még mindig az aranyborjúnak engedelmeskedne...!

– Pedig szavamra, ezt teszi... semmit nem tanultak volna...? – mondta Charlie elgondolkodva.

– A kommunikáció fejlődése talán képes lesz megalapozni egy szellemi „robbanást”. A második reneszánsz - utolsó – szellemi előkészítéseként... talán! – fejezte be Mysticum.

– A történelem – azonban – a győztesekre koncentrál, s a gyarló ember számára örök kérdés, vajon Ő közénk tartozik-e!? – mondta Ratio. – Mégsem képes elhinni az igazi győzelmet: mely nem pozíció és fényes lakás, no meg ezernyi csecse-becse, mellyel Lucifer házal a lelkek erdejében... neem!

Az igazi győzelem a szabad akaraton alapuló tiszta életút, melynek végénél – a rampánál – ahol fehér ruhás „orvos” ítélkezik szerzett sebek alapján... a halál nem VÉG, csupán bizonyítvány! Mellyel a jó, magasabb iskolába léphet tovább...

– A lélek metamorfózisáról beszélsz, jó Ratio! A teremtett lélek-milliárd leélve életét vagy örökre meghátrál elkövetett bűnei miatt vagy magasabb Angyal - Iskolába jár... – tette kezét Ratio vállára Mysticum.

– S, a végcél nem egyéb, mint az Isteni-Önmegismerés! – mondta Charlie.

– Bravó, Charlie növendék! Örül a szívem, ha jó lélekre reá talál – mondta Mysticum ismét. – Hogy miért panaszkodik és nyöszörög a millió a rampánál!? Mert már nem képes elviselni élete mocskát... S megdöbben, ha rátalál egy helyre, hol már nevetéses, silány hamisítvánnyá válik a hazugság! S, bizony nagyon elcsodálkozik, hogy létezik ilyen hely... egyáltalán??!

A Föld, teremtett lakóhelye milliárd éretlen léleknek, nem a világegyetem szemetes ládája... nem bizony! Nem is beteg lelkek kórterme, mint azt egyesek gondolnák! Sokkal inkább óvoda,

melyben a lélek számára eldől, hogy kinek kell járni továbbra is még oda!

Vagy mint imént említéd, irány az Angyaliskola...

– Csakhogy intellektuális téren az emberkéek többsége igen kényelmes, sőt mondhatnám azt is, hogy tunya – mutatott a mélybe Ratio, és folytatta. – A gazdag ül házának kertjében medencéje partján, s áthenyélve életét, a rampánál megszeppen a kérdéstől: Ha már dolgoznod nem kellett... vajon miért nem gondolkodtál!? Legalább azok helyett is, akik viszont helyetted dolgoztak...

Pénzed számolgattad naphosszat, mint Molière drámájában zsugori uram...!

Átlebegi ÜRES életét a bolygó gázburkában, miközben lába földig ér.

A nyomorult, aki pedig napi élelemért, távol családjától robotolni kénytelen, este fáradt szemeit lehunyva már nem gondolkodik kvarkokon, energián s atomon... – legyintett Ratio. – A nép MINDIG józan – mert egyszerű. Csakis a felette uralkodó „vékony” réteg az, amely időről-időre kénye-kedve szerint – saját önző vagyonának megmentése érdekében – belerángatja őt öngyilkos háborúba. S tudod miért teszi ezt? Mert így tudja konzerválni hatalmát további évszázadokra...!

Nézd Egyiptomot... Csupán azért létrehozni egy „államot”, hogy benne a nép kőgúlákhöz követ hordjon nemzedékeken át... nem tudom, hogy érdemes-e!? Vajon tényleg csupán ennyi é a cél... vagy más lészen itt a lényeg? Uralkodástechnika...!

– Nem értem, hogy az emberek miért pusztítják, irtják egymást évezredek óta... nonszensz – elmélkedett Charlie. – Hiszen ha képesek lennének megérteni, belátni, hogy nélkülük, e m b e r e k nélkül milyen kihalt lenne ez az egész világegyetem... mi maradna nélkülük, néhány örvénylő gázgömb, kihalt bolygók és holdak, le-föl száguldozó szikladarabkák, azután sokáig semmi egyéb...! Miért nem élük át önnön fontosságukat?!

– Aki a gravitációt teremtette, az bizony nagyon szerethette a rendet. Hiszen enélkül minden összevissza lebegne a világűrben. Így azonban az univerzum bizonyos pontján koncentráltan helyezhetők el az univerzum „szereplői”, mint mozgókép a mozi-vásznon...! – folytatta Mysticum. – Az emberek egy gravitációs erőterben élik le egész életüket, a gravitációs mezőből kilépni sohasem tudnak, legfeljebb belesimulni képesek egy kis időre, ha – mondjuk – kilépnek egy tízemeletes ház legfelső emeletének ablakán!

– Vagy heteket, esetleg hónapokat töltenek el egy űrkabin bel-sejében Föld körüli pályán... habár ez is csak „belesimulás”, s egyáltalán nem kilépés belőle...! – gondolkodott hangosan Ratio.

– Gravitációs téren kívül nem lépett még ember... legfeljebb egyikből a másikba...

– Egészen egyszerűen ez esetben „NINCS KÍVÜL...” ATÉR minden pontján gravitáció hat... a mértéke változik csupán... Így tanította Mysticum ezt a mindenhol érvényes csodát! – mondta Charlie és Mysticumra nézett.

– A sorsszerűség vajon egyenlő-e a gonoszsággal, vajon a gonoszság táplálja-e, vagy maga a butaság?! Az ember által rosszul meghozott döntések sorozata következményekkel jár...! S, nem foghatja azt a „gonoszra”... esetleg megtévesztettségét... bár annak is ellenállhatott volna...! Az ember vajon hiheti-e, hogy ura ezeknek a sorsszerű fordulatoknak, vagy egy ember fölött álló hatalom uralja – e sokkal inkább életét. Hiszen a sors által bármikor elragadhatja...

Ezt miként tanítottam nektek? – kérdezte Mysticum Charliet.

– Emlékszem, bonyolult volt! Az információ a lényeg... Vajon hajlandó-e befogadni az újat az embertömeg...?! Ez a kérdés! Pedig minden korban akad néhány megszállott tudós, akik felismerve az új összefüggést, a tömeg asztalára hozza... s a többség olykor még innen levenni is lusta! Így egy szűk, gondolkodni tudó és szerető réteg elszakadna a lusta tömegtől... s magát egyáltalán nem okolhatná ezért. Hiszen ő a legjobb indulattal,

szinte ajándékként hozta az új ismeretet, s boldog lenne, ha megoszthatja...! Sokkal inkább a tohonya tömeg, amely az új ismeret eredményét csupán használni akarja... de annak lényegét megismerni lusta! Így ő lesz majd leginkább kiszolgáltatva... az „okosoknak”. Persze ezt igazságtalannak tartja majd... Tükörbe soha nem néz, hogy bizony az új ismeretekre én magam voltam a lusta... Erkölcserő kiált majd, és vádolja a tudósokat... Pedig az igazi bűnt nem a tudósok követik el, nélkülük még barlangok kormos fényében, nyers hússal táplálkozna... a luxust igencsak kedvelő tömeg. A bűnt azok követik el, akik az új eredményeket „felvásárolva”, a világ hódításán törrik majd eszüket... Maguktól nem voltak képesek felismerni az újat! Ám a Gólem-pénzükkel felvásárolva, a lusta tömeget immár leigázhatják... eredendően új eszközeikkel... újra meg újra...!

Ezek szerint vannak események az ember életében, amelyekre nincs hatással áldott szabad akarata, s bizony ezek lehetnek számára végzetesek is... ezt én igazságtalannak tartottam. Ám megértetted velünk, hogy kell hagynunk kártyákat az angyaloknak is, sőt Isten kezéből sem illene kivennünk minden lapot...! Ezért nem ismerhetjük halálunk napját sem...

Isten az élet során szerzett lelki sebeink alapján ítél majd meg minket, s „bukott diák” az, aki nem bírja az élet szenvedéseit. Hiszen életünk az, amely malomként csiszolja le az éretlen, zöld-dió haszontalan burkát, hogy napfényre kerülhessen majd az értékes benső, a mag... s abból, a halál-Angyala által kisajtolva az értékes „lélek-olaj”, amely már – ugyebár – n e m szilárd!

S, hogy a csiszolás lehet fájdalmas művelet is...?! Bizony az...! Van, aki nem is bírja. Inkább marad zöld, éretlen, fejlődésében megrekedt primitív figura! Isten számára nem „fogyasztható”, undorító, éretlen, keserű gyümölcs csupán – korcs gondolat, nem egyéb...!

– Remek a válasz, Charlie! – örvendezet Mysticum. - Azért sok szépet s jót is kínál a földi lét, csak a rohanó emberi lény nem

ragadja meg azon pillanatokat...! „Az élet gonosz varázslat csupán!” – gondolják... és mekkorát tévednek! Hiszen az élet gyönyörű, csak nem tanulták meg leszedni a virágait...! Az élet – ugyanis – telis tele van csodákkal, csak ezen csodák megtanultak észrevétlenek maradni..., s az embernek meg kell tanulnia gondolkodni, hogy felismerhesse ezeket. Jaaah, a szeretet csendben és titokban kényszerül arra, hogy hasson...! Azért bizonyos műveltség kell a felismeréséhez is!

Még ha vannak olykor olyan korok, amikor gyilkosok, rablók ülnek börtönökben... és vannak olyanok, amikor írók, közgazdászok, orvosok...

Nincs még egy olyan színpada a világegyetemnek, mint a Föld! Egyszerre több „csatornán” folyik az előadás... S mi végre szaladgál föl s alá a hatmilliárd? Hiszen mindegyik tudatában ott egzisztál az Isten-fogalom haloványabb vagy élesebb képe... Mind magában hordja egytől egyig. Tükrök ők, amelyben Isten – mint teremtményekben – láthatja meg Önmagát!

Az ember sokszor nekifogott, hogy hatalmas és lenyűgöző Isten szobrokat alkosson... Azután ezen igyekezetéből mindig valahogy EMBER arcok és EMBER testek születtek... Istent akartak alkotni, de mindig valahogy ember sikeredett...!

– Alacsony tudatosság, szűk spektrumú tárgyi tudás, hiányos vagy éppen tudatosan félrevezetett ismeretanyag... Nem bizony... még nem képes megragadni az emberi tudat AZT, ami Isten! Legalább is nem eléggé. Bár már hinni képes benne... no persze csak, ha akar... Íme, a szabad akarat szerepe ismét milyen fontossá vált – hallatszott a kedves, selymes hang. Sophie érkezett és csatlakozott hozzájuk. – Igazán sokszor hallom panaszkodni őket lenn, hogy még soha sem láttak angyalokat! Pedig annál szebb nincs is a világon, mint látni, amikor egy kisgyermek – teljesen egyedül – önfeledten, kicsinyke játékaival képes akár órákon át is eljátszadozni, vagy látni néhány napos csecsemőt mosolyogva aludni...?!? Vajon min mosolyoghat, hiszen Földi tapasztalata még semmilyen sincs!?!

Ha már láttál ilyet az életedben – akár csak egyszer is –, akkor Te már bizony láthattad az angyalokat!

A baj az, hogy ezt az órákig tartó játék-képességüket elvesztik életük során, holott... – nagyot sóhajtott, majd folytatta. – Megöregszenek és elfelejtenek játszani egyedül, teljesen egyedül, akár órákig is... mondjuk az intellektuális gondolataikkal... Félnek ettől! Butának tartják magukat... talán rossz volt annak idején az iskolai eredményük?!? Ettől még egyáltalán nem buták! Hiszen bennük van Isteni képességük, amellyel gyermekkorukban fedezték fel világukat, és milyen gyorsan... valójában milyen tisztán! Pedig iskolában akkor még nem is jártak! Nos, ugyanúgy játszhatnának önfeledten szórakoztató tudós dolgokkal is, mint gyermekkorukban... tárgyakkal.

– Olykor mennyben járt az én szívem is, amikor lánykámat láttam ily módon játszani! S, lám féltő, hogy eltévednek az úton, ha nem kapnak időben segítséget – mondta Charlie, és izgatottan fordult ismét, hogy letekintsen a Földre. Tudatával máris lázasan keresgette lányait.

– Nem! Ne tedd, Charlie! – mondta Sophie lány, mélységes nyugalmat sugárzó hangján. – Ők már a maguk útját járják, élük a maguk örömeit és szenvedéseit. Bele kellene már nyugodnod, Charlie. Nem kínozhatsz örökké ezzel is önmagad... Mindannyian megyünk az életünk útján, megyünk a szeretetért! Ez az élet... legalább is részben ez.

– Könnyű nektek! Ti Angyalok vagytok. Isten lecsitult, nyugodt gondolatai. Az ember pedig nem egyéb, mint Isten önismereti vajúdása... fájdalokkal, csalódásokkal telve – mondta Charlie és elfordította tudatát a Földtől. – Én is csak anyag voltam, mielőtt meghaltam.

S, mint minden tömeggel rendelkező egzisztencia, én is képes voltam magam körül „meghajlítani” a teret és az időt, persze úgy, hogy azt senki nem vette észre, még magam sem. Buta voltam!

– De MI észrevettük, Charlie. Tudod jól, hogy MI, így vagyunk képesek észlelni az emberi egyedeket. Most már Te is... – válaszolt Sophie, és odatelepedett Charlie-hoz.

– Igen! Furcsa volt megszoknom, hogy számomra, számunkra energetikai szempontból az emberek sötét foltok csupán. Az anyag szinte „negatív” lenyomata ATÉR-nek, mint minden anyagi energiakonstelláció! Hihetetlenül érdekes volt „látnom”, hogy mennyire légiesek és könnyed mozgásúak ahhoz a részéhez, minőségéhez képest ATÉR-nek, amelyben mi vagyunk itt „fenn”... Energetikai szempontból ők szinte „üresek”...!

– Látod! – folytatta Sophie. – Pedig már megmérte nekik egy fizikus kortársuk, egészen pontosan levezette matematikailag is... az általuk vákuumnak nevezett térrész... a világűr sűrűségét: 10^{94} gramm/cm³.

Az általuk anyagi világgént megismert rendszer alapkövének pedig a protont tartják. Ez az a parányi részecskéje az atomnak, amely minden „anyagi” létezőt felépít... így az emberi testet is. Ennek a parányi térpontnak, amelyet ők protonnak neveznek a térfogata csupán 10^{-39} cm³... és ezen térfogaton belüli megmért „anyag” sűrűsége 10^{14} gramm/proton térfogat...!!! Jelenleg az általuk belátható csillagászati térrész 13 milliárd fényév sugarú, és ebben a térfogatban fellelhető galaxisokban 10^{57} gramm anyag, azaz proton mag létezik...!

– Mégis, ezeket az általuk „anyagnak” elnevezett térfogati részeket tartják „keménynek”... sűrűnek..., a nagyságrendekkel nagyobb energiasűrűséggel bíró világűrt pedig „vákuumnak”... és könnyen áthatolhatónak... – morogta Ratio. – Látod, milyen lassan fejt ki a hatását a tudás... az ismeret! Már ott van közöttük... létezésük mezején a nagy pontossággal megmért adat... és nem mond számukra semmit... Hihetetlen, de a többség még nem is hallott róla... pedig nem titok, az Szent!!! Csupán ezután kezdik majd megérteni... elképzelni és összekombinálni egyéb elemekkel... Arról nem is beszélve, hogy csak ez után juthatnak

el odáig, hogy pontosan megérthessék, hogy valójában mi is ennek az oka! A sebességkülönbség ezen tér szegmensei között... csak nagyon lassan fognak elérni oda... hogy ezt tisztán lásák... hát még, hogy alkalmazni is tudják!

– S, milyen furcsa szívük kvantum zenéje, ezen sokat gondolkodtam! – mosolyodott el Charlie. – Mennyire egyedi, és megfelelő távolságban mennyire azonos hullámhosszon végzi rezgéseit lakóhelyük, a Föld-bolygó!

Egyedekre bontva diszharmonikus a ritmus, de ha valakik képesek lennének az emberi szív hangját kiemelten hallani a térben, minden egyéb zajt kiszűrve... nos, hatalmas dübörgésre lehetnének figyelmesek – miként hétmilliárd kicsiny szivattyú – egy adott távolságban a Földtől, azonos frekvenciára hangol a sok-sokmilliárdnyi parányi, kis izomcsomó, s máris harmonikusan lüktet, egy kvantumritmusra jár... azaz ÉL a bolygó!

Annak felismerésétől pedig még tényleg nagyon messze járnak, hogy megértsék azt, hogy ez tulajdonképpen csillaguk, a Nap magjában lejátszódó energia kvantummozgás ritmusával azonos kvantumritmus...! Bennem sem merült fel még ott, a lenti létem során ez a gondolat... én is csak itt értettem meg fenn, és most nagyon-nagyon szeretném, ha megértenék, és ők is tudhatnák ott lent...!

Hátborzongató érzés volt számomra is az az élmény, amikor egyszer Mysticum elvitt és megmutatta nekem. Plasztikusan érezhető volt a hullámtér, az, amelyet a rezgést végző test – pontosabban a hétmilliárd kicsiny testecske, izomcsomó – keltett.

Hiába írtam nekik könyvet, drámát, verset... azt mondták, utópia... nem értették! – szomorodott el egy kissé Charlie.

– Mert tudatlanok – mondta Ratio.

– Az utópia pedig nagyon fontos dolog. Lényegében egy alternatív lehetőség, amelyben egy másik irány kínálkozik. Am őket ez nem érdekli... pedig ezen új alternatívákat bemutató „utópiák” nélkül még a barlang sötétjében üldögnének és nyersen majszolnák a vadhúst...! – mondta felkacagva Sophie.

– Láthattad azt is, miképpen veszik körül magukat „üveggyöngyökkel”, egész életükben szinte ezek birtoklásáért léteznek – vette magához a szót ismét Ratio. – Legalább is nagy és sikertelen többségük. S, hogy megdöbbenek haláluk pillanatában, mikor végre képesek felfogni: mennyire nem ez az érték a világegyetemben! Ezt a csecsebecse-halmazt haláluk napja után már nem cipelhetik... Ez csupán a Luciferi-hatás, amelyben a botladozó emberi értelem csupán körbe jár. Földi celláját bélelgeti vele komfortosabbá, miközben valódi kincsével, lelke erkölcsi erejével nem törődik... olykor egy életidőn át sem...

Hegyeket bontanak el bolygójukon, hogy a hegyek anyagából időleges tárgyakat készíttessenek, amelyeket később – néhány év múlva – a szemétre dobnak... Telepíszkítják bolygó-méretű szobájukat, életterüket, pedig nincs számukra hely más... csak az ÉLETMEMBRÁN, amit a Föld-bolygó kínál.

Az ember múltékony dolgokat, tárgyakat imád a fogyasztóinak nevezett társadalomban, s közben mily büszke rá, hogy ő „keresztény” s nem pogány!!!

Holott maradandó érték helyett múltékony tárgyakat gyűjt és imád, hiszen ősidőktől fogva él benne a mindent megrontó birtoklási vágy...!

– Virtuális örületek rendszerével veszik körül magukat: TV, rádió, video, videojátékok... – folytatta Sophie. – Előbb-utóbb ráunnak majd, s újra felfedezik a természetet, csakhogy az akkor már nem lesz ugyanaz... hiszen anyagi örületeikért nagy árat kell fizetniük, a szennyezett víz, az elbontott és nem rehabilitált hegyek, tájak... s a mérgezett vizeik... de készül már az evolúciós radírgumi...! Bolygójukon a hő-sáv igen hamar átrendeződik... hiszen felmelegszik... bolygójuk tömegének csökkenése miatt...!

Sokan menekülnének majd kellemesebb éghajlatokra a forróság elől, s a forró területek nem is lesznek képesek eltartani termékeikkel és terményeikkel az ott lakók nagy számát.

Igen ám, de a kellemesebb, hűvösebb szélességi öveken élők nem látják majd szívesen őket! Gigantikus káosz, migráció, új népvándorlás! Nem kis áldozatokkal... Néha úgy tűnik, hogy többségük még használni sem tudja életterét, a „Föld-szobát”! Csak a haszon, csak a pénz... a mindent maga alá gyűrő extraprofit. Lucifer örömeiben táncot jár!

– Nézd csak a XX. századot! Valami „ismeretlen” erő belekergette Európát egy kollektív öngyilkosságba... 70 millió embert ölt meg AZ EMBER... néhány röpke évtized alatt...! Világháborúnak nevezi azt ez a tudatlan lény, amelyben az ember elkezdte pusztítani önnön magát, saját fajtát irtja... Ezt egyetlen másik élőlény sem képes csinálni ilyen szervezetten!!! – mondta Ratio.

– Jó Ratio, ez innen tisztán látható – mondta Sophie ismét. – Nekünk azonban segítenünk kell legalább azoknak, kik kezüket s szívüket nyújtják az ég felé, s lelkük segítségért kiált, mert értelmük messze meghaladja a horda átlagát...!!

A mi feladatunk ennyi... hiszen az ostobaság ellen az univerzum jól megtanult védekezni. Egyszerűen kiküszöböli azt, mint ahogyan azt az emberi test szokta: a számára mérgező salakanyagot... kidobja! A Természet törvényei minden fejlődési szinten azonosak!

Egy racionális TÉR csakis racionális elemekből épülhet fel. A logikátlan butaság, önzés, irigység benne elszigetelten, előbb zárványként... majd teljesen kiküszöbölve ér létezése végére. A lélek metamorfózisa szűrőként is működik, különben a rendszer összeomolna!

Ha kis méretekben működik ez az egyetemes szabály, miért ne működne ugyanígy az egyetemes világban...? Pusztán azért, mert az éretlen lelkű és tudatlan emberek ezt nem fogják fel, attól még kifejti hatását a természeti-törvény...!

A BÉKE Szentségétől való teljes elidegenedésük vezeti őket az önpusztító megsemmisülés felé!!!

Életük – tulajdonképpen – kitűnő alkalom lenne arra, hogy Istennel – imáik segítségével – beszélgethessenek a végtelen világról... A végtelen univerzumot kutatva egyre beljebb hatolhatnának az Ő Isteni identitásába, ATÉR-be.

Ez jó lenne a Teremtőnek és a teremtménynek is. Az Isteni-magány azonnal megszűnne általa, a teremtmény pedig boldog lehetne megnövekedett tudatával, tudásával.

Vágyaikat könnyebben megvalósíthatnák, mintsem gondolnák. Ehelyett ostoba sztereotípiákba ejtik rabul önnön magukat.

Terjed a gyilkos ösztön, amelybe belekényszerítik a tanulatlan tömeg-embereket, az olcsó médiák...!

Ők pedig „csodák” hiányáról beszélnek – ostobán. Holott a legnagyobb csoda az egész univerzumban maga az e m b e r és a teremtett világ, amelyben ÉL!

Az emberi törvények csupán groteszk rögeszmék, és nevetségesek a Természet végtelen óceánjában... Csoportok érdekeit képviselik csupán és cserbenhagyják az igazságot és olykor az egész emberiség jövőjét veszélyeztetik!

– Ilyenkor mindig eszembe jut, vajon az öntudat használja-e föl a testet akaratának kifejezésére egy életidőn át, vagy az öntudat fejlődik-e ki a testben – éppenséggel – egy életidőn át...?! – merengett el csendesesen Charlie.

– Tudod, Charlie – vette észre Sophie Charlie merengését – **van**nak bizonyos embernek tartott egyedek ott lenn, akik generációkon át különböző mesékre, hiedelmekre hivatkozva megkísérelnek – pusztán – a tekintélyt erősíteni, amely által uralkodni kívánnak a többiek fölött. Egyéb képességek – ugyanis – ezen vágyuk kielégítéséhez nem léteznek!

Ám mindig előkerülnek, amolyan próféta-félék, akik egyenlőségről, emberiességről beszélnek, és az ésszerűsége próbálnak hivatkozni... no meg az erkölcsre.

Megkísérelnek tanítani az elnyomott szerencsétleneket, akiket – agresszívebb génkészlettel rendelkező – gazdáik csupán munka-

végzésre **IDOMÍTOTTAK** vagy szerettek volna idomítani furcsa „meséik”, politikai „irányelvek” és egyéb demagógiák segítségével... Egy pillanatra megállt, lenézett a bolygó felszínére, kissé eltöprengett, majd folytatta. – **Ha a társadalmi higiénia nem létezik, akkor nem kell csodálkozni, hogy a horda elmocskolódik... Nekünk azokat kell megtalálnunk ott lenni, akiknek józan ítélőképessége és lelke, tudatukban létező valamilyen szintű erkölcsé már van! Minket nem a gátlástalanok érdekelnek, akik hazugságokból építik fel földi hatalmukat, hogy még több pénzre tegyenek szert... nem! Őket már elragadta a sötétség, s onnan bizony nagyon nehéz lenne ismét felszínre hozni őket. Minket azok érdekelnek, akik még tartják magukat, akikről a „zöld-dió” héja már kezd lehullni, s ott áll ragyogóan tiszta lelkük a gonosz szabad prédájaként... Itt kellene közbelépniük és nem engedni, hogy elragadja őket.**

– Emberhalászokként... ugye !?! – lépett Sophie-hoz Mysticum.

– Hordájukon belüli káoszban tobzódik az agresszivitás, s immáron a rabszolgabéért foglalkoztatott kezd okosabb lenni, mint a pénzt birtokló –ámbár éppen ettől ellustult – ura! Habár úgy mondanám, a klón klónozni vágy!

Az irigység és az ebből fakadó gyűlölet mozgatja középvezetőik döntéseit. Bizony, van itt munkánk bőven... – fejezte be Mysticum.

– Bizony, története óta az egyik legnagyobb szülés előtt áll ez a szegény világ – mondta Ratio, és leült Charlie mellé. – Nézd! – mutatott a felhők alá. – Vajúdik is tisztességesen.

– Mi lesz a neve a megszületőnek? – kérdezte Charlie .

– Lásd! Globálisan nyílt társadalom létrehozására törekszik a világ tanultabb fele... Ők a szülész orvosai ennek a folyamatnak

– válaszolt Ratio.

– Ám szüléskor, ha nem körültekintően jár el az „orvos”, lehetséges – még, akár a halál is – merengett el Charlie. – Ez esetben az „anya” mindig belehal az új gyermek születésébe...!

– Sajnos ez igaz! Nézd hát és lásd, nem igazán értik meg, nem fogják föl a változó társadalmak mozgástörvényeit, ezért élnek csupán hordaként ott lenn a mélyben... Manapság az állam oly sok helyen frigre lépett a sokszor tisztátalan „üzleti világgal”, ez a szövetség szentségtelen, és a legnagyobb veszély a milliárdnyi emberre nézve.

– Miért? – kérdezte Charlie.

– Mert leigáztatik általa mélyre... nagyon mélyre...! Az állam ez idáig úgy, ahogy védte polgárait a mohó magántőke gátlástalanságától, ám amint a tőke megveszi majd az államot... – no persze előbb csak beszivárog, hogy így bonthassa le végleg, hisz’ útjában áll, így belülről nagy ravaszul... korrupcióval... egyenként erkölcstelenné változtatva az állam kulcsfiguráit, hogy belőlük kiábránduljon az egyszerű polgár... s elzavarja az egyetlen, ami védhette volna őt... a kormányt! Remek terv! – Így nem marad egyéb majd, csak a pénz, mint mindent átszövő nagyhatalom... No, persze e mögött a hatalmas pénz mögött jól megnevezhető emberek tulajdonolnak... majd! Természetesen pénznyomtatási joggal!! Ez ám az igazi hatalom! Az elnyomórendszer – immár Egyiptom óta – nem szűnik meg, csak ruhát vált, hogy folytathassa Lucifer az idióta tobzódást. A kapitalizmus nem azonos a demokráciával, sőt...

A pénz álruhája csupán a demokrácia... legalábbis ebben a formájában – mutatott a Föld felé Ratio, majd folytatta – hiszen a vad kapitalizmus álcázza magát demokráciának! Ám, ha fellebbenhetne a megtévesztő fátyol az emberi tudatban, akkor látszana, hogy ez a szörny... bizony ledarálja az embereket!

Könyörtelenül, s mindig a társadalom alján kezdi, bár néhányat elpusztít a tetejéről is, de azok legalább amíg éltek, jól éltek...!

Hiszen szembetűnő már a változás! Tömegek nyakán a bilincs... már csak a kezük és lábuk jár... ez természetes, hiszen ez a munkaeszközük! A horda mégsem észleli, miképpen a pénz az

államot megkerüli, s manapság az államok váltak udvari bohócaivá a pénzközpontoknak, s ezáltal vezéreiknek, azaz csupán egy-két családnak, talán...!

Emiatt a tehetetlen helyzetben vergődő államokon belül robbannak ki konfliktusok, s nem az államok között... Igen... sajnos a demokráciák káosza emeli fel minden esetben a diktatúrát!

– Lucifer taktikát váltott, tehát... – emelte fel hangját Mysticum.

– Neki mindegy, hogy hol rombol. Az ember már – tanításunk révén – ahhoz túl értelmes lett, hogy nemzetek között uszítható legyen – legalább is a többség, és nem a tunya, tanulatlan, hős-ködő, barbár-csapat... – érvelt tovább Ratio. – Itt a lényeg nem egyéb, mint a lelkek pusztítása. Valójában a lelkekért folyik örök harc a Föld színpadán... s ha nem megy nemzetek között, hát megy a határokon belül... a háború.

– Ezt mi már sokáig nem tűrhetjük... hisz Lucifer lebontatja a „házat a fejük fölül” – mondta Sophie. – elvakult pénzimádatukban, amelyre alaposan rászoktatta őket a gonosz. S, ezt a mocskos papírt nemzetek fölé emelte, ezáltal az embert immáron teljesen alávetette...! Most már a nemzetek eltüntetése a feladat... hiszen ha már ez sem marad... akkor lesz csak igazán védtelen az emberi kóbor csapat... s megvalósul a hön áhított Világ Uralom... S, kiknek kell, hogy engedelmessédjén az ember millió...?!? Természetesen annak a néhányynak, akinek kezében a pénz-nyomtató!

Vajon ez a legnagyobb igazságosság, amit a „demokrácia” biztosítani képes!?

Nézd azt ott lenn, hogy ordítózik... reformokról beszél! – mutatott a mélybe Sophie. – Ám arról nem szól, hogy ezt mindig a szegényekkel fizettetik meg, immáron nemzetközi szinteken!

– Kezükben hatalmas tudatirányító eszköz: a REKLÁM! – vette át a szót Ratio. – Főként a gyermekeket mérgezik, tudatukat fertőzik általa.

A felnövekvő fiatal nemzedékek v a l ó s á g é r z e t é t ö l i k k i vele. Valóságérzet nélküli generáció pedig több mint veszélyes... elsősorban önmagára!

Hamis és hazug világot látnak a képernyők milliárdjairól. Senki nem magyarázza el nekik, hogy a valóság egészen más, mint a kitalált illúzió! A felnövekvő kicsinyekből álló nemzedék a reklámot tekinti valóságnak, hiszen saját intellektuális képességeik még fejletlenek ennek megítéléséhez.

A valóságérzetnek – pedig – messze a reklám előtt kellene járnia... hiszen a természet nem bolond és nem akar semmit eladni „black Friday” napokon....

– Az úgynevezett hordabeli „nagyhatalmak” belpolitikája határozza meg a globális külpolitikát, amelynek a sok kis ország kénytelen alávetni magát – mondta Mysticum. – No, de hát a nagyhatalmakat is csupán néhány család... klán irányítja – tehát övéké a VILÁG!?!

– Határozottan rossz irány... – csóválta fejét Charlie. – Érthetetlen, miért nem tesznek ellene?

– Ó, jó Charlie-növendék – lépett hozzá Sophie ismét – túl sok tanulatlan, együgyű, ösztönös lélek van még ott lenn a mélyben, akiket pusztán származása, „neveltetése” megóv az elvont gondolkodás képességétől! A közönséges együgyű emberek számára ennek megértése: elérhetetlen... Tudja ezt jól az, aki kitalálta ezt a rendszert...

– Sancta Simplicitas – nézett ismét a mélység felé Charlie – Miért nem hoznak bölcsebb törvényeket, amelyek jobban figyelembe vennék minél több ember érdekét...?

– Miként tudnának ilyeneket kigondolni? – kapcsolódott be Ratio. – Ahhoz sokkal többet kellett volna tanulniuk. Még a lopást és a gyilkosságokat sem voltak képesek holmi törvényekkel mintegy „kívülről” megakadályozni.

Háromezer év sem volt számukra ehhez elég... s lám, Lucifer az egyházat sem kíméli... Támad s rombol mindenhol, ahol tud. A tanulatlanokkal úgy játszik, mint szél a tollpíhével.

Charlie, a TUDÁS az, amely nem engedi megtéveszteni önnön magát, ott a gonosz fegyvere meghátrál...!

Nézd, mi bűnöket követtek el – állítólag – Isten nevében: Istent a nép leigázására is felhasználták már! Hiszen a földi királyok ellen az agyongyötört és embertelen körülmények közé szorított tömeg fellázadhat, elpusztíthatja őket. A francia forradalom volt erre jó példa... Karóba húzott koronás fők mutatták, hogy a nép nem tiszteli többé a „mesét”, amellyel leigázták...

Ám az ISTEN egy olyan „király”, aki ellen a nép végképp nem mer lázadni, így hát galád módon, a nevére hivatkozva le lehet a népet igazni – hiszen – Isten mégsem földi király, ellene lázadni már nem olyan egyszerű – gondolták a kapzsi, mohó Lucifer-rabszolgák! Akár még népeket is ki lehet irtani Isten nevében, vagy Pizzaró, a hódító nem ezt tette-e Közép-Amerikában... No, meg persze Isten még arra is jó volt a gonoszok kezében, hogy gondolkodó egyedeket megbüntethessenek vele: Bruno, Galilei s a többiek... a vallásháborúk...!

Lám, Isten nevét mennyiszor felhasználták – még ha csuhába is öltözve – a Lucifer-rabszolgák...

Jó Charlie, a változtatást belülről kell elkezdni...! Láthatod, Lucifer is ezt teszi.

A lelkekre feni a fogát, s minden rést kihasznál, hogy az emberi gondolatokba, vágyrendszerekbe beépülve kifejthesse a számára oly édes romboló hatást!

– Hmmm... Megint bölcsét mond ez a Ratio – merengett figyelmesen Mysticum.

– Miért ne hathatnánk Mi is a benső folyamatokra tanítással – még ha oly észrevétlenül is, miképpen este leszáll a harmatcsepp a virágszirmokra. Ha nem magyarázzuk el nekik, végleg kiszolgáltatott és védtelen marad az emberi horda...!

A kicsiny, kifejlődő lelkekben kell felvennünk a harcot a gonosz ellen, s nem akkor, mikor már elragadta őket – szemmel látható – pusztá cselekedeteikben.

Az ember cselekedetét nézd, hiszen ez a lélek gyümölcse... mi-képpen tettei döntik el, hogy jó-e vagy sunyin gonosz.

Így láthatod, hogy ki bennük az úr!? Báránybőrben – bizony – farkas is lakozhat!

– Az éretlen és az érett lelkek tárháza – tehát – a Föld... – me-rengett el Charlie. – **Ki tudja, melyik hát az igazi?! A hernyó vagy a lepke... Talán ugyanarról beszélünk, csak életidejének külön-böző fázisaiban...!?**

– A folyamatra koncentrálj, Charlie! – mondta Mysticum. – Lám, a csúf külsejű, kicsiny hernyó egyszer repülni vágy..., s szárnyba szökken, s gyönyörűséges tarka – élő - virágszirom-ként röpködve megpillantja fentről a virágos mezőt s erdőt, az egész határt... Olykor még többet is láthat, mint maga az ember! S, mily értelmetlen lenne visszamennie, hogy a hernyónak mind-ezt elmondhassa... Az élet szabadsága egy adott és nagyon véges kvantumidőszakra terjedhet ki csupán. Ennél nagyobb meg-nyilvánulása a teremtményeknél már Isten létét veszélyeztet-hetné...! **Vigyázz! Hiszen Nietzsche ott settenkedett már...! Minden anyagi élet kifejlődésének nagyon pontosan behatárol-ható, szabott ideje van... a tojásból kikelő kismadárnak, vagy az anyaméhben fejlődő ember-gyermeknek... Miért a lélek ki-fejlődésének ne lenne szigorúan szabott ideje...?!?**

– Úgy értsem tehát, a milliárdnyi teremtett lélek nagy tárháza a Föld, melyben az arra érdemesek cselekedeteik által ítéltetnek meg, kiválasztódhatnak, s esélyük van a lepke-létre, s lelkük An-gyalként élhet tovább...?! – kérdezte Charlie.

– S, vannak olyanok is, akik elvétik a szűk ösvényt... s a rampánál visszafordítja őket a halál – fejezte be Mysticum.

– Sorsuk az „osztályisméltés” egészen addig, amíg erkölcsi tar-talmuk, tudásuk méltóvá nem teszi őket, hogy pillangóként él-hessenek tovább – mondta Ratio. – Vagy nem erről beszél a hit bármely ereje lenn a Földön? A lélek él tovább – mondja a ka-tolicizmus és a többi keresztyén vallás.

Új testben születhetsz újjá – ezért tisztelj minden élőlényt – mondja Buddha, s az egész Tibeti világ... a bukott „hallgatókra” utalva.

Négymilliárd hívó ember mind tévedne lelkében, értelmében, szellemi energiájában...? Nem hiszem, hogy a Föld csupán egy nagy „selejtraktár”!

A lélek metamorfózisa valós Természeti-találmány...!

– Igen! Ez így kell, hogy legyen! Hiszen ittlétem ennek ékes bizonyítéka – mondta Charlie.

Azonban a Természet észleléseink elöl elrejtje a lényegét, s ekkor bizony gondolkodnunk kell odalenn. Az álca alól az egyetemest csakis gondolkodással érhetjük el.

A Természet „külső” megjelenési formája álca... csupán.

Lényegének, alap építőköveinek rejtettsége által – bennünk lévő kíváncsiságunk segítségével – megtanít minket egy nagyon fontos dologra:

GONDOLKODNI!

Ez hát a láthatatlan, előremutató kéz...! Ott lent az emberek által életnek ismert folyamat csupán a jéghegy csúcsa... egy sokkal mélyebb értelmű létforma időleges megjelenése... „felvillanása”. Ott a Földön az élet csodáját megélni... nagy élmény és kaland!

– Elébetek megy általa az Angyaliskola... – vágott közbe Mysticum. – Az absztrakt, azaz az érzékszerveitektől független gondolkodásra tanít meg benneteket az Élet iskolája. Ezzel a képességgel születésetekkor még egyáltalán nem rendelkeztek, ám halálotokkor már egyre többen... s ez jó! Habár vannak köztek olyan emberek, akik inkább járnak kocsmába, mint könyvtárba, s megint mások fordítva... inkább könyvtárba, mint kocsmába!

– S, boldog lehet, ki nyiladozó lelkének, értelmének igényeként nyitott értelemmel fordul a segítő kéz felé! – fejezte be Charlie.

– A kéz – pedig – Isten akaratából Angyal-kéz... – mondta Sophie. – Hiszen a Keresztyének világképében mindössze KÉT dolog létezik: Isten és Teremtényei.

Az utóbbi – természetesen – az előbbiben van. A világ lényegében tehát e g y l é n y e g ű! Csakis Isten létezik! Az csak strukturális kérdés, benne az anyagi-örvény, mely elektromágneses diffrakciók által még láthatóvá is válik az ember számára, miképpen rögzül erőterek lágy szorításában, miképpen öleli a kemény, anyaggá manifesztálódott energiát magába a lágy, ámbár univerzális homogén-erőtér! Az ember egyelőre még naprendszeréről beszél... pedig lényegében nem is létezik... csupán a NAP! A tömeg aspektusából vizsgálva Naprendszerének tömege nem egyéb 98 %-ban, mint maga a fénylő égitest, a Nap...! A fennmaradó 2%-nak több, mint 80%-a a Jupiter tömege! Nos, mi maradt...? Az a 0,4%: minden egyéb... az összes bolygó, holdak, üstökösök és meteorok... A tömeg szemszögéből tehát semmiféle „rendszer” nincs itt... kérem, csupán a NAP!!! A többi a lényegen mit sem változtat... Él, létezik benne... elnyelve, vele utazik az időben s tőle, a Naptól elválaszthatatlan! Mint emberi, parányi hívó lélek-milliárd, Istenében... fejeződik ki... csupán. Nélküle soha! A lélek... Isten nélkül értelmezhetetlen...! Isten viszont lelkek nélkül... talán!?!

– Isten az érzelmi tisztaságot helyezi az értelmi fölé, mint ahogy tanítád nekünk sokszor, jó Sophie – mondta Charlie. – Isten önkifejeződése nem az emberi értelemben domináns, hanem sokkal inkább az emberi érzelemben érhető tetten az Isteni hatás. Az érzelem vagy éppenséggel annak hiánya: Isten igazi önkifejeződése!!!

Nézd csak az emberek szemeiben megjelenő könnycseppet, amit mindig érzelmi megrázkódtatás indukál... Sokszor semmilyen fizikai erő nem lenne erre képes – egyesekben, ám mennyivel erősebb az érzelmi energiaállapot változás... melynek a pusztá test már ellen nem áll! Semmilyen szorosan vett élettani funkciója nincsen... csakis a benső, a lélek, a mentalitás az, amelyből

fakadni képes a könny cseppje... Legyen az bármi hirtelen megrázkódtatás, szomorúság... vagy éppen örömeben, boldogságában megnyilatkozó lélek folyamata az, amely a fizikai, anyagi, testi létben is képes folyamatokat elindítani...

– Létezett lenn, a lacrimosán egyszer egy Nietzsche nevű „féreg”, ki ma már pillangószárnyakat bontva az égboltot ragyogja... – szólalt meg csendesesen Ratio, majd folytatta. – Filozófiát kívánt alkotni lenn, a porban. Sokáig ő is úgy gondolta, hogy Isten meghalt és „ők”, az emberek ölték meg – állította Jézusra gondolva. Nietzsche vallás és hit helyett Schopenhauert találta meg, s megállapította: az emberi lét tapasztalatai nem kellemsék.

Saját filozófiájának építgetéséből kívánt erőt meríteni az élet megpróbáltatásaihoz... az emberi testen keresztül szeretett volna Istenhez visszatalálni.

Egy Freud nevű lélek csíra Nietzsche-re épít! Nos, ha nincs Nietzsche, akkor nem létezik Freud sem. Ő azt mondja: Meg tudsz-e bocsájtani önmagadnak?!

Micsoda kérdés...! Ugye észleled, Charlie, miként szeretné eme két lény Isten kezéből kilopni a lapokat...?

Bár számukra örökkön kérdés marad a kérdés: Micsoda ereje van az embernek, ha képes megölni a saját Istenét... Jézusra gondolva!?

– A kérdést rosszul tették föl... – válaszolt Charlie halkán, motyogva. – Istent csakis akkor ölheti meg az ember, ha Isten önmagát feláldozza s hagyja... hogy ezt a tudathasadást műveljék vele. Az emberi erő – az Isteni akarat ellenére – sohasem lenne képes egymagában erre, még ha Sartre is ezt boncolja...

Az ellentmondást ott látom, jó Angyalok ebben a kérdés zuhatagban, hogy az ember, amennyiben – Nietzsche szerint – megöli Istenét, miért i m á d j a utána évezredekken át, miért hisz benne tovább, szervezeten az egyház falain belül!? Hiszen mégiscsak

több, mint figyelemre méltó, hogy lenn a lacrimosán hárommilliárd lélek egy harminckét esztendőös zsidó fiatalembert imád...!!!

– **Konklúzió tehát...?** – kérdezett közbe Mysticum.

– **Nietzsche bátorsága tisztelendő** – habár tudása nagyon silány... – válaszolta Charlie. – **S, a sok tudatlan miként ünnepli őt, és Sartre-ot is, holott mindkettő rosszul kombinál... No, de hát... tudjuk jól... a fiatalság könnyen megtéveszthető.**

– **Nagyon kevés szabadszellemű lélek él közöttük, a többi valóban így vagy úgy rabszolga, mégpedig a tárgyi ideálok rabszolgája. Ezek pedig elvakítják, elvonják értelmét a valódi összefüggésekről** – erősítette meg a gondolatmenetet Sophie.

– **Mégis Nietzsche pozitívuma, hogy ráérez arra, miszerint földi létünk – talán – nem is az igazi létünk... Ám zavarba is jön, hiszen nem találja meg Istent... legalábbis úgy, ahogyan ő szerette volna** – mondta Charlie.

– **Ő még nem ismerhette a lélek metamorfózisát... mely szerint az Isten teremtette sok, kicsiny, éretlen lélek-milliárd – testébe zárt báb – földi-anyagi létét követően vetheti csak le testét, a „kitin” ruhát. S, ha méltó báb élete...**

–... hernyó élete alapján... – szakította félbe Ratio Mysticumot.

– **Igen, talán kifejezőbb hasonlat... hát, jó! Miután levette anyagi kötöttségeit, pillangó szárnyán a lélek továbbroppenhet a magasba, ahonnan – immáron – lélekként tekint vissza az anyagi világra, mint pillangó a virágos rét ezernyi bájára** – elemzte tovább a gondolatot Mysticum.

– **Isten nélküli társadalmi értékrendet akar felépíteni... „az ember veszít erejéből, ha részvétet érez”... hirdeti Nietzsche** – folytatta Charlie. – **S, ez az a pont, ahol eltéved eme jó, földi báb-gondolkodó! Ettől a ponttól kezdve teret enged a gonosz logikának, amely ezután meg is téveszti őt alaposan, ahogyan ez lenni szokott. Istenhiten alapuló erkölcsiséget kívánt kidolgozni, ám - nem véletlen - ekkor már nem tudott...!**

– Jobban járt volna, ha az ERŐ érdekelte volna, amely az emberben lakozik! – mondta csendesen Mysticum. – Vajon minden Istennek meg kell-e előbb halnia ahhoz, hogy az ember hihessen benne!?? Miért nem hagynak legalább egyszer életben egy Istent ott lenn, közöttük? Legalább egyszer megpróbálhatnák... – A Fáraók korába akarod-e visszavezetni őket... Mysticum? – kérdezett közbe Ratio.

– Hmm... éles elméjű közbevetés! Ám én csupán arra utalok, hogy mily i s t e n t ő l kapott erő képes megölni Isten egyszülött fiát... majd miután megtette, ezt követően évezredek át HISZ abban, akit megölt... és imádja! Nem valamiféle tudathasadás...!?!

Elgondolkodtató kérdés lenne ott lenn... ám innen másként lát-szik a világ.

Vagy azt hiszitek, nem gondolkodnának-e el az együgyűek ott lenn azon, miképpen Őszövetségük első soraiban írva vagyon a Világ teremtése címszó alatt, hogy Isten megteremté a világosságot már az e l s ő napon s el is választá a sötétségtől... Sőt, a teremtés m á s o d i k napján már este és reggel is vagyon, sőt gyenge fűvek és maghozó fűvek, ráadásul gyümölcsöt adó fák a teremtés h a r m a d i k napján...

– Mi ezzel a gond? – kérdezte Charlie.

– Hmm... az égen ragyogó Napot – az Ótestamentum szerint – csupán a n e g y e d i k napon... – válaszolt Mysticum Charlie közbevetett kérdésére.

Charlie hallgatott.

– Mily megtévesztő lehet a mai kor emberének tudásanyaga mellett ez a történet – folytatta Mysticum –, aki nyilvánvalóan egyszerű dologként tudja azt, hogy a Nap sugarai nélkül nem teremhet gyümölcs, de még maghozó fű sem létezhet! S, vajon az égen világító, ragyogó Napunk nélkül miként lehetnének esték és nappalok...!?

Az agresszívabb, indulatosabb egyedek miként támadnának reá az Ige hirdetőire!

Mivel ily együgyű mesével tévesztették meg őket évszázadokon át, amely már ennyire ellentmondásos az alapokon...

– Nyilván égetően szükség lenne egy elfogadható magyarázatra azoknak, akik menteni kívánják ezen ellentmondásaikat – mondta Sophie.

– Igen! Persze, hiszen Mi, Angyalok tudjuk jól innen fentről, hogy miképpen lehetséges ez, s mily csodálatos metafora az, amely kiséjlik ebből a képből. Ám az Ige hirdetőinek – paradox módon – megint csak a tudás, a tudomány siethet segítségükre, amely ellen oly bőszen harcoltak évszázadokon át... vagy ne emlékezne a világ Bruno-ra, vagy Galileo-ra... és imígyen tovább. Nem erkölcsstelenség-e – éppen az Ige hirdetői részéről –, hogy most a tudományhoz folyamodnak a könnyebb megértés magyarázataért, holott évszázadokon át tűzzel-vassal irtották!?? S, hogy miképpen lehetséges ezután még mindig hinni...??! A tudomány lesz az, amely segítségére fog sietni a hitnek... már kopogtat, dörömböl... csak még nincs ott lenn senki, aki „beengedné”...

– S, vajon ma mennyire segítik azon egyszerű lelkeket, akik gondolkodni vágnak csupán... Vagy hatalmukat továbbra is féltve mindent elkövetnek annak érdekében, hogy az ember elméje az ő – alacsony szintű – tudásanyaguknak legyen továbbra is alárendelve...??! – mondta Ratio.

– Velem szemet hordattak szemenként, darabonként a fagyos hóból – Kőszeg városában – csupasz kézzel, miközben ők a keresztényi szegénységre hivatkozva szálloda építést tervezgettek a Körös-torkolatban. S a vezető egyházférfiak milliós autóikból irányítgatják – jólétükből olykor túl mélyre lehajolva – szerencsétlen nyájukat... S vasárnapról vasárnapra pénzt vesznek el diákoktól és rákbeteg idős asszonyoktól...

P É N Z T, amelyről tudjuk jól, hogy valójában mire való! – mondta Charlie. – Mégsem haragszom, és főleg nem gyűlölködöm, ám az igazság nagyon kemény dolog... olykor nehéz vele

szembe nézni! Nem is képes rá mindenki... pedig ez nem beosztás- vagy pozíciófüggő képesség lehetne, hanem egyszerűen a kialakuló lélek ereje mutatkozna meg általa. Ehelyett inkább a megtörtént dolgokat letagadják és kiáltják az igazságot kimondóra a hamis vádat, hogy... gyűlölködő...! Kivetítve önmaguk silányságából – a bűnt és igazságot kimondót immáron „gyűlölködéssel” hamisan megvádolva...

– Pszichopatak... szociopatak... eme jelenséget bizony ismeri jól a tudomány! Kivetítés a neve..., az elkövetett bűn áthárítása az igazságot kimondóra..., hiszen ezen silány mentalitású lények az igazsággal szembenézni egészen egyszerűen képtelenek – állapította meg Sophie.

– Ne aggódj! Mindezt Mi láttuk innen fentről, Charlie... jól! – mondta Mysticum.

– Imígyen bántak el velem, rám keresztyéni szegénységet kirova, miközben ők semmiben nem szenvedtek hiányt! Holott könyveim kézírata – melyeket jó Ratio sugallt – éveken át rendelkezésükre állt...!

– Tudatlanok és ostobák... Íme, ők saját hatalmukat védik és nem Isten országát építik... pap is került már pokolra! – mondta Mysticum. – A rampánál nincs rajta a reverenda!

– ÁM nagyon fontos szempont, hogy NEM általánosíthatunk! – próbálta meg csitítani a felbőszült Angyalt Sophie és folytatta:

– Léteznek közöttük jók... sőt, nagyon jók is!

Mivel embertestbe zárt bábok csupán ők is, olykor-olykor megrothad egy-egy közülük, ám ez a többit nem érinti.

– Igazad vagyon, jó Sophie – mondta Mysticum – csak tudod Mi, itt fenn emberhalázként harcolunk, hogy egy-egy reánk nyitott lelket keresve, nagyritkán rábukkanhassunk egy minket elfogadó, sőt befogadni képes teremtményre. Komoly energiák árán építjük elméjében az Univerzum törvényeinek igaz tanait, a mindenség összefüggéseit, mire ez a kicsiny tanítványunk nagy áldozatokat hozva magánéletében – megkísérelti embertársait

tanítgatni, de legalábbis nekik elmondani azt, ami az Ő elméjében immár megvilágosodni látszik.

S erre, akik jólétükben már – olykor papi ruhában is – tobzód-
nak, mindent elkövetnek ez ellen a szerencsétlen ellen... nos, ez
az, ami engem felbőszít. Vagy Giordano Bruno, Galilei... és ki
tudja még mennyi... nem ezen logikát igazolja!??

Az ő feladatuk lenne ezen lelkek segítése, hiszen üzenetet hoz-
nak ők Istentől a Tudomány szent ruhájába szépségesen felöl-
töztetve, s mit tesznek ők..., gáncsokodnak emberi, gyarló
irigységükben... El nem tudják képzelni, hogy miért nem az ő
elméjükben világosodnak meg a dolgok, miért egy másik embe-
rében! Mozart írt csodálatos muzsikát... és Salieri miért nem –
kérdezik gyáván... Hát nem mindegy, hogy kinek az elméjé-
ben...? A lényeg az, hogy bejusson az emberi tudatba a sok os-
toba és félrevezető információhalmaz helyett.

– A kérdés ilyenképpen történő megélése bennük máris bűn és
gyarló irigység, ami a papi életüket lusta, tunya és ostoba élet-
stílussá rontja – egyezett bele Sophie. – **Ám hangsúlyozom: a
többség nem ilyen közöttük!**

– Nem, valóban nem! Ám mit ér ezen összefüggés, ha az általunk
komoly energiák által létrehozott tudást éppen az a néhány
földre tapossa...!? – vette vissza a gondolat fonálát Mysticum. –
Vagy nem láthattad-e éppen Charlie életének tükrében, mikép-
pen rombol lenn... nem csupán a horda, hanem egy-két tanult-
nak kikiáltott, valójában a lényeges összefüggéseket látni képte-
len o s t o b a!

S, most miképpen ellentmondás van alapteológiájukban, melyre
a kor tudományai már régen reávilágítottak... még azt sem ké-
pesek felfogni, hogy éppen az általuk olyannyira elnyomott tu-
dományok azok, amelyek eme kátyúból a kiutat mutathatnák
számukra.

– Az emlékek – bizony – tartósabb dolgok, mint maga a fizikai valóság – mondta csendesen Charlie. – Ott rögzülnek a kvantum-vákuum torziós elektromágneses-mezőiben, ha egyáltalán tudják, hogy mi is ez!?

– Akasha... – suttogta elmerengve Sophie.

– Bár, ehhez ismerniük kellene a vákuum szerkezetét! – folytatta Mysticum. – Lám, ez megint csak tudomány lenne. Azt meg nem is látják, hogy éppen ez segíthetne számukra az univerzum mélyebb megismerésében.

S, ebben az új tükörben máris nem lenne ellentmondás mindaz, mit jelenleg még annak tarthat a felkészületlen elme...!

– Ne emészd magad, jó tanítványom! – mondta Ratio és folytatta

– A te kézírataid ott vannak a mélyben, s mint imént mutattam, tépik-marcangolják információra éhesen, miközben irigykedve bosszankodnak: „Vajon miért nem önekik jutott az eszükbe...!?!”

Látod, most nincs kitől megkérdezniük... hiszen elpusztítottak téged.

Évtizedekbe telhet számukra, mire egy-egy sorodat nem félreértelmezik, hanem valóságos tartalmát megértik végre!!!

Mily könnyű lett volna megkérdezni tőled, amíg köztük voltál...

– Hírvivő voltam csupán, jó Ratio... mint annyi más, kit Ti használtak fel eszközként, hogy oda, a sötét Platón-i barlangba bejuthasson némi tudás. Remélve, a tudásszint növekedésével az ember-báb sereg nem téveszthető meg olyan mértékben Lucifer által, mintha tudatlan ostoba horda lenne – mondta Charlie.

– Erőszakosabbnak kellett volna lenned... talán – suttogta Mysticum.

– Nem tudom... talán. Bár – szerintem – Istentől azért nem kapunk több erőt a gonosz elleni „leszámolásra”, mert semmiféle erkölcsi parancs nem jogosíthat fel az erőszakra.

Az erkölcs soha nem azonosulhat az erőszakkal... még módszereiben sem! – mondta Charlie.

– Munkára fel tehát, Angyalok! Segítsük a lenn maradt „Charlie-kat”... ha találunk néhány nyitottabb szívű Angyal-óvodásnak valót... – mosolygott a vidám Sophie. – **Hisz nem értik még, hogy Istenük oly régóta a tudomány nyelvén, s nem csak a hókusz-pókuszok szintjén szól immár hozzájuk.**

A szív hitét megőrizve, immáron teremtményeinek értelmében is szeretne „kifejeződni”. Miképpen írta egy „rég” hírvivő az 1985-ik esztendőben... – mosolygott Charlie felé Sophie.

Mindannyian felnevettek.

– **Nézzétek csak! Az ott lenn... Charlie-t olvassa. Nem tudós, ám érdeklődő és elszánt...**

– **Olyan, mint Faraday volt, a könyvkötő... – vágott Ratio szavába Sophie.**

– **Jegyzeteket is készít mellé... – mondta Charlie – de hisz teljesen oly módszerekkel küzd a sötét tudatlanság ellen, miképpen én tettem annak idején. Nem csak olvas... hanem tovább fejleszt! Koncentráljunk csak rá, miképpen ügyködik eme legényke!?**

– **A szíve nyitott... – kiáltott fel Mysticum. – Ez jó jel...**

– **S, az értelme is tiszta fehér-lap... – mondta élvezettel Ratio mester. – Ne tétovázz hát, Charlie... most rajtad a sor! Íme, itt a vizsgafeladatod! Az Angyaliskolát kijártad... tiéd hát eme bárány! Tanítsd... miképpen én tettem annak idején véled, s ne hagyd, hogy a gonosz eltérítse lelkének tekintetét. Fejeződjön ki benne az áldott tudás, mely talán parányit épít a várfalon, mely ellenében Lucifer támad, s a közöny, unalom. Pezsdítsd hát értelmét legjobb akaratod szerint...**

– **Túl korai ez még nekem, jó Angyalok... Úgy érzem, méltatlan vagyok... s még csak keveset tudok.**

– **Mintha Feynmannt hallanám – tudjátok, a Richardot... tud meg hát, jó Charlie 1988-ban ő kapott téged „vizsgafeladatként”! - mondta Mysticum és folytatta. – Látod, ő felvállalt téged, s ennek eredményeképpen le sem tetted a tollat, s ama ostoba szerkezetet, melynek neve – nálatok – számítógép klaviatúra...**

Mennyi ragyogó kézirat született általa, amelyekért – hátad mögött – gúnyoltak azok, kiket már rég mélybe vetett a Styx-folyó hajósa... Te pedig itt vagy, hogy erősítsd Isten beteljesülni vágyó akaratát.

Tanítsd, hát az ártatlant, ki oly mohón tudni vágy... s íme, a te jegyzeteidbe süllyedt, s vágya csak egyre frusztrál... nem érti az elvont összefüggéshalmazokat... Menj... meg ne hátrálj!

Charlie lelke megremegett, olyan volt ez, mintha mélyet sóhajtott volna... vagy még annál is megindítóbb.

Lenn, annak idején ő is tanítványokat keresett, mint Nietzsche, s most itt a lehetőség, elérkezett az Angyal-vizsga.

Lelkében egyre nagyobb teret hódított meg az öröm érzése, Angyal-tanárai egy kissé háttérbe húzódtak, s egy másfajta fény-energia jelent meg „háta mögött” mintegy tuszkolva, támogatva őt. Lelkét nekitámasztotta és tudata máris némán, hallhatatlanul suhant oda, hol az ifjú, pelyhes állú legény szobájában éjnek idején a lámpást le NEM oltotta.

Kezében Charlie egykori kézírata:

– **Nem igazán értem... – motyogta az ifjú. – Mit akarhat ezzel, hogy ATÉR szekvenciája...?**

Hacsak azt nem, mint amiképpen Az Időemigráns című művében írja: Az égbolt milliárdnyi csillag-magján át ömlik be háromdimenziós terünkbe az energia.

S, hogy az egyensúly meg ne bomoljon alkotás, teremtés, illetve működtetés után egy másik csillagászati alakzatban, nevezetesen a fekete lyuk szingularitásain át távozik egy ennél alacsonyabb dimenzióba.

Ezt értem!

Az is világos, hogy a mikronok és angströmök világa felé haladva egyre egyetemesebbé válik az ENERGIA... d- és u-kvarok... értem!

Minden anyagi – háromdimenziós – térforma általuk és belőlük épül fel. Hmmm... ettől egyetemes és azonos a végtelen terekkel.

Az ember, a Föld és az egész világegyetem... egy harminc kilogramm tömegű kis fickó, mint amilyen én voltam nemrég, $2,8 \times 10^{28}$ u-kvark és $2,6 \times 10^{28}$ d-kvarkból épül fel.

Ezek a tört elektromos töltésekkel rendelkező energia-csomók – hiszen egyáltalán NEM nevezhetők anyagnak, semmilyen anyagra jellemző sajátságuk nincsen... mégis belőlük épül fel az, amit már az emberi elme „anyagnak” titulál, azaz az atommagok... No, meg van itt még a „lurkóban” 10^{28} elektron is! Ez hát a „recept”... s hipp-hopp kész az embergyerek...!

Hiszen a d- és u-kvarkok mintegy elnyelve úsznak, lebegnek az elektromágneses hullámtengerben, miképpen azt Dirac el is magyarázta.

– Bravó, kis ember! Csak bátran... gyerünk tovább... – suttogta Charlie. Már észre sem vette, hogy ő biztatja a fiatalembert éppen úgy, miként tette ezt vele Mysticum.

– A dimenziós határ pedig a s e b e s s é g, mégpedig a fényé... –

– szótagolta lassan, mélyen elgondolkodva – Gyerekjáték! – dörzsölgette pelyhedző állát az ifjú. – Gyakorlatilag kész a teremtés... d-kvark, u-kvark emulgeálva az elektrontengerben. Ez az alapanyag, a többi már csupán technológia... DNS filmszalagra kinyomtatva...! – kacagott fel hangosan.

A folyamatos, ám igen lassú elektrontenger plazmában – amely áramlik a csillagoktól, a fekete lyukakig – elnyelve, az anyagot felépíteni képes kvark-gombóc csapat.

A nagy számok törvényei szerint a kvark-gombóckáknak találkozniuk kell a végtelennek tűnő térben.

Rendben... – s, az ifjú bekapta kezében lévő ceruzájának végét. – Hmm... Találkozik előbb kettő, majd három és a reakció máris beindítva... íme, megérkezett a kémia! Ekkor mozgásba lendül a kvark energiagombóc csapat, s ez által „tömegre” tesz szert, amely nem más valójában, csupán a kvark energia kinetikai tehetetlensége...

– Most vigyázz... – mondta Charlie aggódva.

– A tömeg pedig kényes jószág! Elszakítja a kvark energiát az egyetemestől. Formát épített vele, rákényszeríti, hogy polimerizálódjék tovább. Azaz az egyetemes energiamezőkből mind több energiát szakítva ki anyagépítésre kényszeríti... Hogy miként... egyszerű... a tömegvonzás és az elektromágneses tasztás-vonzás útján!

– Jól csinálja a gyerek, mi? - bökte meg valaki Charlie-t hátulról. Ijedten fordult hátra... Newton volt az! Charlie-nak nem volt ideje Newtonnal foglalkozni, visszafordult és az ifjúra koncentrált.

– **Kapcsolódnak hát az atommagok, s Mengyelejev sorba is szedi őket precízen, pontosan.**

Charlie nem vette észre, hogy minden tudós, akiket az ifjú említett, lassan mögé gyülekeznek, és immáron vele együtt figyelik a gondolkodás, az emberi tudat erőfeszítéseit. Egyszerre drukkolnak – habár némán – a kis embernek és Charlie-nak, aggódva figyelik az értelem, a szellem eme lépéseit a tudás egyre keskenyedő útján.

– **Igen! Minden „hidrogénből” van... az nem mindegy, mennyi hidrogénmag, azaz proton kapaszkodik össze egy-egy atommagban. S, az ember ennek alapján nevezgette el őket különféle elemeknek. Zseniálisan egyszerű.**

Hiszen minden elem magjában található egy vagy több, esetleg sok proton, amelyeket – barátaink – a d- és u-kvarkok építenek fel, akik már, egyáltalán nem anyagok...

Jó! Világos, értem már Charlie Pelgrim-et, miért mondja azt egy helyen – ha jól emlékszem – a Búza és Konkoly című könyvében, hogy az anyagi világ nem egészen olyan, mint amilyennek jelenleg elképzeljük.

Csupán – idézem – „Az energia illúziója a három dimenziós térben...” – hmm... zseniális megfogalmazás!

No, meg... hadd nézzem csak... – motyogta az ifjú, ceruzával a szájában. – Igen, azt is írja, hogy az anyaggá manifesztálódott energia térbeli rohanása... az idő fonalán... Mi ez!??– Ja, igen, hogy ez az anyagi élet! A fizika és filozófia aspektusából tekintve.

Háát... ez nem semmi... Egy teljesen új szemléleti alap... egy új szemléleti aspektusa a világ felfogásának! Örült volt ez a fickó...! – sóhajtott az ifjú.

– No, no...! – motyogta Charlie.

– Zseniálisan örült! Tetszik nekem. Bárcsak mélyebben érthetném, hogy mi járhatott a fejében...

– No, azért...! Ezt már kellemesebb hallanom... Figyelj fiú! Ne lankadj, gyerünk, folytassuk!

– Készen van tehát az alapanyag. Sőt, megértettük az első lépést... gravitáció és elektromágnesesség.

A tömeggel rendelkező atommag-világ elemek építésébe kezd. Innentől a tömegvonzás üzemel. Hiszen később a nehezebb illetve könnyebb atommagok ugyanígy elkezdik vonzani egymást... és molekulaépítésekbe kezdenek. Innen nincs többé megállás!

Előbb elkészül a szervesetlen, majd az úgynevezett szerves világ. Sejtek, szövetek, szervek hangyák, csigák, dinoszauruszok, fák, főemlősök... ember. Hoppá...!

Ez a folyamat tiszta és világos. Habár az ember tudata aprócska darabokra szedte őket szét: fizika, kémia, biológia... de hogy miért? Mert kezdetekben csak fogalmilag volt képes a világ dolgait megragadni!

– Aprócska „darab” a kémia...? – mondta Mengyelejev. Ám rögtön el is hallgatott.

– Hiányzik innen valami!

– Ez az! – suttogott Charlie, és a lelke is beleremegett. – **Mondd ki!**

– **Mi az, mi mindezt egybe kell, hogy szője az emberi tudatban...?** – motyogta az ifjú.

A fiú ledobta a ceruzát az asztalkára és odament az esti, sötét, párás ablakhoz, töprengett. Majd kisvártatva megszólalt. – **Zseniális: nos, ez a filozófia!**

– **Mire vártál ennyit, fiú!? Most aztán le ne állj!** – jelent meg Platón lelke közvetlenül Charlie mögött.

– A filozófia lesz az, amely tudati szintre emelheti mindezt az összefüggésrendszert az emberi agyban.

Így feltárulhat majd – éppen Pelgrim új aspektusai alapján – egy merőben új világnézet, világértelmezési koncepció. Ezáltal megismerhetjük teljes mivoltában a mélyebb értelmű létezést... az ÉLETET, s nem csupán az „életnek” titulált anyagi illúziót...!

Az új szemlélet, új aspektus... éppen olyan, mint Galilei-é volt az ő korában. Ez az...! Szemlélet! Egy sokkal reálisabb szemlélete a világnak... és ezt ÉN akarom megalkotni! ÉN, a leendő egyetemista... Orvosira megyek, azt hiszem... nem, nem... mégiscsak jobb lenne a filozófia... igen, a bölcsészkar.

Jaj, de abból ebben a világban nem tudok majd megélni...

– Megjelent a pénz... az ifjú tudatban! – suttogta Platón. – Vigyázz Charlie, ez a te vizsgád... támad Lucifer..., ne hagyd!

– El akarod vonni a rám bízott lélek figyelmét... – sziszegte Charlie. – Soha! Velem sem tudtad megtenni, miért éppen ezt a gyermeket hagynám a karmaidban...

Figyelj fiú! Nagyon figyelj a verset... – hallani fogod, amiképpen a kvantummezőben a vers-minta beúszik a tudatodba:

Hogy magyarázatot lelless a megmagyarázhatatlanra,
hogy elmondhasd majd az elmondhatatlant,
hogy sírhass tiszta szemekkel, amikor a többi röhög,
S, hogy megtisztult szíveddel felkacaghass végre,
amikor Angyalokat látsz átsuhanni a légen,
hogy megragadhasd értelmeddel a lángoló pallost,
hogy beállhass az Angyalok seregébe,
s ordíthasd majd Te is, harsogva az égben:

Fuss ördög, fuss, mert haragom az egekig ér...
s, zúdítsd nyakon Szentelt vízzel...!

Charlie beleizzadt – volna –, ha nem test nélküli Angyaliskolás.

Mindenesetre Newton felnevetett: – **Hát, igen! A humor az ember egyik legfőbb értéke, mind a gonosz elleni harcban, mind pedig az örömszerzés forrásaként.**

– **Bravó!** – szolt Platón, aki lélegzetvisszafojtva figyelte Charlie küzdelmét az ördöggel. – **Kezdetleges, de visszahozta a fiú figyelmét, és ez győzelem!**

– **Fura! Milyen kis frappáns vers suhant át az agyamon** – gondolkodott az ifjú hangosan. – **Gyorsan lejegyzem** – s valóban, egy pillanat alatt le is írta. – **Igen! Ez a költészetféle sokkal inkább filozófia. Mégis csak ez az a szellemi sík, amelyen gondolkodnom kellene tovább... úgy érzem, eredményesebb lenne.**

– **Fúúú... – lélegzett fel Charlie. – Figyelj fiú... megyünk tovább!**

– **Jó lenne még egyszer átolvasnom Pelgrim műveit. Túl sokat mond akár egy-egy mondatban is... majdhogynem felfoghatatlan.**

Egyáltalán nem könnyű követni. Hiszen – ha minden igaz, a filozófia az, amellyel összképpé állítható össze a fizika, kémia, biológia... s ez az összkép egy nagyon új világgépet eredményezhet számunkra.

Hiszen a kész „alanyagokból” a gravitációs erő révén formavilág épül fel, amely „kigyorsulva” vagy talán „belelassulva” a háttér egyenletesen hőmpölygő, csillagoktól a fekete lyukakig haladó energia-plaszticitásba vagy plaszticitásból, láthatóvá válik! Manifesztálódik... ezáltal időlegesen egzisztálhat!

Időleges ugyan, egyáltalán nem örök... de van valami, ami miatt mégis megéri neki, hogy lemondjon az örökkévalóságról. Legalább egy kis időre... létidőre... életidőre...

– **Most vigyázz, Charlie, el ne vétse az ifjú titán... – mondta Albertus Magnus –, mint ahogyan én tettem, s vak voltam...! Nem láthattam még oly tisztán a kora középkorban, mint most az ifjú, ha bölcs és eléggé jól koncentrálnak...**

– **Hiszen az anyag is „csak” energia... Igen ám, de már időzárkában egzisztál.**

Formát öltött azáltal, hogy egy adott térfogatra szorult be... sűrűbbé vagy ritkábbá..., mindenesetre láthatóvá vált..., mint a vízben az örvény! – Hú, de jó...! Ez egy igazán szemléletes hasonlat...!

Lejegyzem... megvan.

Ha már jó hasonlat, mi lehet a lényege?

Ahaaa! Mit jelent az, hogy l á t h a t ó v á vált...? Hát persze... különböznie kell a jó, öreg Dirac tengerétől... azaz másképpen töri a FÉNYT... Sűrűbb vagy ritkább kell, hogy legyen, mint az, amiben elnyelve, lebegve utazik... a jó, öreg elektrontengerben...

Az „örvény”, azaz az anyag ugyanabból az „anyagból” van, mint a körülötte lévő víz... mégis „látszik” – hogyan..., miképpen..., sűrűbb talán..!?? Megvan...! Ezáltal töri másképpen a fényt!!

– Ritkább... – suttogta Charlie – ritkább energiasűrűség, sokkal ritkább, mint a háttér elektrnhullám!

– Nos, ez is bizonyos, hiszen minden, ami anyag – így az ember is – tömegének minden egyes grammjában 3 millió tonna TNT energiáját sűríti... A mindenit, ez nem semmi...!

Egyre kényelmetlenebbül érzem magam... – nevetett az ifjú.

– Komolytalan – morgolódt Heisenberg, aki időközben csatlakozott, megérezve, hogy itt mégiscsak készül valami.

– S emellett az energia „töltetem” mellett, még 100 millió km/órás sebességgel száguldoznak bennem az elektromosan töltött részecskéim... hú-ha, nagyon kényes és érzékeny rendszer lehetek! – mosolyodott el az ifjú, s látszott rajta az öröm, amelyet az egyre nagyobb tudás öntött belé.

Ám nem csupán én, hanem minden, ami „anyag”: a fogkrémem, a cipóm, Brandy, a kutyám, a gyerekkori hintalovam és hát... természetesen én, jómagam!

Komolyra fordítva a szót... mily hatalmas törvény, erő, energia, „akarat” lehet, amely engem és a többi anyagi-tárgyakat ennyi ideig egyensúlyban ö s s z e t a r t!?!

– Jó nyomon van a kölyök... – szuszogta Schrödinger.

– Hát, te megint itt vagy? – kérdezte tőle Heisenberg.

– Hol lennék, ha nem ott, ahol te vagy... Azt gondolod, hogy mindig csak te láthatod az új, az i g a z á n új dolgok megszületését... a csodát!? Lefogadom, csakhamar itt lesz Pauli is, a te jó, öreg barátod, Wolfgang von Pauli...

– Ki szólított? Épp egy mese-elméleten töprengtem – mondta, s megérkezett Pauli – amelyben a f e h é r herceg megkéri a f e k e t e lovat, hogy hadd lovagolhasson a hátán... értik ugye?! Tudják, Alice tükre... Meseországban.

– Csitt... csendesebben, uraim! – szólt Einstein. – Isten nem hazardírozik! Ha erre a fiatal Angyal-növendékre bízta azt a pelyhes állút, bizonyára jó oka volt reá...!!

Így Charlie nem tud koncentrálni, ha Önök állandóan suttognak...! Kérem, nézzék a varázst...

– Ráadásul nem roppant össze... hogyan lehetséges ez?!

Azt jól tudom, hogyha magára maradna minden anyag – 400 milliárd év alatt –, a ma ismert anyagi építőkövek fő részecskéi semmivé, azaz energiává „bomlanának” vissza... spontán. Talán kvarkokká... mindenképpen az idő számára indifferens formákká... Jól kitalált „önkioldó rendszer” a világ... Az ember is próbálkozott már hasonlóval, a maguktól lebomló műanyagokkal...

Igen...! – simogatta állát az ifjú, majd folytatta. – Talán a Higgs-részecske hiánya, rejtélye... Ha túl nagy, akkor instabil az anyagi világ, ha pedig túl kicsinyke a tömege, akkor eltelhet száz év is, mire a nyomára akadunk.

Még sincs itt valami rendben...!

Ezek szerint mégsem stabilak, ha már egyszer maguktól is lebomlanának. Bár az emberi egyed időérzékelésében ez örökkévaló időnek tűnik, tehát elhanyagolható faktor... biológiai szempontból.

Ám a fizika és a természet törvényei szempontjából igen is fontos gondolat.

Nézzük csak újra: az ember – tehát – elektromosan töltött részecskék halmaza, amelyek száguldoznak „benne” és iszonyú energiát képviselnek... Ezek szerint az „EMBER” matematikailag pontosan leírható: \sum részecske-függvényként...!

– Ne!! – kiáltottak fel a jó fizikus urak a háttérben, szinte egyszerre, többen is. – Nee..! Ezt ne tudasd vele még... ez túlságosan korai és veszélyes!

– Ez a kor még nem tudhatja meg, hogy ami matematikailag leírható, az digitalizálható is...! – érvelt Heisenberg.

– Átlagos életidőnk nem egyéb, mint ezen részecskék alkotta, átlagosan 50-80 kg tömegű halmaznak IDŐLEGES EGYENSÚLYA... Amennyiben ez a fizikai értelemben vett homeosztatiszikus egyensúly megbomlik és ez irreverzibilissé, megfordíthatatlanná válik, akkor vége, az emberi test felmondja a szolgálatot...

Az energetikai egyensúlytalanságba b e l l e h e t h a l n i...!?

Vajon miképpen bomlik fel ez az időleges egyensúly, mi az oka megbomlásának, amely véget vet az életnek...?!

– Ugye mondtam, hogy túl messzire megy az ifjú...! – érvelt ismét Heisenberg.

– Egyáltalán tudjuk már, hogy mi az é l e t...?!? – töprengett tovább az egyetemista.

– Hű, de jól csinálja... – merengett el Pauli.

– Charlie jól vezet...! – mondta Newton.

– Micsoda természetfilozófia óra... – mondta „lélegzetvisszafojtva” Albertus Magnus.

– Nos, ha a fizika szempontjából nézem, akkor az élet: formailag

– valami módon – manifesztálódott ENERGIA! – folytatta könynyedén a Világegyetem-ista.

Ha megnézem alkotóelemeit, akkor ezen energiák – jelenleg ismert – alapvető építőkövei a már átgondolt kvarkok és az elektron... más nincs.

Ezen egyetemes energiamezőkből keletkezett atomok már „ebben” a dimenzióban testet öltött, azaz manifesztálódott térformái az egyetemes energiáknak. Amiként a „háttér” homogén energiasűrűségtől eltérő sűrűségű energia térfogatra tesz szert, abban a pillanatban anyagként definiálható...

Anyagmorzsákként éli meg az emberi tudat.

Igen ám... de ezek „csak” építőkövecskék lennének a tudatomban, ha eddig a határig gondolkodnék...!

Nekem – azonban – tovább kell folytatnom az elmélkedést, hiszen ezek nem csak élettelenül összekapaszkodtak, hogy – például – engem alkossanak... Neem!

Hanem MŰKÖDNEK is...! Funkciójuk van...!!

– Ajjaj... közeledik... már nagyon itt van! – mosolyodott el most már Schrödinger is.

– S, éppen ez a csoda... Működök, üzemelek, mozgok, mégpedig akaratom irányítotttsága alatt...

Ez az igazi kérdés! Ezt kell világossá tennem mindenki számára... mégpedig egyszerűen, érthetően.

Nem kis gondolat...!

Térjünk csak vissza! Nyakon csíptem – tehát – az építőkockákat... atomok, amelyeket kicsiny, rész-elektromos töltéssel rendelkező kvarkok építenek fel és csak kettesével vagy hármasával figyelhetőek meg.

A két kvarkból felépülő részecskék a $m e z o n o k$, a három kvarkból felépülő részecskék: a $b a r i o n o k$.

Sohasem fordulnak elő szabad, független részecskékként az általunk ismert természetben.

A két kvarkból létező részecskék, a mezonok – léteznek ugyan, de nem stabilak. Ezzel szemben a hármas csoportok – a protonok és neutronok – stabil képződmények. Sőt, világalkotók!

Kemény, kicsiny golyócskák, amelyek a lassan áramló Dirac-elektromontengerben, mintegy emulgeálódva, elnyelve „lebegnek”, sőt az előbb említettek szerint a tömegvonzás törvénysze-

rúségeinek engedelmeskedve – mintegy polimerizálódva – különböző elemeket építettek föl, ezen elemek kombinációjaképpen pedig sokféle molekulát... Ezek pedig alkotják a szervesen illetve szerves formavilágot:

Az embert is, a Descartes-i res cogitans-t és a res extenso-t, azaz a gondolkodó dolgot és a csupán kiterjedt dolgot.

A megfigyelő aspektusából világunk – tehát – alapvetően két szereplőből áll: a mundus sensibilis-ből, azaz az érzéki, érzékek által felfogható és a mundus intelligibilis-ből, az értelemmel megragadhatóból, azaz csak a szellem által felfogható univerzumrészekből.

Ó, jöjj, most segíts, jó Cartesius...

– **Mindig is utáltam ezt a latin nevemet – morgolódva előkerül Descartes is a hófehéren szikrázó háttérből. – Egyébként is, ha az én időmben ilyeneket tudhattam volna, hogy kvarkok, mezonok, barionok és elektronok... nem itt tartana a világ, az bizonyos!**

– **Mire gondolsz, testvérem? – lépett mellé a matematikus, Pauli.**

– **Mire...??? Emlékezzetek, jó társaim, én már azon töprengtem akkor is, hogy vajon az éteri szellem miként képes mozgásba hozni – azaz GONDOLKODTATNI, hiszen nálam ez ezt jelenti – az anyagot... anélkül, hogy megsértené az energiatételt!??!**

S lám, most itt van ez az ifjú, aki karnyújtásnyira van a megoldástól, ha tanár-Angyala helyesen vezeti őt tovább!

Emlékezzetek: én 1619-ben Ulmban, Szent Márton éjszakáján már átjöttem „ide”, hozzátok egy álom erejéig. Akkori tanárom, Galilei „berendelt”, mert látta, hogy nem boldogulok az anyag és a szellem szétválasztásával, s miután ezen Ő átsegített engem, csakis ezt követően tudtam megmagyarázni akkor és ott lenni mindazt, amit az utókorra hagytam.

– **Kár, hogy gyenge egészségű voltál – mondta az akkori tanár, Galilei, aki szintén csatlakozott a jelenlegi kis társasághoz, Charlie háta mögött.**

– 54 esztendősen költöztem ide föl... hozzátok – válaszolta csendesen a jó Descartes. – Ám előtte én még olyan megállapításokat tettem, mely szerint: egy test tulajdonságai – akár még működése is – és ezen test kihatásai, annak alkotórészeiből vezethetők le.

S lám, most mit csinál a tudomány... min töpreng még mindig ez a szimpatikus kis ember, aki Charlie befolyása alatt áll?!

– Hát... ezen... – hümmögött Heisenberg.

– Én még a fény természetére is felhívtam akkoron a figyelmet, pedig ez még jó mesteremet is az örületbe kergette – mosolygott Galilei felé. – Emlékezzetek csak a Discours de la méthode című, általam írt műre.

S, aki tisztelettel tekint az egykori nagyok véleményére, az ma sem hagyhatja figyelmen kívül, hogy a fény: részecskék, azaz korpuszculák és hullám alakjában is feltűnhet ATÉR-ben. Csak az nem mindegy, hogy éppen ATÉR-nek melyik minőségében. Charlie, „súgd” meg neki, melyikben miképpen viselkedik ez a huncut jelenség, hadd haladjon tovább az a gyerkóc odalenn!

– Arra gondolsz, jó Descartes, hogy a fényt kicsiny „golyócskából” álló örvényként próbáltad meg ábrázolni? – kérdezte Charlie.

– Ez is jó, hiszen a ficsúr korában a kvantumelmélet alapja ez – ám én arra gondolok, hogy annak idején megírtam: ...a fény semmi más, mint egy bizonyos rezdülés vagy mozgás, melyet egy IGEN FINOM „anyag” érzékel... vagy még inkább végez... Tudod, mire gondolok... – és barátságosan a fiú felé legyintett.

– Ó! Értem már! Arra gondolsz, hogy te már ATÉR szerkezetét kutattad, mintegy abba hatoltál be gondolataiddal anélkül, hogy ezt megfogalmazhattad volna az akkori kor embere számára – hiszen te a fényről beszéltél nekik...!

– Reméltem, hogy felkeltem az érdeklődésüket, és ezen az ösvényen lendületet adhatok számukra ATÉR szerkezetének kutatása felé... ám miképpen Ti mindannyian jól tudjátok, immár ez csak jó ötszáz év múlva következett be.

Vlagyimir Poponyin kísérlete által, amelyet az amerikai Heartmath Intézetben hőszabályozott kamrába helyezett DNS molekulán végezett el.

– Arra gondolsz, ugye... amikor lézer sugárral világította meg az örökítő anyagot és azt figyelhette meg ezáltal, hogy a kamra körül egy sajátos szerkezetű elektromágneses mező alakult ki...!?

– Arra, bizony! Hiszen észrevette, hogy ez a szerkezet még fennmarad sokáig, még azután is, hogy eltávolította a DNS-t a lézerrel besugározott kamrából...! Még ma is csak titkolják... pedig zseniális teszt volt!

– A DNS nyoma – tehát – akkor is megvolt a torziós elektromágneses kvantummezőben, amikor a „valódi”, azaz a tömeggel rendelkező anyag már rég nem volt ott... – ismerte föl Descartes ötletét Charlie.

– Pontosan... no, de hát a többit te már jobban tudod! – fejezte be a jó Descartes, és csendesen a háttérbe húzódott.

Charlie az ifjú felé fordult, és ismét a tudatába hatolt...

– **Megvan!** – kiáltott fel az ifjú csak úgy, szobájabéli magányában.

– **Mintha látnám a megoldást! Nem elég feltételeznem a RES COGITANS-t és a RES EXTENSIO-t, hogy Cartesiust idézzem...**

– **Mondtam már, hogy ezt a nevet utálom...** – dörmögött Descartes, de azt a fiú – természetesen – nem hallhatta.

Fenn azonban az Angyallá vált tudósok jóízűen mosolyogtak

– **Kell, hogy létezzen v a l a m i még, amiben ez a kettő „benne” van...!**

– **Hú... de jól csinálod, Charlie...** – dörzsölgette tenyerét Schrödinger. – **Ha így haladsz vele, ez az ifjú sokkal többet fog tudni, mint valaha én! Még könnyedén megtalálhatja AZT, amiben az anyag h u l l á m k é n t létezik! Igaz??**

– **A gondolkodni képes dolog és a csupán kiterjedni képes dolog... jó, hát persze mindkettő „csak” anyag... szóval, miben egzisztál az UNIVERZUM összes anyaga... ez itt a kérdés!? De**

várjunk csak, talán Pelgrimmnél olvastam erről... de hol... igen megvan! Két helyen is elemzi... igen, ez az – vett le egyszerre két könyvet is az ifjú a könyvespolcra. – Ez az... az ÚJVILÁG ELSŐ ANGYALA című drámában és az IDŐEMIGRÁNS regényében... Mit is mond... lássuk csak!

Vadul belelapozott a könyvekbe.

Itt van! Ez az! Hát persze... ATÉR-ben, miképpen Ő nevezi... ATÉR-ben így fursán, ám tudatosan egybe írva.

Értem már, ezzel kívánta felhívni a kor emberének figyelmét, csakúgy, mint a jó, öreg Kant, APRIORI-ra... – értem – mondta elégedetten az ifjú.

Ez az – tehát –, ATÉR-ben létezik minden az univerzumban. Mennyire elhanyagolta ezt a MINŐSÉGET az emberi gondolkodás!

Hát, persze... Ami nyilvánvaló és evidens, azt az emberi elme „nem látja” tudatával, oly természetesnek veszi, hogy fel sem figyel rá.

S, ez a csodálatos gondolkodó, Pelgrim meglátta, megértette... hadd nézzem csak tovább...! Igen itt van... ez a metaforája az... ez bizony: a hal a vízben! Hiszen a hal sem látja a vizet, mivel kezdetektől fogva együtt él vele, benne... Természetes és evidens a számára, nem tudja elvonatkoztatni... azaz a tudata NEM LÁTJA, nem ismeri föl.

Hát, igen... Óriási absztraháló képességgel megáldott elme képes csak felismerni a mindent magába foglaló FIZIKAI IDENTITÁST, azaz önálló életre kelteni ATERET...!

Bravó, Charlie Pelgrim, értelek!

– Köszönöm... – suttogta Charlie alig hallhatóan. – Ez jól esett.

– Az ember sem érzékeli ATERET, amelyben pedig leéli egész életidejét.

Figyelmét lekötik a tárgyak, amelyek pedig szintén csak ATÉR-ben egzisztálnak. S, fittyet se hány arra a hatalmas kiterjedésre, amely tömeggel rendelkező testek között létezik, és mi több... nagyon valószínű, hogy valamiféle hatását is kifejti!

– **Ez az! Nézzük a hatást!** – kiáltott fel nagy örömmel Feynman és a közben előkerült Boltzmann, szinte egyszerre.

– **Bevezetem – tehát –... Uram, Isten, segíts! Az emberek világában én először... – rimánkodott az ifjú - az ENS a SE-t, az ÖNMAGÁBAN LÉTEZŐT! Legalábbis ebben a fizikai és filozófiai aspektusban... azonos kell, hogy legyen ATÉR-rel!!! S, ebbe helyezem mindazt, ami tömeggel megáldva a végtelen Univerzumban l é t e z i k, még ha oly időlegesen is.**

Ó, milyen ÚJ kép kezd itt kibontakozni... hihetetlenül mássá, újszerűvé váltak az összefüggések... Uram, Istenem, el ne hagyj...!

– **Nem fog! Charlie most már nem engedi!** – mondta önfeledten az ifjú embernek drukkolva néhány Tudós-Lélek a háttérben, szinte kórusban...

– **Az ENS a SE-ben a RES EXTENSO és benne a RES COGITANS... kész az építmény! No, de itt a még megválaszolatlan izgalmas kérdés: miképpen működik, miképpen mozdul meg ez a struktúra... s hogy mást ne mondjak, miképpen működik benne az emberi tudat...? Tükörbe vagy önmagára néz olykor-olykor vissza...?**

Ez az a tükör... hogy is van ez? – rázta meg fejét az ifjú. – **A hal nem látja a „vizet”, csak a benne lévő alakzatokat. Miként az ember is csupán az ATÉR-ben lévő – kvarkokból felépülő – energiacsomókon, -gombóckákon MEGTÖRŐ, lassan mozgó elektromágneses Dirac-tenger hullám diffrakcióit képes érzékelni szeme retinájával. Nem véletlenül... így van megalkotva! Hú-ha...**

Gyerünk, rohanjunk tovább... most már késztetést érzek, ezt abba hagyni nem lehet és nem is szabad... – hebegte kipirult arcával az ifjú.

– **Charlie, vigyázz! Nehogy túlhajszold a tudatát... – mondta Boltzmann. – Emlékezz csak 1906-ra, majd 1933-ra... Paul Ehrenfest-re...**

– Köszönöm, testvérem, de úgy érzem, bírja... Óriási telítetlen tudati mezők vannak még benne... vigyázok rá! – válaszolta nyugalommal a hangjában Charlie.

– Tehát az ember torziós-elektromágneses hullámtér-diffrakciókat érzékel szemével.

S, ezt központi idegrendszere alakítja át – SZINTÉN – elektromágneses hullámokká, s így képes rögzülni, mintegy elektromágneses hullám lenyomataként az emberi tudatban... De, hisz ez örület... Itt minden információáramlás elektromágneses szinten zajlik... de miért? Talán mert ez a „létforma” időtlenebb, mint az „anyag” változat...!?!

No, jó... a lényegre, az egyetemes tudati szinteken zajló folyamatokra gondolok s, nem az anyagilag manifesztálódott szintekre, hiszen azt mindenki tudja, hogy az emberi központi idegrendszerben biológiai szintű neuronok egzisztálnak, sejtek, sejt-csoportok a maguk nyúlványaival, axonjaival és dendritjeikkel. Nem is a kémiai szintekre, hiszen ez is csak anyagi világbeli formátum, amely a lényeg megértése szempontjából nem fontos... Tudjuk, hogy a gamma-amino-vajsav és a szerotonin molekula komplexek kapcsolgatják ki-be az emberi agyban lévő idegsejteket.

Ezek is csak anyagi molekula formációk, s végre lejuthatunk már az őket alkotó atomok szintjére, amelyekbe „belebújva” máris a számunkra egyre izgalmasabb EGYETEMES energia szintek világában találhatjuk magunkat.

S íme, itt elektromágneses hullámként, illetve rendkívül izgalmas torziós-hullámtér lenyomataként rögzül minden dolog, mit az ember „ott fönn”, a magas anyagi világ horizontján képes „elkövetni”. Jó s rossz egyaránt megmarad itt... jó sokáig!

Az emberi AGNÓZIA az oka, hogy eddig nem „láttuk” a teret... legalábbis a tudatunkkal nem vettük észre... olyan mélységig, amelyet igényelne ez a fontos IDENTITÁS: ATÉR!

Nem verődött belőle vissza torziós-elektromágneses térhullám, hiszen homogén és egyenletes... elektromágneses „befagyott tenger”, miként Einstein mondaná.

Ám attól, hogy homogén, még létezik, sőt... attól, hogy az egoista emberi elme nem látja, attól még ez nagyon is **VALÓSÁG...!**

Sőt, ha jól sejtem, a filozófia királynője ébredszik immár elémben... hiszen mi lenne, ha **M E G F O R D Í T A N Á M** a szemlélet a **s p e k t u s á t!!!?**

– Nem hittem, hogy idáig el fogod juttatni, Charlie! – mondta Boltzmann. – Lassan az én teóriáim következnek... jó lenne, ha meg tudná haladni, mint ahogyan én szerettem volna, ha nem ijedek meg, és nem vagyok olyan ostoba. Hiszen látom már, hogy félni nem kellett volna.

– S, az Univerzumot a „semmi”, azaz a hullámtöréseket egyáltalán nem mutató, éppen ezért egyetemesebb energiamezők aspektusából vizsgálom.

Szóval... milyennek látszana a világ, ha én egy Dirac-tengerben lévő „vízcseppként” szemlélődhetnék lassan, nagyon lassan haladva a csillagoktól, melyek bölcsőim... egészen a fekete lyukakig, tovább... a végtelenül hatalmas elektromágneses „szőrfeszán”!

Biztosan érdekes lenne érzékelné azt az energia formációt, amely most anyagként él az emberi tudatban, mintegy rajta „kivülről” tekintve vissza reá...

Az elektrontenger bizonyára nagyon fényes lenne, fényesebb, mint a benne emulgeálódott energiaépítmények formavilága, azaz az anyag bármely formája...!

Ezt az is bizonyítja, hogy az ember által – jelenlegi felfogása szerint – úgy nevezett „semmi”, azaz az üresnek hitt tér... azaz a kvantumvákuum megdöbbentő sűrűségű energiát tartalmaz.

Igen, ezt Wheeler-nél olvastam, aki megmérte ezt az energia-tömörséget, és azt egyetlen köbcentiméterében ennek a kvantumvákuumnak 10^{94} grammra becsüli...!!!

Ehhez viszonyítva az atommag energiasűrűsége szinte elenyésző, csupán 10^{13} gramm köbcentiméterenként... s mégis, az emberi tudat JELENLEGI ismeretei szerint az atommag a legenergiusabb anyagtömeg az ismert világegyetemben...!!!

Ezt már David Böhm is kiszámolta... Az ember kicsit megbabrálja, és kész az atombomba... ajaj...!

Tehát a vákuumból tekintve az univerzum összes – illetve bármely – anyagi alakzata „sötét” lenne... Legalábbis energia tartalmát tekintve sokkal szegényebb... talán a kvantummező elektrontengerének energiatöltöttségéhez viszonyítva, már-már üresnek is tekinthető.

Sötét és üres buborékoknak, amelyek elnyelve, emulgeálva egzisztálnak a végtelen energiamezőkben...! Hiszen 10^{81} nagyságrendnyi energiasűrűség különbséget figyelhető meg közöttük! Hátborzongató... és csuda érdekes!

Hiszen a vákuum maga nem anyagi természetű: energiái negatív állapotban vannak..., legalábbis számunkra, akik „innen”, azaz ebből az aspektusból szemléljük.

– Ideiglenes létből... örök otthonunkat...! – suttogta Schrödinger. Akadálytalanul áthaladunk rajta... s milyen érdekes, nem azért, mert „az” üres... nem! Sokkal inkább, mert mi vagyunk „üresek” hozzá képest! Legalábbis energiatartalmunkat a kvantumvákuum azonos térfogatnyi energiatartalmához viszonyítva.

Ez örület... Milyen hatalmas szemléleti csapdában élte életét ez idáig az emberi faj... szegény!

Ki fogja ezt nekem elhinni... hiszen ez olyasmi szintű szellemi dolog, mint amilyen Galilei állítása volt, a maga korában.

Az addig nyugodt és dőre tömegek elhitték, hogy a Föld korong alakú és körülötte kering a Nap.

Ekkor jött ez a nyugtalan Galilei és elmagyarázta nekik a VALÓSÁGOT... Fájt is nekik tisztességesen. Főként az áltudósoknak!

Természetesen megvádolták mindenfélével... Ő egyedül volt a világnyi ostobasággal szemben...!

No, de hát az igazságot soha sem egy vatikáni rendőr fogja ki-mondani... ez bizonyos!

S lám, ma már minden valamirevaló, civilizált országban élő 10 éves gyerek tudja jól, hogy ez nem így van... Hála Galileinek, az emberi nem közelebb léphetett a valós világ racionálisabb és reálisabb megértéséhez, felfogásához.

Hát, bizony ilyen hatalmas volt az Ő „bűne”! El merete mondani a valóságot, az igazságot a hókusz-pókuszokkal szemben...

**Szegény Giordano még sokkal rosszabbul járt – elégették eleve-
nen a kor „nagy bölcsei”, azaz a kor „hivatalos gondolkodói”...!**

**Az ám, vajon jelen korunkban is léteznek „hivatalosan elismert gondolkodók”? Mert akkor nekem végem... elevenen elégetnek, esetleg ha szerencsém lesz, házi őrizetben élhetem le életemet...! Vagy vatikáni, vagy orosz, vagy német felügyelet alatt... – neve-
tett fel az ifjú. – Milyen korlátolt és lusta is ez a „hivatalos tudás-
sal” felvértezett világ...!**

**Jaj, és milyen iszonyúan nehéz elfogadtatni velük a valóságot...
Ha egyszer egy világkép tanyát vert a fejükben, azt újra cse-
rélni... még ha sokkal jobb és valósabb képet is ad számukra
arról, „amiben” élnek... majdhogynem lehetetlen. Néha arra is
gondoltam már, hogy egyesek nem akarják tudni... de vajon
miért nem!?? Mások meg egy életen át töprengenek egy adott
problémán...!**

**Groteszk dolog a halnak mesélni a vízről... Hihetetlen, de első
hallásra nem fogja érteni...!**

**Az a hal, amelyet rossz sorsa csak egyszer is kivetett a partra, s
kis híján belepusztult – ám visszakerült a vízbe – nos, az bizo-
nyára hamarabb felfogná a dimenziók közötti különbségeket...
Vagy nem érdekes dolgokról számolnak-e be a klinikai halálból
visszatért emberek...?! Mindenesetre figyelemre méltó...! Ne-
kik már nem fog oly idegenül és újszerűen hangzani a tudás kö-
vetkező mérföldköve...!**

– Jól megcsavarja, jól körüljárja a fiú... készül a harcra! Előrelátó, az szent igaz.

A világ nagyon nehezen képes csak az igazán új befogadására, főleg ha gondolkodni kell miatta... Nos, ez már a többségnek meghaladja az erejét... többnyire! – epéskedett Heisenberg.

– Az anyagi világ csak negatív lenyomatként, energetikai szempontból „üres” buborékként elnyelve egzisztál a „tömör” és homogén energiában.

Csak „minta”, azaz mátrix... Lám, a „formát” kereste Arisztotelész is egész életén át, mely a létező anyagot meghatározza. Platón is mondta, hogy ez csupán árnyékvilág, s az ideák az eredetiek... – megint elkalandoztam, bocsnak... – mondta az ifjú és a hűtőszekrényhez lépet. Kivett egy doboz tejet, kitöltötte, visszakuporodott az íróasztalához, és ujjait mélyen a hajába túrva, lassan kortyolgatni kezdett.

– Energetikailag r i t k á b b, belső buborék... hmmm... lenyomat... valamiféle belső feszültsége a Dirac-tenger homogenitásának...!?!

Az univerzum árnyékos, energiaszegény, hűvösebb oldala az a n y a g!

A tömeggel rendelkező anyag, azaz a mozgásba lendült energiák világa elképesztően kisebb energiataralommal rendelkezik, mint a kvantumvákuum.

ATÉR, a világúr, amelyben mélyen hűtött héliumként fenséges lassúsággal, benső rezzenés nélkül hömpölyög Dirac elektron-tengere, és a nála sokkal „hűvösebb” HIDROGÉN atommag és polimerizációi által létrejött összes többi elem atommagjai.

Ezeket a tömegvonzás tökéletes formává préseli, vonzza össze... gömbszerűvé! Ezen „gömböcskéket” a térátlépési pontokon, dimenzióhatárokon üzemelő csillagok – reaktorai – „melegen” tartják, azaz kellő hőmérsékleten egzisztálnak ahhoz, hogy elkülönülhessenek a háttér – energia-gazdag – homogenitásától.

Az energetikailag szegény, ám – relatíve – „forró” buborékanyag... lebeg az energiátenger végtelenjében! Csodaszép...! – merengett el ismét az ifjú.

Hol olvastam erről? Hol... hol... hol... megvan! – lépett a könyvespolcához ismét, és levett egy könyvet. – László Ervin... igen... Jánossy Lajos... nem is emlékeztem a nevére... No, mindegy... igen, ő évtizedekkel korábban már kidolgozott egy elméletet erre vonatkozóan. No, meg Manfred Requard Németországban... Igen, ez lesz a jó nyom!

Szerintük a téridő nem csak Einsteini elvont geometria, hanem valós térháló... csakúgy, ahogy Pelgrim írta az Időemigránsban... Hol van... – kotort szét az íróasztalán heverő könyvek között az ifjú.

Ez az! Itt van... Pelgrim azt írta: a fénysebességhez közeledve nem a tömege nő a fénysebességet elérni készülő tárgynak, hanem ATÉR ELLENÁLLÁSA növekszik meg. Egyre több térhálót – erővonalat - kell átszakítania a járműnek egy ugyanazon időegység alatt, mintha lassabban haladna.

Azaz ATÉR finomabb szerkezetét alkotó erővonalak összesűrűsödnek előtte. Mintegy beléjük ütközik, felgyúri maga előtt, s azok KÖZÖS erejű szakítószilárdsága már megállíthatja a járművet... azaz ATÉR ellenáll a nagy sebességgel benne haladónak! Minél nagyobb sebességgel haladsz, annál inkább. Elgondolkodtató...

Igen! Ez lesz a jó irány... Ugyanis a kvantumvákuum leírása folytonos energiára utal... ez stimmel! Paul Dirac elektrontengeréből olykor – a párképződés ismert eljárásával, azaz, ha a vákuum negatív energiaállapotát megfelelően nagy energiával gerjesztik, akkor – ennek bizonyos része „átjön” a pozitív, azaz általunk is közvetlenül érzékelhető dimenziókba.

Ma már az is ismert, hogy a kvantumvákuum mezője hozta létre az általunk is megfigyelhető világegyetemünket. De hiszen ezt csinálják a CERN-ben, a gyorsítóban... Pancsolnak a kvantumtérben...!

A Minkowski-féle vákuum elvesztette stabilitását és két alapidentitásra bomlott: anyagra és gravitációra... Nincs ezen mit nem érteni! Egyszerű ez...

– Ez igen, ifjú barátom... – csettintett egyet Schrödinger. – Mivel foglalkozik ez a fiú civilben?

– Boltos segéd volt, majd orvostanhallgató... most meg tanárnak készül... – válaszolta Charlie.

– Micsoda??? Ne viccelj velem, Charlie... ez hihetetlen! – döbönt meg Schrödinger.

– Nincs ebben semmi megdöbbenő... – reagálta le szinte azonnal Schrödinger megdöbbenését Charlie. – Jézus egy ács fia volt, Mohamed pedig tevehajcsár, Faraday könyvkötő inas... Kopernikusz meg örkanonok... még ő járt a legjobban... Én meg tűzoltó voltam... – majd csendesen visszafordult az ifjú világa felé, hogy folytassa a rábízott munkát.

– Óriási! A stabilitás elvesztésének emlékképe realizálódott, azaz „él” még a parányok HIGGS-részecskéiben... az instabilitás „konnektora”. Ha kilököm az atomból... az atom visszalazul mezővé... energetikailag ez biztos!!! Tulajdonképpen a Higgs-bozon nem is létezik! Hiszen a részecske, az atommag tömegét, a forgó- és körmozgásából adódó mozgási tehetetlenségből vezethetjük le! Higgs-bozon nincs... csak kinetikai tehetetlenség van! S, ha leállítjuk... lelassítjuk... megszűnik...! Elsimul a háttérben...!

– Szavamra mondom, NE engedd tovább, Charlie!!! – kérte Einstein. – Legyen elég mára ennyi...! Innen már csupán egyetlen lépés, hogy felismerje mi a különbség a „mi” létformánk és az anyagi világ létmembránjában folyó események között! A sebesség... a sebesség csupán...! Mi itt sokkal lassabban mozgó energia-mátrixai vagyunk ATÉR-nek... annyival lassabban, hogy ő minket éppen nem lát! A fény sebessége a határ... a két világot elválasztó kerítés... zár! – fejezte be Einstein.

– Őrült eszközöket lennének képesek alkotni, ha rájönnének! Inkább soha...

Maradjon ez Isten „konnektora”! – elmélkedett tovább a Világegyetem-ista.

Hiszen: MENS AGITAT MOLEM... Most már épp a fizika tudománya fogja alátámasztani: a LÁTHATATLAN SZELLEMMOZGATJA AZ ANYAGOT... azaz Platón ideavilága határozza meg az árnyékvilág lehetőségeit is... S itt a végső kérdés: hogyan!??

– **Bírja még az ifjú?** – kérdezte némi aggódással hangjában Feynman.

– **Miért ne bírná?!** – válaszolta kissé arrogánsan Schrödinger. – **Bocsánat... – mondta csendesebben – Úgy értem... benne van minden reményem!**

– **Lucifer nincs a közelben, vagy valamely pribékje?** – kérdezte ismét Feynman.

– **Nem érzem...** – válaszolta Schrödinger. – **Úgy látom, Charlie elég gyorsan inputolja az elektronhullám térképet, melyet az ifjú agy szívesen adaptál... s a dolgokra nagyon jól és gyorsan ráérez. Ez segíti Charlie munkáját.**

– **Miképpen lép kapcsolatba a kvantumvákuum az anyaggal... a homogén, magas energiaállapotú elektromágneses Dirac-tenger a benne oldott „sötét” buborékkal, miképpen kommunikál vele...?!** – töprengett és csendesen belekortyolt a pohár tejbe az ifjú.

– **Félelmetes kérdések... tudom jól!**

S, a válaszok egyáltalán nem biztos, hogy közreadhatók... kár...! Ugyanakkor kissé félelmetes is ennyire előrehaladni... Mégis bizsergetően jó, lappangó érzés megérteni, hogy én – valójában – miből is vagyok...

Ez az! – rikkantott ismét nagyot... majd leverte a tejespoharat.

Én... miből vagyok? Nem ez már a kérdés... – hiszen ezt már megfejtettem –, hanem hogyan, miképpen alakulok ki?!

Talán ha jól kérdezek, közelebb juthatok... a megértéshez.

Ha megérthetném, hogyan keletkezem, miképpen – no, nem biológiai szempontból, hiszen ezt már a gyermek is tudja –, akkor

talán egy pillanatra bepillantathatnék a kvantumvákuum és az anyag sötét-buborékának kapcsolatába.

Az bizonyos és evidens, hogy atomok halmazai építik fel testemet! Ezt már csak elfogadják a kor „hivatalos gondolkodói” is... ma már nehéz lenne cáfolniuk.

Ám miképpen építik fel ezen atom-uraságok testem jól kitalált forma-struktúráját ilyen praktikusra, célszerűre, amilyen vagyok... mert, hogy az vagyok... nem!?? – ugrott a tükör elé az ifjú. – A testem, végtagjaim, nyakam, fejem; fantasztikus harmonia... minden egyes emberben.

Ez eddig fel sem tűnt nekem... Mondhatnám, hogy egy önreprodukcióra képes, önjáró egyed vagyok. Azt, hogy miért kell „önreprodukálnom”, azt sejtem... de miért vagyok „önjáró masina”... Ez az „masina”... éppen úgy, mint egy holdjármű hernyótalpakon és rengeteg műszerrel megspékelve, hogy a környezetemet érzékelhessem...!

Elképesztő, hogy mennyire ez az „én” lényegem is! Önjáró, amely rengeteg érzékelő receptorral van felszerelve!

No, de miért!?

Az információgyűjtés lenne a cél, de hát mi végre...? Nézzük csak, miképpen megy ez végbe...

Az emberi „fej” lényeges eleme testünknek... mindenképpen. Receptorok, azaz érzékelő „műszerek” halmazát tárolja ezen testrészen az ember... a többi testrészen csak annyit, amennyi azon testrészek működtetéséhez kell.

A testi környezetet folyamatosan pásztázó műszereket többnyire a fején hordja... mintegy kiemelve a „síkból”... jó magasra. S, ezt a 180°-ban elforgatható, ezáltal nagyon praktikus – megközelítőleg gömbszerű – alakzatot, ATÉR-ben körbe hordja.

Vagy fogalmazzunk úgy: a fej a testtel viteti önmagát az életünk során...

Ráadásul ezen receptorok alapmechanizmusa egytől-egyig azonos. Nevezetesen, mindegyik ugyanazon az alapelven működik. Azaz – valamiféle – hullámot képes érzékelni:

A szemünk az elektromágneses hullámok bizonyos spektrumát, a fülünk mechanikai hullámokat, a levegő rezgéseit. Valamint vegyi-érzékelő rendszerek helyezkednek még el a fejen. Gáz halmazállapotú molekulák felismerését és elemzését az orr receptorai, folyadéokban oldott molekulákat illetve szilárd anyagok molekuláit a szájban található receptorok ismerik föl, sőt még a különböző energiátöltettel rendelkező térrészeket is képes megkülönböztetni a hő-érzékelési képességével. Csoda kis „masina”... ráadásul a saját mozgásához szükséges energiát is saját maga képes előállítani a környezetében lévő anyagok elfogyasztásával.

Eléggé jelentős spektruma ATÉR-nek, amelyet érzékel tehát az „ember-jármű” a fején „hordott”, precízen megtervezett és kivitelezett receptorai segítségével. Egy valóságos Föld-járó...!

Indirekt módon, még az is kiderülhet számunkra, hogy mely részei a térnek, amelyek igazán fontosak a számára... Talán azért, mert nélkülözhetetlenek az egyed életviteléhez... ahhoz, hogy a tudattal rendelkező emberi egyed képességet nyerjen általuk az „ebben” a világban való létezéshez. No, de hát ez eddig a makrostruktúra... csupán, amit mindenki láthat, ha szeme van a látásra...!

Ami igazán zavarba ejtő számomra – gondolkodott tovább az ifjú – az az emberi agy...

Hiszen ezen érzékszervek által összegyűjtött összes információ, mind-mind az emberi agyban gyűlik össze... de miért? Miért gyűjti ide... egy pontba, pontosabban egyetlen szervünkbe, az agyba? Mindent, az ég megadta világon mindent, amit tapasztal! Mi végre ez a játék... nem gondolnám, hogy csupán... móka...??!

Mintha az egész testünk arra lenne kitalálva, hogy az élete során begyűjtött adatokat odavezesse az agyhoz, hogy kiszolgálja az emberi agy minél hatékonyabb működését...

Hmm... Túlságosan leegyszerűsítő magyarázat az, hogy pusztán csak azért, hogy képességet nyerjen az ember az „ezen” világban történő eligazodásra... Ha ez ilyen egyszerű lenne, akkor ez az állatra lenne érvényes elsősorban... ráadásul nem rendelkezhetne az absztrakt gondolkodás képességével. Például a matematikában nem lenne képes a Riemann-i geometria megalkotására, ha nem volna meg agyának az absztraháló képessége... Ez pedig olybá tűnik számomra, mintha már nem teljesen e-világi lenne, túlon túl elvonatkoztatott ahhoz...

Ám az ember agyának működése nem azonos az állati agyvelő csupán információt gyűjtő tevékenységével. Az ember az összegyűjtött információval kell, hogy „csináljon” is valamit...!

Jól ismerjük a kreativitás, a logika, a memória kifejezéseket, amelyek már olyannyira jellemzőek az emberi egyedekre. Ellenében az állatokkal, amelyek tényleg csak az életük „lebonyolításához” szükséges információmennyiséget rögzítik és gyűjtik be központi idegrendszerükbe.

Az ember pedig... hát ez az! Vajon mit csinál velük!? Mi végre ez az emberi test nevű komoly és precíz „műszer”!??

Igen, ez tényleg zavarba ejtő... Mintha fontos lenne számára MÉG valamiért ez az információ „gyűjtés”!?! Kinek gyűjti... mi végre!??

Nem a működése az igazán izgalmas – főleg ezen gondolatmenet szempontjából – ezt egyébként is elég jó közelítéssel ismeri a tudomány és nagyon sokat költ a működés megismerésére... ebből az irányból remélik az áttörést... Helyes, csak tegyék... ők az orvostudomány; a hardvert kutatják, én meg a filozófia síkjáról támadok – hümmögött az ifjú. – Engem ugyanis a szoftver felől történő megközelítés érdekel! Lehet, hogy ez által én

gyorsabban fogok haladni...?! Az emberi agy szoftverének felkutatásához pedig lehetséges, hogy a leggyorsabb út: az agy filozófiai gondolkodásának – mint tevékenységének – elemzése.

– Rendben van, Charlie! – mondta Cajal. – Tudod milyen érzékeny ponthoz érkeztél...?!?

– Tudom... Ez az a hely, ahol a magasabb szintű energiavilág kommunikál a lenti anyagi dimenzióval...

– S, ők még nem tudják, hogy hogyan...! – helyeselte Ramón y Cajal. – Jól gondolkodik az ifjú... ők ott lenn a szerkezetet kutatják... ebből az irányból szeretnék megérteni az agy működésének igazi lényegét, primitív törekvés csupán, a lényeg megértésében sokat nem segít. Olyan mintha számítógépet szerelnék és a szoftvert nem is ismerném...

– Ott tartanak még, hogy a „berendezéssel”, az agy felépítésével ismerkednek... – mondta Charlie.

– Értem én, kedves Világegyetem-ista barátom, ám sokkal gyorsabb módszer a szoftver irányából közelíteni, ha nem csupán a „gépet” akarod megérteni, hanem a benne működő lényegét... A tudatot és a benne rejtőzködő információáramlást! A folyamatok célját értsd, s csak ahhoz gyárts majd műszert, hogy mélyebben érthesd meg szent lényegét... Sok sikert néked, Charlie Pelgrim...! – ezzel eltűnt a jó, öreg spanyol.

– Sokkal inkább izgalmas az a kérdés az anyagi világban történő eligazodását segítő információgyűjtésen kívül, hogy... ezen túl van-e még valamilyen oka, indoka... funkciója a létezésének?! Meggyőződésem, hogy ez csakis a filozófia aspektusából lesz megközelíthető – gondolta a fiatalember.

Felállt íróasztala mellől, és a szoba ajtajához lépett. Időközben ugyanis zajok szűrődtek be rajta. Amolyan vakarás féle... Kinyitotta.

– Megérkeztél, te huncut fickó...?! – mondta a lábánál arisztokratikus, büszke tartással lépdelő cicának. – Jöjjön, uraság beljebb, elég volt a csavargásból...

A cica pedig az íróasztal mellett, a parketten lévő párnához lépkedett, kissé körbeszagolgatta, majd arisztokratikus fölénynek birtokában lustán elhelyezkedett rajta.

Az ifjú visszatelepedett íróasztalához és folytatta elmélkedését.

– A „miért” kérdése a lényeges... tehát!?

Pusztán azért, hogy – csupán önmagáért – raktározza az érzékelt információmennyiséget? Nem... ennél a természet bölcsőbb! Célja és logikája van... mindennel! A világegyetem intellektuális szintje ennél okosabb, s pláne nem ilyen pazarló.

Ilyen precíz alkotás, mint az emberi test, csupán azért, hogy – l'art pour l'art – öncélúan... Nos, ezt kizárom. Az öncélúság nagy luxus lenne a világegyetemben... és értelmetlen is.

Ha elfogadom Pelgrim okfejtését az Isteni önkifejeződésre vonatkozóan, amelyben azt taglalja, hogy az emberi lét lényege, a teremtmény léte nem egyéb, mint: Isten önkifejeződése... Igen... a teremtmény öncélúságának cáfolata az ok, amely miatt teremtett...! Atomi konstellációk... atomi mátrixokká pontos DNS-tervek alapján rendeződött élőlények... emberek által szemléli a világmindenség Önnön magát...!

Jó...! Mintha szűkülne a „kör”...

Isten kifejeződése csakis az emberi tudatban lehetséges, mármint magasabb intellektuális szinteken... Akármerre nézünk a világegyetemben, csakis egyetlen parányi kis térpontjában ATÉR-nek létezik az Isten, mint elvont, absztrakt fogalom! S, ez nem más, mint az emberi agyvelő – átlagosan – 1500 cm³ térfogata..., amelyben kényelmesen benne lakik az egyén t u d a t a! Ez az a teremtmény, amely az ősközösség óta keresi... és megkísérel elképzelni teremtőjét... „AZT” az általa tökéletesnek gondolt, hatalmas „valamit”, amely ezen egész Univerzum mögötti ok lehet...! Mi lenne, ha folytatná ezen „kereső” tevékenységét – immáron – a XX. század tárgyi, tudományos eredményeinek tükrében... Lehetséges, hogy megpillanthatna egy új világgépet!?! Ehelyett – sajnos – középszerű tudóskák küzdenek a

vallás ellen, és középszerű papocskák a tudomány ellen...! Szerencsére egyre többen gondolkodnak mindkét táborban el azon, hogy ki kellene már békülni, hiszen nem ugyanazt az EGYET járják-e körül mindketten??!

ATÉR-ben csakis az emberi tudatban létezik az Isten-fogalom... sehol máshol.

Ha pedig – benne – létezik, akkor nagy valószínűséggel Isten az ember által fejeződik ki... éppen az emberben, azaz a teremtményében... a Számára legelfogadhatóbb módon!!!

– Hú-ha! Már megint száguld a fiú... – sóhajtott nagyot Albertus Magnus.

– Furcsán járhatott ennek a Pelgrimnek az agya... zseni a fickó, az már egyszer szent...!

Miképpen foghatta föl ezt a hatalmas szellemi dimenziót...!? – folytatta a fiatalember.

Viszont, ha a teremtmény – esetünkben az ember – mintegy információ receptora a nála magasabb rendű intelligenciának, akár a Teremtőnek is... hát valamiképpen kommunikációs függőségben kell lennie az őt megalkotó „háttérrel” kapcsolatosan. Gondolkozzunk a fizika és ne a teológia nyelvezetén... habár szerintem így is, úgy is ugyanarról a hatalmas intellektuális erőről kell majd, hogy beszéljenek mindketten.

Csupán két irányból közelítenek.

Az egyik az absztrakt tudományok felől, a másik a hit szent ereje felől...

Én meg egy kicsit összemixelem... miért is ne!

Nézzük, milyen kép formálódhat belőle!

A fizika már megállapította, hogy az anyag valójában energia – még ha nem is mondta ezt ki ilyen egzakt módon.

Az előbb végiggondoltam, hogy a kvark elektromosan tört energiái párosával vagy harmadmagukkal építik fel azt, amit mi anyagként élünk meg. Azaz az atommagokat.

Az atommagok között viszont ott hömpölyög az elektrontenger néhány „hullámtaraja” – tehát – az atommagokat közvetlenül

körülölelő elektronháj...! Amely sokkal inkább tartozik az egyetemes Dirac-elektrontenger mezőéhez, mint az atom magjához!

Sokkal inkább része a Dirac-i elektrontengernek, a kvantumvákuumnak, mint az atomnak... ez az!

Ez az első akadály, ami miatt a fizikusok szeme még mindig egy kissé homályosan lát!

A szemlélet az, amelyet én most „kifordítottam”... ez a helyesebb, mint a jelenlegi, hivatalosan elfogadott, mely szerint az atommag körüli elektron „héjak” az atom részei... sokkal inkább fogva tartói, azaz az energia „oldatban” tartói. Körülveszik a náluk tömörebb, azonban – éppen általuk – szűk térfogatra szorított atommagot alkotó erőket. Mint az óceánok vizében lebegő homokszemcse, olyan az atommagot alkotó erők léte, a végtelen – számukra biztosan végtelen – elektron, azaz kvantumvákuum-óceánban! Két teljesen különböző energiamezőről van itt szó... amelyet egybemos a jelenlegi gondolkodási színvonal.

Ragyogó! Kirakva az első képrészlet... Ám a puzzle igen sok darabból áll!

Folytassuk, hát!

Marci cica felemelte fejét eme hangos örvendezésre, lustán szétnézett, majd békésen szundikált tovább.

– Ha nem csupán információkat tárol az emberi agy – ahhoz egyébként is túl kreatív, hogy csupán „tároló” legyen... hiszen szemmel láthatóan nem az –, akkor értelmesnek tűnő lehetőség, hogy... hogy... – dörzsölgette homlokát a fiú – Megvan: ... kommunikál... ez az !! Kommunikál... mi mást csinálhatna, a kommunikáció pedig információtovábbítás nélkül – ugyebár – nem megy... – nézett az ifjú Marci cica felé.

A cicától semmilyen választ nem kapott...

– No, mármost, ha az emberi agy begyűjtötte érzékszervei által azt a rengeteg információt az őt körülvevő világból, akkor ami engem érdekel – hogy eljuthassak a filozófiáig – nevezetesen az,

hogy mi történik inentől kezdve az információval, miként és hogyan halad tovább... és hová?!? Hiszen kommunikál...!

Azt egy jól felkészített középiskolás is tudja, hogy minden agy azonos alapelv szerint épül fel.

Az érzékszervek felől idegek szállítják az információkat, más idegek pedig az agyvelőből futnak ki, hogy – válaszként a bejövő ingerekre – összehúzzák az izmokat, reagálhassanak... Tehát a „válasz”-mozgásokért felelősek. Amiképpen a tudomány ezt a részt jól megfejtette, és a mai ember számára ez már nem titok, feltételezhetem, hogy a mélyebb kommunikációs szintjei az emberi agynak... talán néhány évtized múlva megfejtésre kerülnek majd.

Hiszen ez a reflex pálya már egyfajta kommunikáció az emberi test és környezete között... Ám engem nem ez a már megfejtett működés érdekel, hanem az, hogy a kvantumvákuum miképpen tarthat kapcsolatot a benne lebegő – örökletesen meghatározott térfogatú, a kvantumvákuumnál nagyságrendekkel – alacsonyabb energiasűrűséggel bíró, önálló identitásokkal, egyedekkel!?! Így az emberrel is!

– Nagyjából helyes a kérdés feltétele! Csak így tovább! – dörögte Charlie és még erősebben igyekezett koncentrálni.

– Minden egyes emberi lény önálló értelemmel, tudattal rendelkezik. Ezért önálló a személyisége is... hiszen ez az élete során alakult ki. Azt pedig tudjuk jól, hogy nincs két teljesen egyforma személyiséggel rendelkező emberi lény... hiszen nem azonos az életútjuk során reájuk ható külső ingerek halmaza, mozaikja... Ez senkinél sem lehet ugyanolyan, mint egy másik emberi lényé. Mindenki a „maga”, saját életét éli.

Ezért személyiségének kialakulása is számára teljesen egyedi úton történik...

Még az egypetéjű ikrek esetében is, ahol a génkészlet teljesen azonos, hiszen tulajdonképpen ők egymás klónjai – makroszerkezeti szinteken nagyfokú hasonlóságot mutatnak.

Ők olyan emberek, akiknek génjei teljesen azonosak, mert az egyetlen megtermékenyített petesejt kettévált.

Mégis egyenként, külön-külön személyiséggel rendelkeznek...

Ez már nem a makroszint!

Személyes tudatuk van.

Tehát, az egyéniség nem határozható meg a gének által, legalábbis a személyiség, a tudat különbözőségeinek szintjén.

Az emberi agyban található más tényezőkkel kell kapcsolatban állniuk, amelyek még azonos petesejtből leszármazottak esetén sem közösek.

Hmm... ez lehet az az irány, amely talán elvisz a kvantumvákuum és a benne emulgeálódott, nála könnyebb energia-térforatok közötti kommunikáció megfejtéséig, vagy legalábbis megsejtéséig.

Ma már képesek a tudósok lefotózni egy atomot, ám ezen a képen soha nem fognak meglátni egy adott pályán keringő elektront... vagy pláne többet... Legfeljebb térsűrűség változást, amely valamiféle hullámként egzisztál! Ez az... itt lehet a kutya elásva – rikkantott egy nagyot az ifjú.

Marci gondterhelten körülnézett. Kicsit megnyalogatta a mellső mancsait, majd gazdáját figyelmen kívül hagyva tovább lustálkodott.

Az emberi szervezetet felépítő atommagmátrixot körülvevő – oldatban tartó – elektronok mutathatják a helyes irányt... Nézzük csak... – pattant föl és még egy újabb könyvet hozott a könyvespolcáról. Lázasan lapozgatni kezdte.

Úgy van...!

Az emberi központi idegrendszer az, amely nem csupán begyűjti a környezetéből származó információkat, nem csupán „raktár” – amiképpen erre már előzőleg is rájöttem. Csakis ez a „hely” lehet az emberi szervezet azon pontja, amely a kapcsolatot tarthatja a kvantumvákuummal.

Nézzük meg, hogy miért!?

Ahogy biológiából tanítják: az embert az állatoktól megkülönböztető idegtevékenység az agy „EGY adott” területén megy végbe. Ezt a területet nevezzük NEOCORTEX-nek.

Ezen sejtsoportjai agyunknak, a faj történetét figyelembe véve, csak legutóbb fejlődtek ki.

Az agykutatásnak köszönhetően – így különös tekintettel a kilencvenes évekre – ma már világossá vált, hogy a külvilág észlelései során, amikor is a külvilág jeleit a perifériás idegrostok szállítják az agyba, nos, ezen folyamatban az agy sokkal többet tesz a „tétlen befogadásnál”.

Sokkal inkább arról van szó, hogy a folyamatosan érkező jeleket szintetizálja azokkal a jelzésekkel, amelyek már korábban érkeztek hozzá, azaz összehasonlítja a már raktározott korábbi képekkel...

Ez az! Raktározza... de miképpen?

Nézzük csak a látás folyamatát!

A látás során – ugyanis – az ideghártyát érő ELEKTROMÁGNESES HULLÁMREZONANCIA, azaz energia, még nem jelent kész képet. Ez még csak egy „optikai minta”, amely szabályosan s z é t s u g á r z ó d i k az elektromágneses spektrumban... sőt annak nagyon széles sávjában.

Valamilyen belső mechanizmusnak kell a szétszórt mintát egyesítenie egységes képpé. Ezt a feladatot már az agy látóközpontja kell, hogy szintetizálja.

Lashley patkányokon folytatott kísérletei óta a tudomány már jól ismeri, hogy az emlékek nem az agy egy jól elkülöníthető tartományában találhatóak. Sokkal inkább néhány száz, esetleg ezer vagy tízezer központi idegrendszeri neuron kapcsolatrendszer, hálózata kerül egy-egy adott jelre ingerületi állapotba. Ezek az úgynevezett engramok... s különösen figyelemre méltóak a neocortex engramjai...!

Leült és ölébe vette a cicát. Simogatta és elmélyülten továbbgondolta a problémát...

Ezek az engramok, „bevésődések” az emberi agy mintegy 100 milliárdos neuronszáma esetén egy-egy bonyolultabb kép, emlék felidézésekor, akár néhány millió – egymással kapcsolatban lévő – neuron is magasabb ingerületi állapotba kerülhet! Minden fogalom egy-egy ingerületi mátrixot alkot az agy bizonyos, jól meghatározható idegsejtjeinek a részvételével. Az ember a világot pedig fogalmak révén, segítségével kísérel meg megragadni...

S, ez mindig jelent valamit az emberi agyban... tulajdonképpen egy jel!

Lépünk most hirtelen vissza a fizika tudományához: ez a jel – azaz néhány millió cortex-neuron – közvetlen környezeténél magasabb energiaszintű állapota... „jelent valamit”, s ez a „jel” elektromágneses hullámsűrűség, mintegy „kiemelkedik” környezetének „nyugalmi szintjéből”!

Hasonlóképpen, mint a számítógépek klaviatúráján az „A” betűvel jelölt gomb lenyomása, mindig az „A” betűnek megfelelő jelet jelenti az elektromágneses tárolókban vagy memóriakapacitásokban...

De, hát ez az...! – csukta be a könyvet az ifjú, és izgalmában a haját kezdte el borzolni.

– **Most nem vétheti el! Történelmi pillanat ez, uraim...** – mormogta Schrödinger, s a jó tudós-lelkek szorosabban összehúzódtak Charlie mögött, mintegy energiájukkal segítve az információ áttörését az anyagi világ energiaszegény dimenziójába.

– **Sikerülnie kell!** – suttogta Heisenberg – **Végre egy érdeklődő, művelt és számunkra nyitott lélek...! Koncentráljanak uraim...!**

– **Ezek az engramok lényegében tehát, a cortex egy adott neuroncsoportja által alkotott magasabb energiatöltetű – mármint környezeténél magasabb energia töltettel rendelkező – mozaikot képeznek le... s immáron... nos, NEM AZ ANYAGI VILÁGBAN... hanem az elektromágneses ábra, minta vagy**

mozaik létrehozásával a... a kvantumvákuum által uralt térrészben. Azaz az „anyagi eseményhorizont” eképpen jelenik meg a kvantumvákuum érzékelhetőségi szintjén!!! A sokat kutatott „kommunikációs átlépési pont”!!!

Az ifjú felállt és izgatottan fel s alá járkált a parányi szobában.

– Ez az! Szinte hihetetlen... Egyedi elektromágneses térkép, amely minden egyedben MÁS KONFIGURÁCIÓT alkot, tehát... többé-kevésbé MODULÁLTAN KONFIGURÁLT!!!

Energetikai szempontból ELEKTROMÁGNESES TÉRMÁTRIX lett az anyagi valóság...!

Mivel egyénenként más és más az egyedi elektromágneses konfiguráció egyéni tapasztalata, ezért mikro-körei is mások és mások. Ebben az egyedi módon konfigurált elektromágneses térben egzisztál az emberi tudat!

AZ EGYÉNRE VONATKOZÓ ÖNTUDAT ÉPPEN ÚGY, MINT A SZEMÉLYISÉGE.

A tudat, amely nem lehet egyéb, mint KIJELÖLT és LEGSZEMÉLYESEBB HELYÜNK A VILÁGBAN...!

– Isten akarata érvényesült... uraim! – mondta remegő hangon Feynman.

– Hallgasson már, vén bolond... koncentráljon tovább, nehogy elakadjon valahol ez a kis zseni... – dorgálta meg Schrödinger.

– Igen! Az emberi agy működése különböző aspektusokból történő kérdésfelvetések által ismerhető meg, tehát logikus és egyszerű kérdésekre logikus és egyszerű válaszok kaphatók.

Az emberi agyban minden külvilági történésnek meg kell, hogy legyen az elektromágneses konfigurációja, amely a történés bonyolultsági szintjének függvényében megfigyelhető néhány száz vagy néhány tízezer, esetleg néhány milliárd neuron által létrehozott képből, amelyek magasabb energiatöltettel, azaz ingerületi állapottal rendelkeznek.

Mondhatjuk úgy is, hogy kirajzolódnak a háttérből, azaz az éppen ingerületi állapoton kívüli stádiumban lévő idegsejtek közül. Amelyek éppen „ki”-kapcsolt állapotban vannak – me-rengett el a Világegyetem-ista.

Akinek jó „szeme” van hozzá, az a „sötétben” is láthat... igaz, Marci?!

Az ingerületi szinttel rendelkező neuron-halmaz pedig „be”-kapcsolt állapotban kell, hogy legyen... ezért magasabb az energia töltetük. Szinte „mintát” hoznak létre az elektromágneses hullámtérben, rajzolatot... mint ahogyan a klaviatúra által bevitt jelek kirajzolódnak a monitoron...!

Fantasztikus...! Megdöbbenő!

Egy bonyolultnak tűnő elektromágneses kapcsolási rendszer jön létre, amelyet „színezhetsz” még... azaz modulálhat a kémiai transzmitter anyagok NEUROMODULÁCIÓJA... ennyi!

Persze a kémiai anyagok már anyagi dimenzió, ezért kevésbé érdekes jelen gondolatmenetünkben! Íme, teljessé vált a párbeszéd az anyagi világ és a tiszta energia-tér között.

A neuron sejtek ingerületi mátrixai által viszont mindaz, ami az anyagi világban történik, „átfordításra” kerül a kvantumvákuum által is közvetlenül felfogható nyelvezetre... hogy lássa, hogy érezhesse, hogy érzékelhesse!!!

– Úgy tűnik, fárad a fiú – mondta Charlie. – Ám egyre inkább beléhatol a „JÓ”!

– Mire gondolsz? – kérdezte ismét Feynman.

– Arra gondol... – vette át a szót Boltzmann –, hogy a kvantumvákuum „JÓ”, ezáltal sokmilliárdnyi – benne elnyeletett – teremtményének elektromágneses konfigurációja... – egyedi élete során –, el ne kóborolhasson, esetleg jó messzire. Így meglévő személyiségük egyedi fejlődését csakis a „JÓ” orientálhatja!

– Nem értelek... – mondta Feynman.

– Hmm... pedig Te lenn gyorsabb voltál... – mosolygott Feynman-ra Albertus Magnus, és szeretettel magyarázni kezdte:

– Képzeld csak el... vajon mit érezhet róluk, és mennyire „szeregethi” a víz a benne úszó halakat! Milyen rendkívüli érzés lehet tudnia azt, hogy benne vannak, nagyrészt önállóak, ám mégiscsak benne élnek..., benne mozdulnak el..., mint általában a gyermeke... Mindenképpen részei az EGÉSZNEK... Mekkora szeretettel fordulhat feléjük...! Pedig soha, senki nem kérdezte még meg a tengert, hogy szereti-e a benne nyüzsgő életet!? Mit gondolhat róluk, hogyan fordulhat feléjük... hiszen érzékeli őket... a testében vannak....

– Úgy érted, mint a kvantumvákuumban az anyag...? – mondta Feynman.

– Pontosan úgy...! Ahogyan a kvantumvákuum érzékeli a benne „úszó” anyagot...!! – válaszolt Magnus.

– Rendben van – mondta az ifjú. – Ha kisimítanám a patkány agykérgét, akkor az körülbelül egy bélyeg nagyságú lenne, a csimpánzé már egy darab A/4-es lap felületét is elérné, az emberé – pedig – ennek négyszerese...

Nézzük – tehát – ezen a 4 darab A/4-es méretű felületen zajlik oda-vissza az információáramlás... emberi egyedenként... a kvantumvákuum és a benne létező, energiában ugyan szegényebb, ám önreprodukcióra, sőt „benne” önmozgásra képes egyedei, önnön megfigyelői... között! Hiszen az emberi agy, miután fogalmilag megragadta az általa már ismert mikro és makro világot... elkezd tárolni, elemezni, szintetizálni szerzett ismereteit. Miről szerezte ezeket az ismereteket? Hát, a világ egészéről... Hiszen ez megdöbbentő! Önmagát figyeli meg a tér, a világegyetem... Csillagok magjaiban megszüli az atomokat, amelyekből aztán felépíti az anyagi világ élőlényeit... így az embert is. Az ember pedig elkezd gondolkodni RÓLA... a világegyetemről... Csodálja, nézi, megfigyeli a legkisebb parányoktól a végtelen nagy csillagászati terekig...!! Ennyi lenne csupán...??!

Miképpen működhet ez a „vetítövásznon” vagy „képernyő”... azaz a „kisimított” felülete az agynak...??!

A neuronok közötti – némely – interneuronális érintkezési helyen, így az elektromos szinapszisokban, nem játszik szerepet a kémiai transzmitter, az elektromos jel – ezáltal könnyen és gyorsan képes átjutni ezeken. Mégis az agyunkban lévő szinapszisok többsége – azt állítják egyesek –, hogy kémiai... működésűek. Miért lehet ez, fejtsük meg ennek is az igazi okát!?

Egyszerű a válasz!

Az idegsejtek modulációjában csakis a kémiai molekulák segítségével történhet meg az, hogy az aktuális jel éppen fokozódjék vagy „halkuljon”... Ezáltal lesz képes „válogatni” a rendszer a jelek között, melyik fontosabb, sürgősebb és melyik az, amely még várhat esetleg néhány tizedmásodpercet... pontosan úgy, mint a pirosban a rendőrlámpánál...

Az agy ettől a képességétől lesz: rugalmasabb, aktívabb „pulzáló” rendszer... plasztikusabb információtovábbításra lesz általa képes. Sőt, ami aztán végképp felfoghatatlan... időben szelektál, hogy mi a fontosabb! Vajon honnan nyeri ezt a képességét... kitől..., mi szoktathatta rá...?! Egyberendezi a mechanikusan – mint a játékvonat a síneken – haladó információkat... mondhatnám azt is, hogy ez által tesz szert a rendszer az INTELLEKTUALITÁSRA, amelynek egyik alapja: képesség a szelektivitásra!

Ám tévedés lenne azt gondolni, hogy lám-lám mégsem minden elektromos áram, azaz elektromágneses hullám az agyban! Nagyon elhamarkodott gondolat lehetne ez... és helytelen is.

Hogy miért... Nos, a modulációban résztvevő molekulák atomokból épülnek fel. Ez kétségtelen! Az atomok magjai pedig rész-elektromos töltéseket tartalmazó „u” és „d”-kvarkokból... Szóval, barátaim ismét visszatértünk egy olyan EGYETEMES elektromágneses mezőhöz, amelyből a kvarkok lépnek ki..., azaz végső soron általuk moduláltatik a neuronok harmonikus ingerületi állapota, hovatovább intellektusa... Még a kémiai transzmitterek működési alapja is ez! Csupán más – halkabb, finomabb – „hullámsávon”...

Zseniális vagyok... – kiáltotta az ifjú – Megérdemlek egy jó teát... Vajon olyasmit értettem meg... amit még senki sem „lát”...?! – s, máris a szoba sarkában lévő teafőzőhöz lépett, és gyors mozdulatokkal felkészített magának egy adagot.

O, ha fizikus lehettem volna... most a fejemben lévő filozófiával együtt... mily egyszerű lehetne... akár még Nobel-díjat is kaphatnék ezért a fantasztikus szellemi konstrukcióért... Persze csak a halálom után... Hiszen az én életem már talán nem elegendő ahhoz, hogy utolérjenek... gondolataikban, s olyan tisztán láthassák, mint most én. De jó lenne segíteni nekik... az érdeklődőknek, akik nyitottak erre a fantasztikus lehetőségre... a szellemi továbblépésre... tulajdonképpen a fejlődésre...!!!

Tudod kiké a jövő, Marci? – félig odafordult a cica felé. – A filozófusoké, de csak akkor, ha jól megtanulják a fizikát... vagy pedig a fizikusoké, de csak akkor, ha kitűnően eligazodnak a filozófiában. Külön-külön csupán a tudomány napszámái maradhatnak... és semmivel sem többek, a fáraó „írnökainál”... Ám az új „kombináció” a jövő emberi tudatát hordozza magában. Tudom, lassan, de feltartóztathatatlanul kicserél majd bennünket az Isten... erre az új ember-fajtára... Szívünk után, értelmünket is meghódítja majd... egyre több egyednek...!

Érted, Marci, ahogyan kicserélte a bronzkori embert középkori csillagászra, azt pedig a XX. század fizikusára...! Pontosan úgy teszi majd most is...!

Jaj! – kiáltott fel fájdalmasan és gyorsan bekapta az ujját. – Meg kellene már csináltatnom ezt a teafőzőt... mindig megsüti az ujjamat. No, de hát mikor volt a Földön a gondolkodó embernek, akár egy vasa is erre... Örült, ha megúszhatta „mágyarakás” és házi őrizet nélkül...!

No, de hát hallgassunk el Marci... és csak aludjunk a párnán, mint te teszed?! Én igazán nem szeretnék megsérteni, de akkor azonos szintre sülyednék veletek, macskákkal... Mi pedig

mégiscsak emberek vagyunk... No, meg, ha mi nem gondolkodnánk annyit, akkor te sem alhatnál most itt olyan nyugodtan, azon a puha párnán...!

Azt mondod, hogy miköztünk, emberek között sem olyan szorgalmas, gondolkodó mindenki, mint például – jelen pillanatban – én? Biztosan igazad van!

Többnyire azok húzzák a rövidebbet, akik gondolkodni mernek. Ők tolják a „szekeret”, a többi meg csak ül és henyél rajta. Mi meg csak toljuk... toljuk... Amikor pedig meghalunk... nagy fölthajtást csinálnak! Gyorsan megtalálják a kéziratainkat, és egy-két száz éven át vitatkoznak róla... Ebből persze sokan jól megélnék majd... jobban, mint mi... akik valójában megalkottuk!

Hát, igen!

Többségük még éretlen „zöld-dió”, beszáradt rajta a teste... és csakis a hedonista dolgok azok, amelyek érdeklik, semmi „fény” nem juthat „ki” belőle... Azért dolgozik egész életében, hogy hedonista vágyait kielégíthesse...! Nem, én nem vetem meg őket... joguk van ahhoz, hogy hülyék maradjanak... Nem, én nem bánom őket, csak a helyükre teszem! Legalábbis az én világszemléletemben. Az embernek csupán egy dologtól kell félnie, Marci, hogy a Kvantumvákuum mikor fog rájönni arra, hogy egy másfajta, kevésbé lusta konfigurációval sokkal gazdaságosabban is képes lenne kifejezni, szemlélni... Önmagát!!!

Amikor a Kvantumvákuum kifejeződésének, önkifejezésének – csupán – karikatúrájává degradálódik majd az emberek többsége, akkor érkezik el a vége... történetüknek...!

Hogy mi módon lehet az ember csupán komikus karikatúrája önmaga lehetőségeinek? Nos, az egyéni döntései révén akár lusta is lehet... akár tobzódhat is – pénze által – a hedonista örömeiben, a hön áhított jólétben... Van, amelyik belebetegszik abba is, hogy milyen rengeteg a pénze... s, uralkodni akar a többi embertársa fölött... a pénze által! Pedig tudása talán sokkal kevesebb, mint azé, aki fölött „Ő” uralkodni szeretne... Ám

bármikor nyitva áll előtte a lehetőség, hogy kifejeződhessen **RACIONÁLISAN** is... Hát – mondjuk meg őszintén – ez sokkal kevesebb! Törekedve a jobb és magasabb színvonalú önmegismerésre, ezáltal a magasabb intellektuális szintű önkifejeződésre...! Ezek többsége csak legyint... Ugyan már! Minek...? Kérdezik flegmán...

Bizony, Marcikám... mi néhányan toljuk még ezen lusta népség szekerét.

Nem tudom, meddig bírjuk így, szegényen, mellőzötteen. Félő, hogy ha megáll majd a szekér, azt érzékeltetni fogja a Kvantumtér... – leült és csendesesen kortyolgatni kezdte teáját.

– **Remek ez az ifjú legény... – sóhajtott nagyot Heisenberg. – Tudunk neki segíteni valahogy?**

– **Tanítani tudjuk tovább!** – válaszolt Schrödinger.

– **Tanítani...? – méltatlankodott Newton. – Hiszen máris meghaladt mindannyionkat... Isten akaratából. Lassan már mi figyelhetünk oda, hogy mit súg neki az Angyaliskola friss tanára... Ugye, Charlie?!?**

– **Nem, tudom... igazán tényleg nem tudom, jó Newton.**

– **Mit nem tudsz?**

– **Hogy meddig vihetem még őt el a tudásban, és hogy van-e értelme... hiszen számára – ott lenn – csak szenvedés az élet, ha ekkora tudással a fejében kell járnia lenn, a sötétben! S, nála jóval tudatlanabbak uralkodnak majd rajta... és „irányítani” fogják... „őt”! Ezt tudom jól magamról... – csendesedett el Charlie.**

– **Mindannyian kicsit feláldozzuk magunkat... – mondta Newton.**

– **Kicsit...!?? – horkant föl Galilei. – Te lehet, hogy kicsit, de vannak itt néhányan, akik mindenüket odaadták, hogy a tudás mennyisége növekedhessék... odalenn, Platón sötét barlangjában.**

– Tanítsd meg neki még, hogy miképpen mozog lenn az öntudattal rendelkező, anyagba zárt lény, és talán még azt, miképpen keletkezik... Ennyi talán tényleg elég lesz! – mondta Boltzmann. – Azután megpróbáljuk megvédeni valamiképpen...

Charlie kérdően körültekintett.

Néma beleegyezés... minden lélek részéről!

– Ez nagy felelősség... – sóhajtott Charlie. – Hát, jó... legyen!

Visszafordult és tudatával az ifjút fókuszálta ismét!

– Az emberi agy – tehát – oly csodálatos, hogy az észlelések által tudomására jutott információmennyiséget az IDŐBEN is képes tárolni.

Az engramok által bevésődik, tárolódik a jel-világ... A tudósok már ismerik azt a jelenséget, amikor az emberi agy neuronjainak végén található „bunkó” alakú végződés tartós módosulásai jönnek létre. A kvantumvákuum elektromágneses tere képes – tehát – „l e n y o m a t o t” létrehozni az anyagi világban az emberi neuronok végződéseinek „torzításával”. Megmarad – immáron – rögzítve az eseményhorizonton bekövetkezett dinamikus mozgás, anyagi valóság, most már az emlékképben... elektromágneses térként rögzülve puha, finom szerkezetében az agyunk elektromos mezejének.

Hasonlóképpen, mint a vákuumban lézerrel megvilágított DNS a Heartmath Intézetben.

A DNS-t már régen eltávolították, ám „lenyomata” ATÉR finom szerkezetében továbbra is megmaradt. Talán így rögzül az elektromágneses térben az emberrel az anyagi világban történt esemény is...!?

Hmm... persze a valóság kissé bonyolultabb ennél. A vákuumban interferencia csakis akkor jöhet létre, ha nem csupán elektromágneses hullámokat hordoz, amelyek képesek egymáson áthatolni.

Léteznek a vákuumban – ugyanis – olyan „különleges” hullámok is, amelyeket Tesla fedezett fel, még a századfordulón...

Ezek a „skaláris hullámok” tartós interferencia alakzatokat képesek létrehozni.

Mennyire hasonlóak ezen folyamatok az emberi agyban tartósan rögzülni képes emlékképek elektromágneses lenyomataival. A neuron csoport magasabb – ingerelt – energiaállapotba kerülve alkot egy „energia mozaikot”, amelyet a kvantumvákuum már felismerhet... és én már bizonyos vagyok benne, hogy képes „le is venni” róla... – simogatta meg Marci fejét.

Talán nem is olyan bonyolult módon, mint azt gondolnák... Lehet, hogy nagyon hasonló a módszer lényege, mint amiképpen az elektromágneses jeleket „szedi le” a szalagról a magnetofon feje...! Nem tudom, meddig mehetünk el ebben a témában, Marci!?

Talán ez már Isten Szent titkai között fog örökre maradni...!

S, hogyan lesz képes elmozdulni ATÉR-ben az energiaszegényebb alakzat, azaz az anyagból felépült élet...?!

Nos, csakúgy, mint a folyékony halmazállapotú, lehűtött hélium, amely „n e m l á t j a” a hagyományos értelemben vett anyagot...! Mindenén átfolyik ezért tárolása nem megoldott...! Nincsen súrlódás közte és az anyag hagyományos szerkezetű alakzatai között, ezért a hagyományos anyag is súrlódás nélkül képes benne továbbhaladni.

Így mozoghat – tehát – a mi emberi fogalmaink szerinti anyag a kvantumvákuum rendkívül finom szerkezetében is!

Áthatol rajta, mint a mélyre hűtött, folyékony hélium a 1,5 méteres betonfalon... Egészen egyszerűen átfolyik rajta, anélkül, hogy mozgásirányát vagy mozgásának sebességét befolyásolná bármi is!

Nem így tesz-e a neutrínó a Földdel is...?! Nem „látja”, sebesség- és irányváltoztatás nélkül képes áthaladni rajta... pedig itt már anyag „ütközhetne” anyaggal...! Miért ne lenne ez sokkal finomabb az energiamezők esetében...!?!

A legnagyobb csoda – pedig – mindebben, hogy az ilyen mélyre hűtött szupravezetőkben az elektromos ellenállás teljesen megszűnik! Azaz, ha bennük akár egyetlen egyszer is indukálódott elektromos áram, az végtelen ideig fog keringeni... Igen! Ezt már évek óta ismeri a tudomány, tudom... Mégis érdekes elgondolkodni, hogy az emberi tudatban lezajló elektromágneses hullámok, térbeli "lenyomatok" ilyen módon örökre tárolhatók, raktározhatók-e, hiszen ez már tiszta fizikai úton is lehetséges! Vajon az ember földi testének elmúlása után tudatuk megszűnik-e?! Vagy átkerül oda, ahová az agy a jeleit egész létezése során... továbbította?? Az örök elektromágneses térbe...! Tudod, amelynek energiasűrűsége nagyságrendekkel magasabb... hiszen Wheeler pontosan le is mérte! S, ott bizony az energia végtelenül sűrűbb, mint az anyagi világ belsejében... s, a hőmérséklet... bizony mínusz 270° alatt van...! – mosolygott huncutul a cicára a Világegyetem-ista. – Lehet, hogy ez a „sötét anyag és energia” a tudat, mint elektromágneses lenyomat... – időtlenül – örök otthona...??!

Ezen összefüggés filozófiai aspektusa az, amely előtt az értelem sokkal inkább megdőbbenve áll. Nevezetesen: ilyen fizikai alapon vajon az emberi egyed s z e m é l y i s é g e, tudata – amely valójában ANYAGI ÉLETE során alakul ki – a test, a „zöld-dió” elvesztése után... nem ilyenfajta kvantumvákuum nyomként rögzülve marad-e meg... esetleg az idők végezetéig ATÉRBEN... mint ahogy az előbb meséltem!?!

Az már csupán csemege, hogy ezen fizikai szubsztrátumban az információ milyen sebességgel képes továbbhaladni!

Orosz kutatók már vagy tíz esztendővel ezelőtt feltételeztek egy úgynevezett „torziós” mezőt, amely valószínűleg az elektromágneses és gravitációs mezőkön túl létezik.

Miképpen egy villamos töltés mozgása mágneses teret kelt, és amiképpen a tömeg jelenléte gravitációs teret hoz létre... ez a „torziós” mező forgást hoz létre a fizikai világban.

Ez a forgás a fénysebességnél GYORSABB információtovábbításra képes... csillapítás nélkül! Hű-ha...!

Minden atomnak és részecskének megvan a torziós mezője. A tér polarizációja által információt képes továbbítani a benne zajló jelenségek között.

Ez a torziós mező képes áthatolni az anyagon, mert rezgése elképesztően nagy.

Az egész Univerzum egy hatalmas hullámtér, amelyben rengeteg frekvencián és hullámhosszon „borzong” az egyetemes TÉR! Léteznek „hullámtörő” pontjai, ahol egy-egy meghatározott térrészre, térfogatra „dobozba” zárja csapongó rezgéseit a végtelen TÉR.

Ez a „doboz”, zárka vagy cella gömb alakú, azaz bolygó alakú, sötét – tehát energiában szegényebb – „buboréka” a kvantumvákuumnak.

Ezt úgy kell elképzelnem, hogy a szabad, torzítatlan hullámok cellája egy-egy ilyen hullámtörő... S, ha valaha is megérthetnék az emberek, miképpen kényszeríti ATÉR bolygószerű, gömb alakú, sötét buborékokba a világegyetem szabad hullámain, akkor már az Istenek tudásával rendelkeznének...

– Gondolod, valaha is meg fogják érteni? – suttogta Einstein szkeptikus tónusban...

– Lesznek, akik megérthetik majd és lesznek, akik sohasem... – motyogta maga elé az ifjú. **– Léteznek majd olyan emberek, akik az „ősrobbanásról” mesélnek még húsz év múlva is.**

S, vannak, akik már ma is komolyabban gondolkodnak. Hiszen az ősrobbanás teóriája: helytelen! Többek között azért is, mert a jelenleg ismert csillagrendszereket – s ez által az általuk megtestesített anyagmennyiséget – elkülönülten vizsgálja! Holott ezek a struktúrák szerves részei ATÉR-nek. Ha úgy tetszik, ATÉR belső struktúráját alkotják, ATÉR b e l s ő LENYOMATAI, egzisztáló részei.

ATÉR – belső – INHOMOGENITÁSAI!!!

**Amelyek állandóan, másodpercről másodpercre v á l t o z n a k!
Soha nem ugyanazok...!**

Elmozdulnak egymáshoz viszonyítva is. A mozgás – főképpen az ilyen magas fokú precizitása – lehet maga az ÉLET!

Hiszen ATÉR önmagából hoz létre egy „más” minőséget, egy sokkal kevésbé „egyetemest”, azaz az anyagot...! Ám ez, ha ilyen egyszerű lenne, csupán élettelen, „befagyott” energia lenne – például – egyetlen darab kő.

Ám az élőlényekben ATÉR-nek egy s a j á t s á g o s tulajdonsága jelenik meg, illetve fejeződik ki!! ATÉR-nek egy „sajátsága” él bennünk. S, ez nem egyéb, mint az ö n k i f e j e z ő d é s v á g y a, ahogyan Pelgrim fogalmazott az Időemigránsban...!

A tudatos lényeknél – pedig – az önmegismerés vágya... amely természetesen visszavezeti őket – ha kellő kitartással és józan-ésszel kutatják – az alapidentitásokhoz, az alap alkotó energiákhoz...!

Anyagi világunk – melyet oly egyedinek kiáltottunk ki – úgy épül fel ATÉR-ben, mint egy színes korallsziget. ATÉR-ből k i o l d ó d o t t energiákból formálja meg számunkra koncentrálnak tűnő önmagát, az a n y a g o t!

Vagy használhatnám azt a hasonlatot is a jobb megértés kedvéért, hogy az élet, az anyagi formavilág úgy épül fel a végtelennek tűnő energia hullámhosszából, mint ahogyan a zeneszerző építi fel a ZENÉT!

Azt akarom mondani, hogy az élet is, és így mi is – Marcival – egy energetikai összhangzás vagyunk... egy harmónia! Elröppenünk, mint a zene, de amíg hallatszunk, addig „harmónia”. Benső energetikai instabilitásunk miatt oszlunk csak fel a légben... de talán nem végleg... legalábbis remélem...!

Az energiamező típusainak összhangzása s – talán, remélhetőleg – harmóniája vagyunk, mi, emberek is!

Mi lesz, ha véget ér a zene? – teszi föl a kérdést a pesszimista. Újra kezdődik, örökké újra kezdődik... a „hangzások” kimerítetetlen mennyiségéből!

Az ember egy OPUSZ – tehát –, mely többféle „hangzából” épül fel egy csodálatos „művé”...

S, hogy Ki írta a zenét... vajon??!

Mi sem egyszerűbb ennél! Az energiák Ura...! No, de ki Ó??!

Nem lehet más, mint: az energiamezők otthona... ATÉR...!

Mennyire igazad volt, jó Pelgrim... – bárcsak többen olvasnának téged... de hát majd egyszer, a „jövőben”... reméljük!

– Gyerünk... gyerünk... most már nem állhatsz meg..., többé soha! – fakadt ki Schrödingerből. – Már látom a szárnyaidat...

– Hú, de sok mindenem fog még keresztülmenni ez az emberbáb... amire fel tudjuk hozni... ide! – válaszolt Schrödingernek Boltzmann. – Pedig önmagát „bontotta ki” a lélek kintinpáncéljából, ami ezidáig megakadályozta számára azt, hogy tudata, személyisége szabadon szárnyalhasson... és láthasson. Bár ez által irigyelt és gyűlölt figurává válik a többi nyomorult, önmagát „kibontani” nem képes, irigy ember-báb számára. Határozottan vigyáznunk kell rá ezután...!

– Megdöbbenő felismerés! Nincs más válasz.. egészen egyszerűen nem lehet más intellektuális kiút az ember számára, mint a felismerés, hogy a TÉR, ATÉR... é I!!

Él és kifejeződni is képes belső anyagstruktúráinak precízen kiszámított, á l l a n d ó elmozdulásai révén! M O Z O G!

Formákat hoz létre – hovatovább: teremt – Önmagából..., és Önmagában engedi őket egzisztálni..., majd v i s s z a o l d j a, visszaemulgeálja őket önmagává!

A folyamat gyönyörű és káprázatosan színes! Csupa rezgéshullám és tiszta energia.

Az erőtér-állandókban ÉL a TÉR! Precízen szabályozza önmagát... a „Fizika”...??!

ATÉR nem abszolút, hiszen m o z o g és él, pulzál és rengeteg hulláma által állandóan „borzong”. Ezáltal mozgásban tartja a benne található „lényeket”, növényt, állatot, embert... de mindenképpen hatással van rájuk!

Úgy ringatja őket, mint a tenger vize a hínárt és a halakat. Táp-
lálja őket strukturális sajátosságai által... hiszen energiát bocsájt
reájuk nap, mint nap a csillagok által.

Az ember a TEREMTÉS olyan „bányafolyosója”, amely nem
csak utat vághat – tudata által – a sötétségben, hanem tükrökkel
van kibéelve... amelyben nem csupán önnön magát szemlélheti,
hanem megpillanthatja Alkotóját is... ha ügyesen tartja!

– Alázattal letérdelünk, és csodáljuk Isten gigászi alkotását... –
mondta csendes visszafojtotttsággal Newton. – Ennek az ifjúnak
már itt lenne a helye... köztünk... régen!

– Kettős emberi Énünk bizonyítéka, mely szerint a szépség „be-
lülről” érkezik... a külső csupán küzd a sötétségben! – gondol-
kodott el az ifjú, és tollat ragadva jegyzetelni kezdett.

Ami az ember számára katasztrófa lehet, az a Természet szá-
mára lehet, hogy egy parányi evolúciós előrelépés csupán.

A Természet *nem* emberközpontú!

Ezt csak az ember hiszi, vagy legalábbis szeretné... hinni, de na-
gyon...!

A lét horizontján nyüzsgő formavilág parányi hártya csupán...,
energetikailag rendkívül érzékeny, termodinamikailag pedig
egészen egyszerűen örület...!

Egyetlen keskeny síkja csupán ATÉR-nek... egy nagyon vékony
síklap, amely a végtelen felé nyújtózkodik.

A lét horizontja az, ahol a fizikai jellemzők „együttállása”, kons-
tellációja révén manifesztálódni képes az e n e r g i a! De hiszen,
akkor – valójában – nem is az anyag létezik, hanem az energia...
anyagformában, időlegesen egzisztál!

Jaj... alig győzöm jegyezni mindezen szent gondolatokat... ta-
lán lesz egyszer belőle egy könyv..., ki tudja!? Talán még el is
olvassa egyszer valaki...!

Marci fölébredt és hízelegve gazdája ölébe szökkent.

Jó... jó, öreg cimbora, most szeretnék írni. Maradhatsz, ha
csendben tudsz lenni – mondta és folytatta.

– Két végtelenbe tűnő méretű, elektromosan ELLENTÉTESEN töltött térrész érintkezési felülete a formavilágot felépítő atomstruktúra! A pozitív töltetű atommagokat alkotó energiamezők, és a negatív töltettel rendelkező, végtelenbe szökő Dirac-i elektromos térerő, amely a kvantumvákuum kitöltését is végzi.

Egymásba hatolásuk minimális... éppen ezért örök ez a struktúra!

Talán a végtelen elektromos térerő „áztatja” leginkább a kis térfogatra összeszorított magbéli energiamezőket. Hiszen benne elnyelve – mint már sokszor át is gondoltam... – létezik a magterők által alkotott, ámbár a Kvantumvákuumot kitöltő elektromos térerőnél sokkal kisebb energiával rendelkező formavilág.

Milyen érdekes, a hidrogénatom magja szinte „száraz” az elektronoktól, amíg – például – a réz „nedves” az öt „oldatban” tartó elektronoktól...! Hiszen magja körül huszonkilenc elektron képes csak gúzsban tartani a magerejét. Lehet, hogy ezen „száraz” tulajdonsága miatt épül fel minden a Hidrogénből, illetve egész számú többszöröseiből – legalábbis, ami az atommagbéli protonszámokat illeti...!

A lét – tehát – elektromosan ellentétes töltésű energiák – intellektuálisan – koordinált tere, amelyben a kölcsönhatások rendszere stabilizálja a f o r m á t, ha még oly időlegesen is.

A jó, öreg Wigner úr ismerte föl, hogy a nagyon nagy energiájú folyamatokban a nukleonok egymásba átalakulhatnak, de a protonoknál könnyebb részecskékre soha nem esnek szét.

Azért nem, mert a „léthorizont” túlsó határára kerülnének, azaz megszűnnének, mint anyag, illetve ez által, mint LÉTHORIZONT... A moziban is megszakadna az előadás, ha leszakadna a vászon. Tudod Marci, akik nem értik ezt a megálapításomat, azok olyanok, mint az az ember, aki áll a folyó szélén és látja a motorcsónakot – legyen ez a részecske – és látja az általa keltett hullámot is... mégsem érti, hogy mi az a „folyó”!

– Bölcs hasonlat... – sziszegte Heisenberg.

– Persze ehhez tartozik – mármint az én új szemléletemhez – az a megállapítás is, hogy a magerőt az elektrontenger magra nehezető „nyomása” hozza létre...

Azt hiszem, hogy jelen korunk – helytelen – szemléletmódja az okozója annak is, hogy az emberi tudat nem éli meg meg kellőképpen, hogy a kvark is egy „ajtó”, amely az ember számára végtelennek tűnő energiamezők, energiatengerek felé nyitja meg az utat, csak hát, hál' Istennek – éppen – nagyon-nagyon be van zárva!

Az embereknek fel kell majd nőniük azon egyszerű gondolat belátásához, megértéséhez, hogy ők nem „csupán” emberek, hanem ők határozhatják meg a bolygó arculatát és ezáltal a jövőjét is. Ez pedig nagy felkészültséget igénylő, komoly felelősséggel jár. Önmaguk kezében van – tehát – sorsuk. Istentől kapott szabad akaratuk által – még a jelenben – elpusztíthatják saját jövőjüket is!!!

Csak az az etikai kérdés nyugtalanít... Ne mozogj már annyit! – szólt rá Marcira – , hogy az emberi egyed vajon önálló akaratából létezik-e, vagy „LÉTREKÉNYSZERÍTETTÉK”, hogy ezáltal az Isteni magány megszűnhessen, és Isten maga kifejeződhessen az anyagi világban, mint „tükörben”... Amennyiben így van, még súlyosabb a kérdés filozófiai tartalma! Ugyanis nem mindegy, hogy milyen a „tükörkép” minősége...! Ha pedig megint csak a fizikához kanyarodok vissza a filozofikus területről, akkor megállapíthatom, hogy a foton „odaátról” való szétáradó fény! Lényege, hogy „ő” tartja össze a szerkezetet. Valahogy úgy, ahogyan a papírpénzen a fémszál... bármelyik oldalról nézed: csak szaggatottan láthatod! A fény felé tartva – azonban – könnyen megállapítható, hogy az bizony egy egységes és folyamatos fémszál... azaz a valóságban: hullám...!

A fény az atomban hullám, az atomon kívül részecske, azaz foton... Pontosan fordítva, mint az elektron, amely az atomban részecske, az atomon kívül pedig hullám... tudod, mint a fémszál a papírpénzben...

Marci álmos tekintettel dorombolt az ifjú ölében.

Jó... hát elmagyarázom – s, letette a tollat. – Az a lényeg, hogy melyik dimenzió felől szemlélődsz... Ha a mi anyagi világunk felől nézed, akkor az előző megállapítás egzisztál, azaz a foton... és az elektron is, hol részecske, hol – pedig – hullám. Ha a „túloldalról”, azaz a kvantumvákuum felől nézed, akkor bizony ez pontosan fordítva van! Ilyen „minőségű” aspektusból vizsgálva mindig ellentételei egymásnak...

Hú... a mindenit! Marci, ez csak most jutott az eszembe! Mi van akkor, ha ez az emberi tudatban egzisztáló két – különböző – fogalom... a foton és az elektron EGY és UGYANAZON dolog két megnyilvánulási formája... Nevezetesen, a kvantumtér édes gyermeke mindkettő! Csak az egyik egy kissé „idősebb”... De csitt... - nézett szét óvatosan az ifjú - ez már egészen bizonyos, hogy Isteni-gondolat, azaz t i t o k...!

Jah... hogy ezért a kreatív gondolatért már-már járna a Nobel-díj... Ne reménykedj, Marci, mi egyszerű emberként és egyszerű macskaként fogunk innen távozni.

Hogy sok mindent lehetne kezdeni ezzel a megfigyeléssel?! Így bizony, de hát... talán majd az a néhány, aki veszi a fáradságot és elkezdi olvasni Charlie Pelgrim könyveit... talán ők majd képesek lesznek sok mindent megérteni. S, ami a lényeg... pontosan úgy, ahogyan az létezik a valóságban... nem ám a korong alakú Földön hazudozni!!

S, – gondolom – még az is érdekelne, hogy hol jön át az a fotonokból álló fény??!

A kvark-gluon erő „ablakain” át...

A gyenge kölcsönhatások miatt azonban lassan átalakul és „besötétedik” a kvark-gluon „ablaka”, amely – hangsúlyozottan – jó kilátással éppen anyagi dimenziókra néz!

Ne aggódj, Marci! Mi ezt már „odaátról” fogjuk megtekinteni. Bár... tudod... keresgetik intenzíven ezen „ablak” besötétedésének okát. Keresnek egy úgynevezett Higgs nevű részecskét...

Pelgrim erről is írt, még a 90-es évek legelején... No, de hát ki olvas a rablók közül Pelgrim-et..??!

Pedig... sajnálhatnák!

Ez a fickó öt-hatszáz évet látott előre... legalábbis, ami a tudomány síkjait érinti... Nem... nem is csupán a tudományról van szó! Valójában Ő is úgy érezte, hogy össze kellene már foglalnia a XX. század tudományának részeredményeit...

Nekilátott hát, ennek a nem kis feladatnak. Éveken át olvasott fizikát... mire megértette, hogy a filozófia történetének mélyebb ismerete nélkül nem lesz képes előremutatón összegezni mindazt, amit a fizika a XX. században elárult a lét-síkjáról...

Miután éveket töltött a filozófia behatóbb ismeretanyagának tanulmányozásával, csakis ezután kezdett el „építkezni”.

Összevetette az emberi nem filozófiai gondolkodástörténetében létrejött maradandó alkotásokat, a magfizika legkorszerűbb eredményeivel, s lám... az éveken át szorgos munkával összehordott tudásmennyiségből nem dombocska, hanem hatalmas hegy született. Amelynek tetejéről Pelgrim, megláthatta a jövőt...

S, én most itt értem őt utol. S, hidd el, Marci, csodálatos a kép, a látvány... Lihegek egy kicsit itt a „dombtetőn”, de tudatom nem győz eleget gyönyörködni. Mennyivel újszerűbb ez a látásmód, ez a szemlélet. Mennyit győtrődhetett ez a szegény Pelgrim... ezek között itt, az árnyékvilágban.

– Köszönöm! – suttogta Pelgrim. – Te legalább olvastál engem... sőt úgy tűnik, meg is értettél. Megértetted azt, hogy ATÉR képes – önmagában – elnyelni az i d ő t! Ezáltal végtelenségével, végtelenné teszi az időt is...! Így – pedig – minden létezőt magába old, amelyek létezése időhöz kötött. Einstein helytelenül fonta egybe a teret és az időt. A kettőt szét kell választani... és tisztában látni egymáshoz viszonyított pozíciójukat... Ugyanis ATÉR létezik az idő nélkül is, ám az idő ATÉR nélkül egészen egyszerűen értelmét veszíti el!!!

– Jó lenne tudni azt, hogy miképpen keletkezik a „sötét buborék” a hatalmas és fényes „tengerben”... az elektronok gyengéd és ütemes, egyenletes sebességgel továbbhaladó, lágy tengerben...?!? Keressünk a homogén, standard energiaháttérben egy hozzánk közelebb álló anyagformát... mondjuk, itt van ez az ember-nevű! Talán azért helyes vele kezdenünk a gondolatmenetet, mert róla tudunk a legtöbbet. Az már egyszer bizonyos, hogy az ilyen önmozgásra képes „buborékok”, mint az állatok és az ember is, formailag az úgynevezett DNS, azaz a dezoxiribonukleinsavban kerül a Természetben kódolásra. Ez a DNS molekula mondja meg, hogy milyen legyen az emberi lény kívülről, miképpen épüljön fel az önjáró rendszerre épített, fej nevű testrészen elhelyezkedő megannyi receptor. Ezek pedig az emberi test – lényegi – részéhez, az agyhoz továbbítanak minden általuk befogható, elérhető információt.

Hát... igen! Ez a nagy kérdés, hogy innen hogyan tovább, azaz miképpen folytatja útját a nem kevés fáradsággal begyűjtött információ, no és mi végre...?! Erről már elméltünk egy sort... s szerintem egészen jól haladtunk vele. Az elektromágneses lenyomatként rögzülve őrződik meg minden az energia „torziós” mezőiben... azaz megformáltan. Elképesztő, hogy mindez a tökéletesen megalkotott emberi érzékszerv egyetlen – az ember által DNS-nek titulált – molekulában került kódolásra.

Le van írva benne, hogy milyen legyen az emberi gerincvelő, hogy milyen legyen, miként épüljön föl az emberi szem ideghártyája... s lám, a csoda megvalósul! Milligrammnyi pontossággal, néhány hónap alatt, a Természet utasítására az addig – egyetlen molekulában – kódolt ember „elkészül”, felépül... létrejön!

Ám ez a „csodamolekula” hihetetlen mértékben megsokszorozza önmagát a már kifejlett emberi egyedben. Hiszen minden sejtjének sejtmagjában jelenlévő kromoszómákban ott található az eredeti utasítás...! Elképesztő, hogy mennyire óvatos is a Természet, ha számára fontos dolgról van szó!

S, még nincs vége...

Képzeljük el, hogy ez a DNS nem valami rendkívüli „merev” dolog, hanem az emberi egyed élete során modulálja saját DNS-készletének bizonyos elemeit. Az embert ért külső hatások által módosulhat a veleszületett, eredeti génekészlete.

Nagy találmány... igen rugalmas... nem mondom!

A DNS – tehát – egy mikrochip, amely tartalmazza az ember ENERGIÁBÓL történő FELÉPÍTÉSÉNEK teljes utasítását...!

Hú... de sokat tudhat ez a mikrochip... ez a DNS!

Úgy gondolom, hogy általa... rajta keresztül – mintegy indirekt módon – „visszafelé” haladva közelebb kerülhetünk ahhoz az energiamezőhöz, amelyből a DNS-ben kódolt utasításnak megfelelően felépül az energiamező – immáron – kifejeződésére alkalmas egyede...! Energetikai szempontból „sötét buborék” – legalábbis, környezetéhez viszonyítva „ritkább” energiasűrűséggel bír.

Az ember sóvár kíváncsiságában, tudásszomjától üzötten lohol a végső megoldást sejtető úton. Már 400 atom átmérőjű szilícium mikrocipjei is korszerűtlenek... főleg a jövő útját kirajzoló proton-spin kvantumszámítógépek jövőbeli világában!

Nem is értem, hogy miért nem jöttek még rá az emberek, hogy milyen vakok is ezzel a DNS-molekulával kapcsolatban!?

Azaz, sejtem a választ. A sztereotípiákban való gondolkodásuk megkíméli őket attól, hogy eredeti módon legyenek képesek látni... bármit is... ami nem pénz! A pénz imádatára – mint lételemre – történő idomításuk, lényegében kamaszkorukban történik.

Aki nem hajlandó ezt az idomítást elfogadni, abból a néhányból lesz közülük „eredeti” gondolkodó... Filozófus, fizikus, művész... Így aztán a túlnyomó, pénzimádó többség olykor nem is érti meg ezt a néhány „szent örültet”, hogy egyáltalán mit is akarnak ezek, miről is beszélnek!?

Amennyiben – ezen kis bevezetőt követően – elfogadjuk, hogy a DNS egy INFORMÁCIÓ, amelynek „hardvere” a bázisokból áll

– timin, uracil, citozin, adenin – ezek a kémiai bázisok építik fel a „létra” két hosszú, „függőleges” szárát... Nos, nézzük meg a DNS szerkezetét most, egy – ez idáig – szokatlan, eredeti aspektusból, s máris rájöhethünk működésének lényegére. Ezen bázisok – ugyanis – egymással szemben csakis meghatározott párok kapcsolatokat alkotva következhetnek egymás után.

Ami pedig a legfontosabb: közöttük hidrogén atomok képeznek hidakat.

A „létra” két függőleges oszlopát alkotó bázisok között – tehát – hidrogén atomok alkotják a létra lépcsőfokait! Ezt egy kissé a Természet összesodorja, és máris készen van a DNS molekula, azaz a kettős spirál... Jelen pillanatban így ismeri az emberiség! Arra már lusta a sztereotípiákban nevelkedett agyuk, hogy ezt az egész konstrukciót a metszetében, azaz a keresztmetszetének aspektusából vizsgálja. Mondjuk a kettős spirál „alja” felől közelítve!

Ezáltal láthatóvá válnék – ugyanis – a struktúra igazi l é n y e g e!

A hidrogénatomok, amelyek összekötik ezeket a sajátságos sorrendben egymás után következő bázispárokat, egy jellegzetes a l a k ú, nagyon sajátságos formastruktúrájú: hidrogénatom-f o l y o s ó t alkotnak!!! Ebbe „belebújhatunk” – mondjuk alulról vagy éppen felülről, ez egyelőre mellékes. Sokkal inkább izgalmas az a kérdés, hogy milyen alakú „folyosóra” bukkanunk?! Nos, ez egy c s i g a h á z alakú – hidrogénatom – „folyosó”! A hidrogénatomról – pedig – még az elemi iskolások is jól tudják, hogy egyetlen elektront tartalmaz az atommagja körül.

Hogy miért érdekes ez?!

Mert ebből az aspektusból vizsgálva a DNS-t, egy olyan folyosót kapunk, amelynek csigaház alakban, vagy spirál alakban a tengelyét a hidrogénatom protonmagjai alkotják, meglehetősen egyhangú formát, ám elektromosan – határozottan – pozitív töltést mutatva. Mondjuk, ha „alulról” léptünk be a DNS-

molekula hossz tengelyébe, akkor ez a „proton-fal” a bal kezünk felől található!

A jobb kezünk felől – pedig – az előbb említett négyféle kémiai bázis meglehetősen változatos „molekuláris szintű kitüremkedései” alkotják folyosónk falát!

Ezek olyasmi kitüremkedések, mint a mikrobarázdás lemezjátszó felszíne, vagy korszerűbb hasonlattal élve a CD lemezek adott formára préselt felszínei...

No, de hát akkor mi alkotja a DNS-folyosó átjárható „légterét”? Ez nem lehet egyéb, mint a kvantumvákuum, azaz a kvantumvákuumot maradéktalanul kitöltő Dirac-féle elektrontenger által átjárható „rés”! Ez pedig nem állhat másból, mint a végtelennek tűnő hosszúságban egymás fölé elhelyezett hidrogénatomok elektronhéjaiból. Azaz a hidrogénatom elektronjai által „elfoglalt” térfogata ATÉR-nek.

Hiszen ez az elektronok által elfoglalt térfogat, egymás fölé épülve, a kvantumvákuumot kitöltő elektrontengerrel AZONOS MINŐSÉG! Azaz, maga a Dirac-i elektrontenger halad át rajta, mint a kvantumvákuum finom szerkezete...!!! Tehát mintegy „leolvassa” a bázisok kitüremkedéseinek sorozatából adódó mintázatot... mátrixot... s hipp-hopp, már zajlik is az élet...!

Jah... hogy ez ismét egy Nobel-díj lehetne...? Túlzol, kedves Marci! – simogatta meg a cica füleit az ifjú, mosolyogva. – S, hogy miért jelentős ez a felismerésem!?

Nos, mert a DNS-molekula tengelyét alkotó sima proton felszínrel szemben ott található a – folyosó másik oldalán – a kémiai bázisok által alkotott „dombormű”, mégpedig a folyosó teljes hosszában! Még mindig nem érted, Marci? Jó! Elmagyarázom! De figyelj... nagyon!

Olyan ez a struktúra ezáltal, mint a mikrobarázdás lemezjátszó – látszólagosan – rendezetlen egyenetlenségeket letapogató tűje...! Vagy még inkább olyan f u n k c i ó valósulhat meg, mint a CD lejátszók egyenetlenségeit letapogató lézersugár esetében!

Hogy mi tapogat le mit...!?

A hidrogénatomok egymásra települt elektrontereinek folyosóján áthaladó kvantumvákuumot kitöltő elektronhullámok a k a d á l y t a l a n u l h a l a d h a t n a k i t t á t. Miközben letapogatják a kémiai bázisok felszíneit... azon kémiai bázisokét, amelyek sorrendje, szekvenciája nagyon precíz szabályok által rögzített. A Természet „hallgatja le”, sőt „nézi” is... és még ki tudja, miképpen érzékeli életünk DNS-CD-jét... ez bizonyos!!! A nagy kérdés az, hogy: M i é r t teszi ezt?

„Játszásosdiból” vagy valami sokkal fontosabb okból...!??

Teológia aspektusából, már megint a Pelgrim által taglalt Isteni önkifejeződéshez érkeztünk vissza! S, ahogyan az elektronáram áthalad a hidrogénatom elektronjai által kiépített folyosón – életidőnk során génekészletünk legbenső elemeit letapogatva –, úgy aktivizálhatja a folyosó „jobb oldali falát” alkotó bázisokat. Ezáltal életünk során különböző időpontokban aktivizálódhatnak más és más bázis tripletjeink... amelyek testünkön azután különféle elváltozásokat – funkcionálist vagy formait – eredményezhetnek...! Tehát, bizony „lenyomat” készül rólunk... Talán ez lehet a testétől megszabadult öntudat halál utáni megőrződése – egy sokkal finomabb térszerkezetű szubsztrátumban! Tudod, a mínusz 270 fokban... ahol örök az elektronáram! Lehet, hogy ez a tudati továbbélés a bizonyítéka a testétől – halála által – megszabadult személyiség – immáron anyagmentes környezetben – történő további egzisztálásának.

– Nem hittem volna, hogy megérjük – mondta Watson, a kettős spirál feltalálója. – Ez a Charlie-fiú, nagy tanár...!

– Mondd, Marci! Vajon lesz egyetlen ember is, aki érteni fogja azt, amit most elmagyaráztam?

A cica a fejét sem mozdította erre a kérdésre...

– Igazad van! Pihenj csak! Megmagyarázhatatlan, hogy közülünk egyesek, mint Newton, Galilei, Einstein, Schrödinger, Hei-

senberg... no meg én... miért foglalkozunk ilyen ellenállhatatlanul az – ez idáig – ismeretlen feltárásával...? Még a sorsunk sem jó!

A többiek meg csak ülnek a „szekéren” és szunyókálnak, néme-lyek meg a pénzüket számolgatják... naponta kétszer...– neve-tett hangosan az ifjú.

Hmmm... hacsak azért nem, mert léteznek az emberek között különféle mutációk – a lehető legjobb szándékkal vett értelem-ben: a donorok, a klónok és a mutánsok... De ez titok, Marci!

Az elektronáram a DNS hidrogénatomok elektronjai által fel-épített folyosójában, mint VEZETŐBEN képes haladni. Csak-úgy, mint a villanyáram a fémszámban!

Az egyetemes HOMOGENITÁS végre egy kis formát ölthet!

Funkcionális lényege ezen folyamatnak pedig nem lehet egyéb, mint hogy a folyosóban haladó elektronáram aktivizálja a fo-lyosó bázisokból felépített oldalfalát, külön-külön időpontban. Így játszhatja le életünk lemezét a „tisza energia” az anyagi vi-lágban legyártott figuráinkkal... Ám a játék lényege a kölcsö-nösség. Ne feledd, te cica, hogy a környezetünkkel való viselke-dés képes visszahatni a dramaturgizált scénáriónkra... az eleve elrendeltetett DNS-bázis kód folyosóra!

Nem lehet még tudni, hogy a folyosó hat-e jobban az elektron-áramra – mintegy kellemes „bizsergést” okozva számára – vagy pedig az egyetemes elektronhullám hozza inkább „ingerületi” állapotba a bázisokat, ezáltal a bázisripletet, és mint tudjuk jól, így a géneket... amelyek viszont bizonyos életkoronként be-következő testi változásaink elindítói...!

Így épül fel az ember a zigótából, mintegy benső genetikai akti-vitás által – amely, mint látjuk nem egyéb, mint az erőterek FIZIKÁJA, tehát az élet, a FORMÁVAL RENDELKEZŐ ÉLŐ EGYED!!! Hogy honnan tudom mindezt!?

Így nem jó a kérdés... hiszen még nincs vége a történetnek, Marci. Bár egyszer már megkérdezte tőlem egy titkosrendőr, hogy hol tanultam meg írni...? Mondtam neki, hogy ott, ahol

Leonardo vagy Michelangelo rajzolni! Egy másik titkosrendőr meg elvitte tőlem az első kéziratomat... Gondolom, azóta is olvasgatják... ha-ha – nevetett tiszta szívéből a Világegyetem-ista. – Ha meg nem ették az egerek a poros és ostoba raktáraikban! De erről te is tehetsz, te lusta cica...

Soha nem egy rendőr mondja azt meg, hogy helyesek-e a gondolataid vagy sem!

Nem egy korabeli vatikáni rendőrnek kell azt eldöntenie, hogy geoid alakú-e a Föld vagy lapos... nem... soha! De, nem is egy angol királyi besúgó fogja azt eldönteni, hogy a fehér fény színre bontható-e... és az én teóriáimról sem nekik kellene dönteniük! Ők segíteni tudtak volna, hogy könnyebb életem lehessen, hogy ne menjenek kárba hosszú évek... hogy minél többet foglalkozhassam a gondolataimmal...! Mindannyiunk boldogulására! De, erre abban az országban, ahol én élek képtelenek... csak a saját zsebeik a fontosak számukra! De inkább térjünk vissza az intelligens emberek számára kitalált gondolatokhoz... A mai korban már nem kell, hogy személyes tanítványa légy egy „nagy tudósnek”!

Hiszen ma már elolvashatod egy-egy nagy tanítás lényegét, a teóriát, az elméletet megalkotó gondolatait könyvekből, jegyzetektől, tudományos sajtóból...

Megismerheted – tehát – az ő személyes jelenléte nélkül is az általa képviselt tudást...

Ez az informatikai „robbanás” nagyszerű eredménye, Marci...! Nagyon vigyáznunk kell, mert a világ semmit nem ér, ha az ember negyvenéves korára kiábrándulhat belőle...! Az álmainkat nem szabad elveszítenünk életünk során... Ha képesek vagyunk megőrizni őket mindvégig... akkor boldog életre számíthatunk! Jah, tudom, sajnos léteznek olyan – üres személyiségű – emberek közöttünk, akiknek még álmaik sincsenek... legfeljebb azt hiszik, hogy azok, „amik” nekik vannak, azok „álmok”, pedig

azok egyáltalán nem azok...! Ez vezeti majd a frusztrált öregkorhoz őket! Tudod, a műköröm, a hajfesték, meg a turbó-szólárrium... No, látod, ők az igazi, üres szellemű klónok.

A földi klónokat arról ismerheted fel csalhatatlanul, hogy valami ilyesfélék töltik ki egész életüket, no meg, hogy milyen színű legyen a szoba fala, a műszempillája... Csak kifelé élnek, s belül... nos, belül nagyon üresek. A klón alig képes a tartalomra odafigyelni, ez elvont gondolkodást igényelne tőle... No, de „az” meg nincs neki! Szinte mindig csak a forma érdekli. Ezért képtelen kreatív gondolatokra!!!

No, látod, Marci! Az állatok háziasításának lényege, az állatok l u s t a s á g á b a n rejlik... de ezt te sokkal jobban tudod... ugye, Marci?!!

Nézd csak meg a mostani jóléti társadalmakat... Lelassultak, fizikailag és szellemileg is eltunyultak. Úgy vesznek maguknak Nobel-díjasokat külföldről, mint a görög rabszolgatartók tanárokat, azaz pedagogoszokat... Szinte csak arra figyelnek, hogy miképpen fosszák ki a Föld-bolygó számukra értékes anyagait, és miképpen igázzák le a bolygó többi lakóját, hogy saját tunya létüket megőrizhessék... Ez pedig a továbblépéshez azért kevés...!

A társadalmi szervezettségük az, ami naponta „odavezeti” a szobájukba a pizzát, a hot-dogot, a hamburgert... meg a sört és cola-t, és infrastruktúrájuk az, amely el is vezeti alóluk mind ezt... naponta...!

Hát, miért ne tunyulnának el?!

Ha egyszer ez a vágyuk... Pedig a társadalmi szervezettség ezen színvonalát azért hozták létre, hogy felszabadítva drága idejüket a napi robot alól, próbáljanak meg egy keveset gondolkodni ezeken a tudományosnak nevezett dolgokon. Kreatívnak lenni, nem csak kizsákmányolni, felélni bolygót, embert, állatot... hanem korszerűsíteni... ésszerűbbé varázsolni ezt a remek ott-hont!

Hiszen ami fizika, ami biológia és kémia, az azonos önmagukkal...! De hát, nem akarnak erről hallani sem! Csak nassolnak az „ólban”, amíg le nem vágják őket! TV-t is csak azért néznek, hogy gondolkodni ne kelljen... közben. Hogy meg lennének sérződve, ha elmondaná nekik valaki, hogy ezzel az életvitellel ők egyszerűen fölöslegesen a Föld nevű bolygón, azaz parazitái és nem lakói a bolygónak...!! Ez bizony nagy különbség...!

– Mennyire igaza van! – mondta Kepler. – Még mindig tisztán emlékezem 1630. november 15-re... gyalázat.

– Én is emlékezem a halálom napjára... szégyen! – erősítette meg Lobacsevszkij is a gondolatot. – Becsapottan, kisemmizetten élünk az ostoba klónok között...!

– Akár csak én! – szölt Bolyai, majd folytatta. – Ezek nem az egyetemes tudást szerették, hanem a koszos papírdarabkáikat, és majdnem teljesen mindegy, hogy milyen erkölcstelen úton szerezték meg, a lényeg, hogy legyen belőle, de jó sok...!!! Bár én egyáltalán nem képzelem, hogy ezért „jöttek létre” a világegyetemben... Valami egészen más lehet az oka létüknek, s ha azt nem teljesítik be, akkor kiküszöbölődnek majd, mint a salakanyag a szervezetükből...!

– Ezért kellene tanítanunk őket! – mondta Schrödinger. - A tanítás folyamata – pedig – kétpólusú dolog... A mi oldalunk adott... Odaát, pedig nagyon ritkán bukkanunk ilyen fiatalra, mint ez az ifjú, ott lenn...

– A világegyetem célja egyáltalán nem biztos, hogy az emberi egyed létrehozása volt!

El kellene már mondani az önző, önhitt embereknek – mondta Kepler. – Az ember csupán eszköz a világegyetem kezében, amely e s z k ö z képes a SZERETET kifejezésére, annak hordozására és megvalósítására!

– Képes tudatában Istent és a világegyetemet reflektálni...! – erősítette meg Galilei.

Még egy ilyen pontja a világegyetemnek nincsen...! Ez adhatná meg az „eszköz” valódi értékét...! A világegyetem – ugyanis – a látszat ellenére soha sem pazarol...

– Így hát a Világegyetem célja nem az ember megalkotása – evolúció vagy teremtés útján... ez most egyébként mellékes –, hanem sokkal inkább célja a Világegyetemen belül a SZERETET megvalósítása, kifejezése... kifejeződése! – csatlakozott hozzájuk Albertus Magnus. – De figyeljük csak az ifjút, valami készül odalenn...

– Ám a Természet annyira jóindulatú, hogy nem úgy alkotta meg az embert, mintha ez kötelező lenne a számára... sokkal inkább szabad akaratra bízta. S, látod mi lesz belőle...! – bólintott az ifjú az ablak felé. – Az „ott”, az ablakon túl a világ... No, nem az Isten szándéka szerinti... sokkal inkább az „ember alkotta”...! Az Isten szándéka szerinti... az „odaát” van, ahová mindez a lusta és tudatlan vágyakozik...

– Mit gondolsz Charlie, az entrópia lényegét még képes lenne megtanulni? – kérdezte Boltzmann.

– Úgy gondolom, befejezésül megpróbálhatjuk, de csak néhány év múlva... Addig rendszereznie kellene mindazt, amit most tanítottam neki.

– Meg is fogja csinálni... – mondta Heisenberg.

– Én is biztos vagyok benne – válaszolta Charlie. – Úgy tervezem, hogy írni fog... de sajnos csak magának.

– Miért, csak magának? – kérdezte Sophie.

– Mert olyan környezetben él, amelyben a környezete nem fogékony mindarra, amit ő tud. Pedig évszázadokkal meghaladja az ő gondolkodásukat... – válaszolt Charlie helyett Schrödinger.

– Talán ez is a baj... – mondta Charlie. – Nem jó ez a számára, az egyéni élete számára...

– Miért?- kérdezték hirtelen többen is.

– Boldogtalan lesz. Nem fogja jól érezni magát a környezetében. Nem értik majd meg, hogy miről beszél, és ez elszomorítja. Egyre inkább befelé fog fordulni. Önmagában megtalálva azt a

békét, amelyet ő nem csupán „hisz”, hanem amelyet ő már jól ismer és ÉRT is!!!

– **S ez nagy dolog!** – emelte fel mutatóujját Platón. – **Sokat fog jegyzetelni és írni. Ez megnyugtatta.**

– **De, hát ekkora tudással a fejében... Segíthetnénk neki valahogy, hogy boldog lehessen** – mondta Newton. - **Én is boldog voltam a pénzverdében...**

– **Hmmm... azt hiszem, őt nem egy pénzverde tenné boldoggá, hanem a létbiztonsága, no meg kellene mellé egy társ..., annak biztosan örülne** – gondolkozott el Sophie. – **Mégsem élheti le az életét egy... macskával!**

– **De, hát ki?!** – kérdezték ismét többen.

– **Egy kor színvonalán lévő emberrel nem nagyon élvezné az életet, ha az nem tanúsítana érdeklődést az ő munkái iránt... mi lenne a közös témájuk!? Unalmas lenne számára...!** – mondta Schrödinger.

– **Talán egy angyal...** – mondta bátortalanul Boltzmann.

– **No... nem... azt már nem!** – zúgolódtak többen is. – **Ezt az Univerzum törvénye csak rendkívüli esetben engedélyezi és nagyon ritkán...!** – mondta Ratio.

– **Talán adódhat még az életében rendkívüli helyzet...** – gondolkodott el Charlie.

– **No, térjünk vissza az Univerzum entrópia összefüggéseire** - mondta sürgetőleg Boltzmann. – **Charlie azt mondta, hogy ezt még bírni fogja az ifjú...**

– **Igen! Ő kíváncsi erre, és meg is fogja érteni... de már csak önmagáért, hiszen ez az ismeret olyannyira meghaladja korát, hogy arra nincs esély, hogy erre bárki is kíváncsi legyen. Ám ő boldog lehet még megnövekedett tudásával...** – mondta Schrödinger.

– **Miért őt választottuk, ha ennyi kellemetlenséget eredményez majd számára tudása, és tudásanyaga által személyisége szinte kiszakad majd abból a korból?** – szólalt meg ismét Sophie.

– Mert **Ő** volt nyitott reánk... ő volt csupán nyitott ekkora mennyiségű tudás befogadására – válaszolta Charlie.

– Akkor kezdjük! – mondta Boltzmann. – A végső „támadást”...

– Várnod kell egy kicsit, jó fizikus-Angyal... Mondtam, hogy néhány évet öregednie kell, s akkor majd ismét behatolhatunk a tudatába...

– Nézzük csak... – fordult Charlie a földi világú lét három dimenziója felé.

– Megvan! **Ő** az ott...!

– Hogy megváltozott... – mondták többen is.

– Csakúgy, mint mindannyian, annak idején. Közel negyven éves már. Egy másik lakásban lakik. Az íróasztalánál ül, és már kezd őszülni a haja... Sok csapás érhetette.

– Talán nem is olyan sok... csak hát eléggé kemények! S, lám, nem adta föl... Fantasztikus, hogy húsz éves kora óta még mindig ugyanazon dolgok iránt érdeklődik. Ez sem keltette fel kortársai figyelmét...? Hihetetlen! Tényleg **Ő** az, aki nyitott lélekkel viseltetik a tudás iránt – mondta Charlie. – Megszállottan kutatja az új teóriát... Kérem, csendesedjenek el... szeretném megtanítani neki, amit Boltzmann úr kért! – fejezte be Charlie, és lenn a mélyben ismét felragyogott az ég...

– Az üresség használható... a semmi a mindenható... – mormogta csak úgy maga elé a férfi. – Vajon mit akart ezzel Batu Kármén? Hiszen ő írta ezeket a sorokat... Nem, az lehetetlen, hogy ő már tudta volna akkoron! De, miért is ne... csak ő más-ként jött rá. **Ő** a hite nyugalmával lebbentette fel a fátylat, én pedig húsz hosszú esztendő intellektuális munkájával.

– Milyen szegényes a szobája... – motyogta Feynman.

– Cui Prodest!?! – hallatszott az „ifjú” hangja ismét. – Kinek az érdeke... A húsz év alatt mindig erről a stratégiai alapról indítottam gondolataimat, s úgy gondolom jó kiindulási pontnak bizonyult. Írtam két filozófiai témájú regényt, egy drámát, több

mint ötven verset, három novellát és egy kisregényt... hát igen! Közben – pedig – küzdöttem az életben maradásomért, az életemért... Jöttek-mentek körülöttem az emberek, de én hű maradtam az alapgondolathoz: minél jobban és eredetibb módon megérteni önmagam, és mindazt, ami körülvesz. Ma már sok mindent értek, és sok mindent másként látok, mint húsz évvel korábban. Úgy érzem, mélyebben képes vagyok megérteni a Világegyetem szerkezeti felépítését... Bár engem sosem a szerkezet érdekelt elsődlegesen.

Inkább a m i é r t-je, és a kinek az érdeke... kérdések voltak azok, amelyek egyre inkább húztak engem befelé ebbe a csodákkal teli világba. S, most itt vagyok a LÉT elnyűhetetlen kérdésénél. Hegel, Kant teleológiája, Heidegger... és még sokan mások kísérelték meg megfogalmazni önmaguk és társaik számára ennek a fantasztikus kérdésnek a lényegét. Boltzmann és tanítványa öngyilkosok lettek, Wolfgang von Pauli, a matematikus – állítólag – megőrült... S, most én szeretnék betekinteni ebbe az összefüggésbe is, hátha eredményt hoz számunkra a hideg és tárgyilagos logika... Eddig még nem csalódtam benne.

A LÉT – szerintem – nem lehet egyéb, mint KIFEJEZŐDÉSE egy AKARATNAK! Ettől válik „tudatosá” és intellektuálissá... Vagy létezik-e olyan ostoba ember, aki merné tagadni a LÉT intellektuális t a r t a l m á t?! Mi más is lehetne?! Cui Prodest...!? No, de kinek az érdeke? Talán úgy lehetne erre a kérdésre megkísérelni – némi – válaszadást, ha ketté választanám, és azt mondanám:

Amennyiben „értelmes” a LÉT, úgy egy céltudatos, logikus struktúrával rendelkező a k a r a t n a k az érdeke.

Amennyiben „spontán” alakult a LÉT éppen ezen formája, akkor még mindig lehetséges, hogy játék csupán...!

Ám mind a „játék”, mind pedig a „céltudatoság” kifejeződésésként nem egyéb, mint valamely vagy valamiféle AKARAT KIFEJEZŐDÉSE!

Azt még Charlie Pelgrim-től olvastam – húsz éve –, hogy ATÉR a végső befogadó, ezáltal a végső mozgató is! Kétezer éven át keresték a filozófusok a végső mozgatót, s erre jött Pelgrim és azt tanította, hogy: ATÉR az!

Az anyagot pedig ATÉR-ben ható intellektuális erő formálja ki az adott létidőszakának legmegfelelőbb, legcélszerűbb formájára... Ráadásul még ezt részletesen ki is fejtette az Időemigránsban... Szerettem azt a könyvét, és az Új Világ Első Angyala című drámája is a kedvenceim közé tartozott. Lehetséges, hogy ezen könyvek tartalma indított el engem, fertőzött meg, és nem tudtam többé leállni már soha sem!

Az akarat, amely kifejeződni vágyik – amiképpen Pelgrim írta – csakis az energiát, az energiamezőket használhatja fel erre a célra, mégpedig a teremtés folyamatában...!

Az emberi lét – tehát – nem lehet egyéb, mint az ENERGIÁK bizonyos formáinak é r z é k e l v e történő létezése!

ESSE est PERCIPI... – bizony igaza volt a jó, öreg Berkeleynek. Létezni annyi, mint érzékelve lenni.

Az életet NEM éljük, hanem – sokkal inkább – érzékeljük...! De, hát e körül forogtak a húsz évvel korábbi fejtegetéseim is, azzal a sok receptor-készülékkel a fejünkön!

Valamint az általuk összegyűjtött információk, és ezeknek az emberi agyon túli felhasználhatóságával... funkciójával kapcsolatban. Hiszen, mire föl ez a nagy információgyűjtögetés? Ma már sokkal több információt vesz magához az ember, mint amennyire feltétlenül szüksége lenne a pusztá életviteléhez. Ennek magyarázata az ember intellektuális tevékenységében kell, hogy rejtőzzön. Egyre többen próbálnak meg gondolkodni... absztrakt síkokon is! Sajnos a többség ezen képességét, még csupán az üzleti életben kísérel meg kamatoztatni. Ám néhány lélek már ezen túl is hajlandó gondolkodni, töprengeni... Problémákat tár fel és ezek megoldásán szorgoskodik... a kémia, fizika, biológia, orvostudományok és olykor még a filozófia területein is.

Tehát emberi LÉTEZÉSÜNK igen praktikus megfogalmazásának tűnik, hogy bizonyos energiafajták é r z é k e l v e történő létezése, egzisztálása az, amit mi „művelünk” itt, a Föld nevű bolygón! Ráadásul életnek nevezzük...! ATÉR a végső entitás általunk érzékeli... sőt, fejezi ki önnönmagát!!!

Ennek a kijelentésnek a mélyebb értelmezéséhez két főszereplő csoportot kell vizsgálnunk! Az „atom-úrfik” és a „gén-kislányok” csoportjait...!

Ugyanis ebben a két „jelmezben” bújik meg az egyetemes energia, amely játssza velünk, általunk és talán egy kissé miattunk is ezt az „élet” nevű játékot...

Ennek a posztulátumnak az abszolút megértéséhez nélkülözhetetlen pontosan ismernünk a fizika e n t r ó p i a fogalmának tartalmát. Mindenekelőtt tisztázni kell azt, hogy ezzel a fogalommal nagyon óvatosan kell bánni. Feltételezhetjük, hogy nem létezik még egy kifejezése a fizikának, amelyet ennél jobban félreértettek volna.

Szorosan összefügg eme fogalom a Termodinamika második főtételével... – Ezt a főtételt a fizikus Clausius alkotta meg, és bevezetett egy új mértéket, ezt a híres és hírhedt: entrópiát. Clausius azt mondta, hogy a világ entrópiája a maximum felé törekszik! Tehát nő! Ilyen értelemben – nagyon óvatosan – a bonyolultsági fokkal azonosíthatjuk az entrópia fogalmát... Ma már tudjuk, hogy a világegyetem entrópiája valóban nő, hiszen a statisztikai matematika törvénye alapján nagy energiájú részecskék haladhatnak át atommagokon. Ezáltal újabb – addig nem létezett – részecskék keletkezhetnek. Tehát növekszik a világegyetem bonyolultsági foka!

Ám ennél sokkal korrektebb megfogalmazás – és jó ezt előre tisztázni: az entrópia a hőnek – más energiaformákká való átalakulásakor – a hőmennyiségnek át nem alakítható része! Mindig marad egy kicsi a fazék alján...!

Hmmm... elgondolkodtató... Tehát sose végez a rendszer annyi munkát, mint amekkora hőmennyiséget felvesz! Ezért belső

energiája folyton nő. Szóval növekszik világegyetemünk kipufogó mérges-gáz tartalma – nevetett fel, majd folytatta. – Szegény Boltzmann-nak nem sikerült úgy beavatkoznia a Termodinamika második főtételébe, ahogyan ő szerette volna.

Ebben a tételben – ugyanis – az idő hiányáról van szó!

Kimondja, hogy az idő csakis egy irányba haladhat... mégpedig előre...!

Nézzük csak... nézzük... – és kinyitott egy piros fedelű könyvet. Lázasan lapozgatott benne. – **Ez az!** – motyogta és olvasni kezdett: **1896-ban írja Boltzmann: „nem létezik az időnek a világegyetemben olyan irányú megkülönböztetése, hogy előre vagy hátra. Ez csak azon világokban áll fenn, ahol élőlények léteznek.”** Élőlény vagy, Marci? **Igen!** – térdelt oda a macskához. – **Na, látod, akkor neked sajnós van múltad és – reméljük – hogy jövőd is.**

Igen...! Ez a Boltzmann egész életét a statisztikai mechanikának szentelte... mígnem hatvan éves korában önkézével vetett véget életének, pedig nem is volt beteg... A furá az, hogy tanítványa, aki ugyanezzel a témával foglalkozott, 1933-ban ugyancsak hasonló módon fejezte be pályafutását.

Hmmm... a fizika törvényei: a mechanikáé vagy az elektrodinamikáé egyáltalán nem változnak, ha az idő „megfordul”... tehát **i n v a r i á n s!** Ez alól egyes-egyedül a Termodinamika második főtétele a kivétel. Nem furcsa...? – merengett el egy kissé, majd folytatta. – **Ez a törvény meghatározza azt az irányt, amelyben a természeti folyamatok visszatérés nélkül bontakozhatnak ki, és ezért a félelmetes entrópia nevezetű mérték a felelős... A gondot itt – egyáltalán – az idő megjelenése okozza... Hol és melyik pillanatban jelenik meg az idő... mint az energia mértékegysége? Hiszen erről Pelgrim már értekezett... Szerinte az idő – csupán – mértékegység, mégpedig az energiáé... De hát ezidáig nem volt... Ugyanis az atomok mozgására léteznek mechanikai törvények, amelyekre nézve az idő invariáns, közömbös...! Ez azt jelenti, hogy ha lefilmezek egyetlen atomot, akkor teljesen mindegy, hogy ezt a felvételt előlről hátra, vagy hátulról előre**

játszom le a szalagról... Senki sem lesz képes eldönteni a felvétel eredeti idő-irányát...!!

Amit tehát egyetlen atom művel, az az időre, mint fizikai fogalomra vonatkoztatva invariáns, közömbös! Ha azonban sok atomot veszünk szemügyre, vagy másképpen fogalmazva: ami sok atommal történik, az megfordíthatatlan... Pontosan ugyanúgy soha sem ismételhető már meg...! Ha az atomok kisebb vagy nagyobb csoportja „bandákba” tömörül és így történnek meg velük a dolgok, akkor bizony azok már időben megfordíthatatlanok, amikor meg az ilyen anyagi csoportokat felépítő atom-úrfik egyedül maradnak, akkor... nos, akkor számukra eltűnik az idő.. nem értelmezhető!

Nagy kérdés tehát, a történések mely pontján bukkan föl a VISSZAFORDÍTHATATLAN időnyíl...?!

Igen... – lapozott tovább az őszülő férfi. – Boltzmann az entrópiát összekötötte a rendezetlenséggel... Aha... ebből arra a következtetésre jutott, hogy a rendezett rendszerek – viszont – hajlamosak arra, hogy CSÖKKENTSÉK rendezettségüket és ezáltal növeljék entrópiájukat... Talán azért, mert nem „stabilak”...?! A „rend” nem stabil az univerzumban... Hmm... mert ha az lenne, akkor időtlen lenne! Az – pedig – nem lehet, mert teremtmény jellege ezt nem teszi lehetővé...! Isten pedig nem teremthet másik „istent”... legfeljebb Önnönmagából adhat...!

Az idő folyamán – tehát – az entrópiájuk nő, és ezzel a növekedéssel RÖGZÜL, hogy az időnyíl milyen irányba repül...

A világegyetem – mint egész – nem ismeri a megkülönböztetést az idő vonatkozásában, nem létezik számára előre vagy hátra.

Ahol viszont az élőlények léteznek, amelyek ezért – viszonylag – VALÓSZÍNŰTLEN állapotban vannak: az idő irányát az entrópia irányával azonosítjuk!!! Azaz a kevésbé valószínűtlenről a valószínűbb felé vezet. Ez a megállapítás azért helytálló, mert olyan „furcsa” hely a mi világegyetemünk, amelyben a „létezés” sokkal valószínűtlenebb, mint a nem „LÉT”...!

Becsukta a piros fedelű könyvet. Felállt és odalépett szobája ablakához. Sokáig, talán fél óráig is ott állt. Egyszer csak hirtelen megfordult, visszaült íróasztalához és hihetetlen sebességgel írni kezdett.

Charlie és az Angyalok hallották gondolatait:

Filozófiai aspektusból közelítve: létezik az elektromos tengerből történő „mintaalkotás” során egy olyan „point of no return” azaz vissza nem térési pont, ameddig lezajló természeti folyamatok – természetesen fizikai folyamatok – idő-indifferensek...!

Azonban ezen pont után már olyan struktúrák épülnek fel, amelyek már érzékenyek a hőmérsékletre, azaz a hőenergia változásokra. Tehát az energia változásaira.

Ezen érzékenységük a Termodinamika főtételeiben fejeződik ki, különösen a másodikban. Azaz, folyamataikban elveszítik az idő iránti közömbösségüket... s létükben fel kell, hogy bukkanjon ATÉR egyik elképesztő sajátága: az időnyíl!

Az idővektor!

Soha többé nem létezik már számukra az idő megfordíthatósága.

Az időtlenségből való kilépésük során... megjelenik számukra az idővektor... Csakis ez által léphetnek be az é l e t nevű birodalomba. Az érzékelés képességét, az érzékelve-létet adja cserébe a természet az elvesztett időtlenségért!!!

Igen! Élni – tehát – valóban annyit tesz, mint érzékelve lenni... Az az érdekes, hogy a fizikai rendszerekben a rendből spontán rendetlenség keletkezik, de a szerves molekulák szintjén „történő” élet... rendet tart! Sőt mi több, az evolúció keretein belül ezt fokozza. Az élőlények – tehát – valahogy kijátsszák a második főtételt...

Lázasan jegyzetei után lapozgatott... majd folytatta az írást.

A Föld – például – entrópiáját annak az energiaáramlásnak a segítségével CSÖKKENTI, amely a Napból származik. Élő organizmusok entrópiájukat a táplálékukból nyert energiában gazdag vegyületek lebontásával CSÖKKENTIK!!

Igen... nézzük csak... – és kinyitotta egyik jegyzetét – Igen... Boltzmann erről 1886-ban azt írja:

„Az élőlények a létért való küzdelemben nem az elemekért, nem is az energiáért küzdenek, hanem az entrópiáért, amely a forró Napból a hideg Földre jutó energia átalakulása révén **diszponibilis.**”

Óriási... értelek, drága, jó Boltzmann... de hisz ez örületesen fontos! – lelkendezett kisgyermek módjára a férfi.

– **Jaj... végre!** – sóhajtott az eddig igen feszülten figyelő Boltzmann. – **Charlie, kérlek, vidd végig most már...**

A férfi ledobta a tollat az íróasztalra. Hátradólt egyszerű karosszékeében, kezeit a feje mögé kulcsolva, félhangosan motyogni kezdett.

– **Adva van – tehát – egy tisztán FIZIKAI „világ színpad”, amelyben az e n t r ó p i a állandóan növekszik...! Benne – pedig – létezik az élővilág, amely ezen fizikai környezetében állandóan kiindulási helyzetének – állapotának – fenntartására törekszik. Ezáltal a fizikai világ, mint univerzális „díslet”, a f o r g ó s z í n p a d háttereként növeli entrópiáját.**

A „binnen” zajló életfolyamatok „sötét buborékok” – az élőlényeké is. Eredeti állapotaik fenntartására törekednek, mert valami titokzatos oknál fogva, az jó nekik... és ez az ok nem egyéb, mint az önálló lét lehetősége számukra, a végtelen energiatergben. Csakis ez által képesek önálló identitásra szert tenni, még ha olyannyira időlegesen is... de képessé válhatnak az „érzékelve létezésre”. Ezáltal a környezetük, szubsztrátumuk standard entrópia növekedésével szembe haladnak, mivel eredeti biológiai determináltságú állapotaik fenntartására törekednek.

Fantasztikus az, hogy ezáltal virtuálisan úgy tűnik, mintha mozgognának, ám a környezeti entrópia növekedés állandó folyamatában, biológiai állapotuk eredeti összefüggéseinek, azaz homeosztatikus egyensúlyuk fenntartásakor elszakadnak a „háttér-környezet” standard entrópia növekedési sebességétől...! Hiszen ők élnek... azaz kísérletet tesznek az entrópia növekedés **SEBESSÉGÉNEK** lassítására!!!

Ám ezt minden igyekezetük ellenére nem képesek megvalósítani a végtelen időben, hiszen entrópiájuk növekedését nem képesek visszacsökkenteni a nullára... vagy Uram bocsá' a negatív tartományokba...! Bár erről a Turritopsis nutricula nevű medúzával elbeszélgethetnének egyszer... – kacagott fel hangosan a férfi. – Hiszen ez a lény képes megfiatalítani önmagát azáltal, hogy élete során átrendezi saját DNS-szekvenciáját... Ám még nem „árulta el” nekik, hogy miképpen is kell ezt csinálni...!

Elégedetten feltette lábait az íróasztalán lévő papírhalmazra és folytatta.

– Az élő szervezetek többsége „belefárad” eme harcba és ugrás-szerűen bekövetkező atommag-energiaváltozások miatt felborul – elsősorban – a fizikai egyensúlyuk és megbetegszenek... Nevezetesen a kvarkok sebességkiegyenlítődése miatt... Így lényegében fizikai-energetikai átalakulás miatt elragadja őket a halál, megszűnnek létezni eddigi létformájukban.

Tehát az eddigi önálló élőlénynek benső homeosztatisz egyensúlyának fenntartására való törekvése energiatámogatás nélkül marad, és így elragadja az Univerzum Entrópia Növekedési Sebessége... azaz meghal!!! Életünk fenntartásának nagy szövetségese és lehetővé tevője, a Nap – VALAMI OKNÁL FOGVA – az élet állandóságát próbálja meg fenntartani!!! Drága, jó Pelgrim írta egyik metaforájában, miként a hangya tömege nem sokáig haladhat az esőcsatornából lefolyó esővíz áradatával szemben...

Ebben az egészben „csupán” annyi a csodálatos, hogy a világ-egyetem RENDEZETTSÉGÉNEK NÖVEKEDÉSÉVEL lehetne az ember hatalmas álmát: az időutazást „visszafelé” is lehetővé tenni...!

Egy korábban készült... no, mibe is... – Igen, igaza van Heideggernek... nagyon szűkös az emberi nyelv tartománya ahhoz, hogy bizonyos, még előttünk lévő Természeti törvények összefüggéseit kifejezhesse az adott kor nyelvezetén... Nos, nevezzük

talán „kvantumfényképnek”... Tehát... ebbe a kvantumfényképbe léphetne be a fénykép elkészülte után született ember...!! Bár elképzelhető, hogy ezen „fénykép” magasabb fejlettségű technológiai szinten már akár „videofilm” is lehetne, hogy ezzel az érzékletes hasonlattal fejezzem ki magam!!!

Ám az ő – azaz az időutazónk – életszerű lénye és az adott kor „video lényei” – az utazó számára múltbeliek – közötti különbség örökre megmaradna. Az ő számára – ugyanis – csupán a környezet változna meg, de ő maga NEM...!!! Ez egészen bizonyos.

Hmmm... – vette le lábát az íróasztalról, és gondterhelten kezdte simogatni ráncosodó homlokát.

– Vajon megkaphatnák-e Istentől ezt a hatalmas ajándékot...!? Vajon jóra használnák-e föl, vagy ismét csak gonoszságra, mint eddig mindent, ami az életük jobbá tételét szolgálhatta volna... Soha nem erre gondoltak először, mindig jól fejbe veregették egymást az újszerű találmányokkal, dolgokkal, eszközökkel, kőbaltával...! Bár mégis „megkapták” a hidrogénbombát is... Talán ez a legelső eszköz, amellyel még – hála Istennek – nem verték fejbe egymást! De fenyegetőznek... mondanom sem kell, hogy milyen ostobán!

Pedig ez igazán érdekes alternatíva lehetne számukra. Azt gondolom azonban, hogy erkölcsük még nagyon sokat kell, hogy növekedjék ahhoz, hogy Isten egy ilyen hatalmas eszköz akár még csak elvi vázlatát is – lehetővé tegye számukra... Megint jól meghaladná erkölcsi felkészültségüket a tárgyi tudásuk, s ezt nem engedheti meg számukra a világegyetem!

Az „atomi szint” a választóvíz a lét színpadán... Tehát e fölött kiröppen az időnyíl... és megfordíthatatlanul repül, csak repül, amíg repülésére felhasználható entrópia-növekedés sebességének csökkentésére felhasználható – a kezdetekben, az „íj húrjától” nyert – energiája elfogy, s ekkor aláhull a környezetében... anyagként mindenestre feloldódik. Megszűnik sötét-foltnak lenni az energia homogenitásban.

DNS-mintából készült kvantumlenyomatának azonban komoly esélye van a tovább létezésre... Uram, Istenem... hiszen most értem csak meg, hogy bizonyára léteznek olyan DNS-benső struktúra lenyomatok, amelyek nem teszik alkalmassá a személyiséget kvantumvákuum lenyomatként a tovább-létre... Igen... hiszen ez lehet a rámpa..., a „választóvíz”, ez az út a „pokolba” vezetheti az éretlen lelkeket vissza...

A férfi felállt ismét, töltött magának egy nagy pohár hideg tejet, és belekortyolt. Láthatóan ettől kissé megnyugodott.

– **Vigyázz vele, Charlie... kezd kifáradni... és lassan képes lesz téged is megpillantani, ha nem vigyázol... –** mondta Mysticum.

– **Tudom, a kicsiny „narancssárga gömböcske” lennék számára... Jól tudom, nem szabad addig elmennem.**

– **S, ez az atomi szint, mint választóvíz funkcionál az anyagi világ és a tiszta kvantumvákuum között... „Erről” az oldalról az emberi tudat ragadta meg és el sem engedi többé... de vajon a „túloldalon” ki vagy kik tarthatják a „kezükbén”...?!? –**gondolkodott tovább a férfi, kezében tejes poharát szorongatva. – **Hogy mi is valójában az a bizonyos „túloldal”...? Nos, felsejleni látszik a kvarkok egyetemes energiamezőiben!!!**

Kinek mondhatnám el mindezt, a húsz év alatt magam által felépített filozófiát, amely egy kis bepillantást enged meg a Természet nagy laboratóriumának színpalái mögé? Ki az, akit „én” megtaníthatnék ezen világszemléletre...?

Nem tudom...! Pedig az egzakt tudományok hatalmas, új eredményei már mind itt tolongnak és segítő kézre várnak, ám a filozófia, amely egységbe kovácsolhatná eme rendezetlen kis csapatot... úgy tűnik, még várát magára...

Kell – tehát – léteznie valami másnak is az emberi agy működési képességében, ami lehetővé teszi az új és egyre újabb szemléletek felfogását, megragadását, amelyek mind közelebb vezethetik az embert a Természet igazibb, valóságosabb arcának megismeréséhez. S, ez nem lehet egyéb, mint a sokat emlegetett: kreativitás... Tudatának maximális nyíltsága az új információkra,

miközben az alapinformációk tudati hálózata bölcsen öröködik, hogy a félrevezető hazugságokat képes legyen megkülönböztetni a valóban új információktól...

Sokkal nagyobb bajok vannak itt, ezen a szegény, jó, öreg bolygón. Az értékrend, mint olyan, egyáltalán nem létezik... az emberi élet teljeséggel elértéktelenedett...!

Hogyan is lehetne értéke az embernek a Földön, mikor többen vannak a felszínén, mint valaha is voltak és – sajnos – ez a mennyiségi növekedés egyáltalán nem eredményezett minőségi változást... legalább is a természet értékeinek egyetemes erkölcsi megítélésének tekintetében!

A vallásos ember – pedig –, akinek erkölcsisége magasabb szintű kellene, hogy legyen, bizonyos kérdéseket fel sem mer tenni, hiszen a passzív vallásosság – olykor – lefed bizonyos alapkonfliktusokat, kérdéseket. Niels Bohr és Leonardo bele mert tekinteni ezekbe a kérdésekbe..., s az emberi nem végső soron csak profitálhatott belőle..!

A másik nagy akadálya, hogy még az eddigieknél is több információt kaphasson a kor embere – az egyetemesből – az, hogy az újonnan feltalált eszközökhöz – például az atom- vagy a hidrogénbomba – nem lehetséges középkori vagy kapitalista társadalmi viszonyokat rendelni. Ezen társadalmi szervezetségi szintek nem képesek még megbirkózni egy-egy nagy horderejű eszköz birtoklásával járó felelősséggel.

Groteszk kép alakulhatna ki, mondjuk, ha VIII. Henrik kezében lett volna egy hidrogénbomba... Ezzel csak azt szeretném bizonyítani, hogy hiába várná, sőt követelné egy kor az új természettudományos ismereteken alapuló technikai eszközöket, ha maga, a kor társadalmi viszonyai még NEM ÉRETTEK reá... Ahogyan egy elemi iskola első osztályában sem tehet le az asztalra a tanár egy betárazott géppisztolyt...! Ez persze nem jelenti azt, hogy nincs „töltött géppisztoly” a világegyetemben...!

A nemzetközi viszonyokat kell olyanná alakítani, hogy azok ne lehessenek a tudományos haladás akadályai többé... Nagy kár lenne a tudományt lelassítani azért, mert az emberi tömegek erkölcsi fejletlensége még nem teszi lehetővé újabb eszközök birtoklását. Nem szabad egy „hordát” megajándékozni egy hidrobombával!

Ez a – tiltó – szabálya az Univerzumnak azt eredményezheti, s talán már eredményezte is, hogy egy nagyon vékony réteg már régen elszakadt a nagy és ostobán lusta tömeg szellemi ismeretanyagától... Ez a tudásbeli különbség pedig kiszolgáltatottá teszi az önszántukból tudatlanokat!

– Nagyot alkottál, Charlie... Ez az információ már „átjutott” – mondta Feynman. – Talán képesek lesznek hasznosítani is.

– Azt hiszem, most már eléggé sok információ ment át... nem feszíthetjük túl a húrt – óvakodott Boltzmann.

– Az a gond, hogy kell egy kis kifutási idő, amíg bezáródnak az információs erőtercsatornák – mondta Charlie. – Addig azonban még képes belelátni a tudatával.

– Akkor haladéktalanul le kellene állnod, ezt javaslom – mondta aggodalommal telt hanggal Newton.

– Amennyiben a tudós-Angyalok egyetértenek vele... – válaszolta Charlie.

– Igen! Egyetértünk, remekül csináltad Charlie! – vette magához a szót a többiek nevében is Schrödinger. – Ám ennél több információ – ebben a korszakban – már veszélyes lenne, elsősorban önmagukra nézve...!

– Rendben van... – mondta kissé beletörődve Charlie.

Visszafordult az őszülő hajú férfi felé.

A férfi kissé fáradtnak tűnt. Arcán a kimerültség és a gondterheltség mutatkozott.

Látszott, hogy mélyen töpreng valamin. Hanyatt feküdt az ágyán és mereven bámulta a mennyezetet. Közben agya még nagy sebességgel zakatolt.

– Ezek szerint számunkra, emberi lények számára, ha a DNS – VALÓDI – strukturális alapjait megértjük, és az entrópia növekedés sebességének lassítási szabályait is felfogjuk, akkor kiderülhet számunkra, hogy nagyon időleges formációi vagyunk ATÉR-nek. De hiszen ezt most is tudjuk... tisztában vagyunk az elmúlás tényével. Én arra gondolok, hogy mélyebben lennének képesek ennek az elmúlásnak az értelmezésére... Mélyebb értelmet nyerhetne ez által az új filozófiai rendszer által, maga az élet...

Lényegünk pedig az az energiamező, amely az atommagokat építi föl, és az a másik energiafajta, amelynek a végtelenjében az előző lebeg, mint egy oldatban, szinte emulgeálva... azaz, a lényegében negatív töltetű térben.

Számunkra – tehát – csakis az INGEREK léteznek, amelyek testünk környezetéből, a külvilágból áramlanak felénk szüntelenül. Valamint létezik számunkra még, amellyel azonosulunk is: a testünk, amely az ÉRZÉKELÉS funkcióját tölti be a világ-egyetemben.

Az ingerek és az érzékelés... Hmmm... Testünk csupán – afféle – s z i m u l á t o r k é n t „üzemel”, ebben helyezkedik el tudatunk és személyiségünk. De mintha – tényleg – nem lenne azonos az utóbbi kettő az előző eggyel, azaz a testtel... Mintha a tudat és a személyiség egyetemesebb fogalom lenne!

Senki nem tagadhatja közülünk, hogy tapasztalatokkal gazdagodva, érettebben távozik az élők sorából, mint amilyen lelkülettel megszületett.

A „lélek” szempontjából tagadhatatlan a fejlődés! Senkinek sem ugyanaz a belső mentalitása, személyisége, mint amellyel megszületett... Erre – persze – időközben rámegegy a test... előregszik, elkopik... de a lélek, a személyiség bölcsebbé, érettebbé vált ezen az áron... A Természetben a valamit valamiért elv érvényesül... semmi nincs ingyen.

Amikor valaki azt mondja, hogy valamit – ha újra tehetné – másképpen csinálna... ez már a fejlődés és az érettebb gondolkodás magasabb foka. Vagy óriási butaság, vagy pedig hatalmas kegy, ha valaki azt gondolja, hogy semmit sem tenne másképpen... Ez a személyiség vagy nagyon „jól csinálta” végig, vagy semmit sem tanult az eddigiekből...!

S, életünk végén „szimulátorunkból”, azaz a testből, a halállal kilépünk.

Ez a test olyan lehet, mint a rovaroknál a báb-állapot, azaz egy fejlettebb szakasz követi: a kifejlett rovar... S ez az ember esetében lehet az Angyali-lelki világ...! – merengett tovább a férfi, immár nagyon fáradtan...

– Charlie, állítsd le valahogy! – kiáltották néhányan. – Pillanaton belül megpillanthat bennünket és ez

t i l o s!

– Mindent megpróbálok, de dolgozik a tudata tovább... iszonyú erővel működik.

– Nem ölheted meg őt, Charlie... akkor megbuksz az Angyaliskolán! – mondta aggódva Schrödinger. – Túl messzire mentél, immáron túl nagy számára a tudás!!

– Csak örültem, hogy érdeklődik... és sokat szerettem volna megtanítani neki... hiszen érdekelt... – Charlie összes erejét összeszedve koncentrált. – Hagyjatok magamra, kérlek benneteket, talán akkor jobban tudok koncentrálni, hogy megszakíthassam tudati kapcsolatunkat... köszönöm. A végét már csak úgy szótagonként nyögte... nagyon erőlködött, koncentrált.

– Mennyire tisztán látom most a Természet csodás valóságát... – mosolyodott el a fáradságtól elgyötört férfi. – Még az is milyen könnyen felfogható, hogy a szimulátor, szkfanderünk... eme test, amelyben élünk itt lenn, a Földön – miből is épül fel... Hiszen már egyszer, megértettem... talán 18-20 évvel ezelőtt... az „atom úrfik” és a „gén kisasszonyok”...

Atom-urások és gén-hölgyek... megdöbbenő... hiszen nem is én vagyok t i , sokkal inkább t i vagytok é n ...!

Ó, ha mindenki képes lenne megérteni ezt...!

Játékos kedvetekben létrehoztatok, hogy érezni, érzékelni tudjatok ATÉR-ben.

Az általatok alkotott „komplex” műszer vagyok én, amellyel már tökéletes és kellemesen bizsergető az érzékelés, az érzékelve-létezés...!

Ti vagytok – tehát – én... TI, akik létrehoztatok... kitaláltatok egyszer réges-rég ezt az „ember” nevű technológiát...! Persze, hogy vigyáztok önmagatokra, hiszen Ti vagytok, én! Ebben az érzékelő komplexben, az emberi testben, nem az „én” öntudatom, hanem sokkal inkább a Ti öntudatokat „éljük meg”...! Elképesztő...

– KAPCSOLD ki, Charlie! – kiáltották többen is.

– ... csodaszép EGYÜTT...! Ha képes vagyok a – megháborodás veszélye nélkül – objektív és tárgyilagos maradni, akkor valóban meg kell, hogy állapítsam: sokkal inkább Ti vagytok én, mint én Ti...! Ezek a fizika és a biokémia törvényei, és azok összefüggés-rendszerei által könnyen belátható igazságok...

Hiszen az „én” nem létezhet nélkülük, ám Ti – i g e n is – léteztek nélkülem is!

Olyan érzés, mintha gyermekeként énekelnétek, játékos könnyedséggel, miközben játszva felépítetek engem. Mintegy csomó atom-úrfi és gén-kisasszony kéz a kézben körbejárva, énekelve, s ez a kör... vagyok ÉN!

Kérlek benneteket, ne engedjétek még el egymás kezét... szeresétek egymást, játszatok még... bennem!

Fokozzuk a szeretet erejét önmagunkban, Szent titkunkként... hiszen annyi móka várhat még ránk. Maradjatok együtt szeretetben, s ezáltal az érzékelés és az érzékelve lét, annyi mókát tartogathat még.

A férfi felült... elcsigázott testével odalépett a kis asztalkához és teát öntött magának... Lassan, jóízűen kóstolgatni kezdte.

– Rendben van. Túl van a krízisen...! – sóhajtott föl megkönnyebbülten Boltzmann.

– Hál' Istennek! – mondta lakonikus egyszerűséggel Charlie. És nagyot sóhajtott. – „Ott” maradt... bár még van benne néhány percnyi lendület, de már nem több... záródnak a „kapuk”...

A férfi a forró csészét szorongatva kezében, tovább gondolkodott.

Van itt még egy érdekes kérdés...! A fény, amely – mint tudjuk – összetartja a „szerkezetet”, azt a szerkezetet, amely az Univerzum saját szövete... minden dimenziójában...

Már néhány évtizede sejtjük – pontosabban Einstein óta –, hogy a fénysebesség lehet az a mérték, amely dimenziós határ is egyben. Hiszen a fénysebességen túl olyannyira „más” minden... Pelgrim is sokat elmélkedett erről műveiben! – tette le a csészét az íróasztalára, majd lassú, kimért, nyugodt mozdulatokkal jegyzetei között kutatott...

– Igen! Erre gondoltam... hat-hét éve jegyezhettem föl. Arra figyeltem fel, hogy Einstein bebizonyította, hogy a mi felfogásunk értelmében vett idő: zérus, amennyiben a fénysebességhez érke-zünk...

A fénysebességnél nagyobb sebességtartományokban – tehát – értelemszerűen negatív időt kell értenünk... Ezt persze Einstein teljességgel kizárta, mármint azt, hogy ilyesmi lehetséges... Nevezetesen az, hogy az ember bármilyen módon a fénysebességet megközelíthesse!

Hmmm... hát ő sem ismerhetett mindent... főleg nem ismerhette azokat a történéseket, amelyek halála után következtek be a tudományos élet színpadán.

Egy magyar származású matematikus matematikai úton bebizonyította azt a konstrukciót, amennyiben mégis csak a fénysebességénél nagyobb sebességgel terjedne egy hatás... Matematikailag ez teljesen lehetséges.

Valaki – pedig – kísérleti úton a fénysebességénél nagyobb sebességgel „lökött” ki berendezése segítségével egy energiahullámot... ezt kísérletileg hitelesítették is. A világsajtó be is számolt róla...

Megdöbbenő kísérlet – gondolkodott tovább hangosan a férfi, és ismét teás csészéje után nyúlt. – **Felborítja az Einsteini ok-okozat rendjét...** Hiszen ha a fénysebességnél nagyobb sebességgel vagyok képes „kilőni” egy jól definiálható energiahatást –, mint ahogyan ezt tette is a kísérletet levezető tudós – a fény sebességénél nagyobb sebességgel kibocsátott energia-kvantum „kénytelen” **n e g a t í v** időben haladni... mármint hozzánk képest negatívban. Hiszen az egyéb rezonanciák világában is ismerünk negatív időbeli hullámokat... Azon műszerek, amelyek regisztrálni képesek ezt a kibocsátott energia-kvantumot, már azon pillanat előtt jelzik a hatást, mielőtt még a kísérletet végző tudós ujjá az indító gombot megnyomná... Milyen furcsa...!!

Alapvető szemléletváltozás előtt áll az emberi nem, az egyszer bizonyos! Ha világát a maga valóságában kívánja megérteni, akkor mindenképpen, el kell dobnia – néhány – régi sztereotípiát, amelyekről ez idáig azt gondolta, hogy csalhatatlanok! Hasonlóan a lapos és korong alakú Föld agnóziájához!

A kísérlet bebizonyította, hogy a megdönthetetlennek hitt ok és okozat összefüggése nem is annyira abszolútum.

A fénysebességénél nagyobb sebességgel kibocsátott energia nyalábok által okozott, miattuk bekövetkezett okozat **HAMARABB** jelenik meg érzékelhető módon világunkban, mint ahogyan annak valódi okát érzékelhetnénk... Azt majd csak később... leszünk képesek felfogni! Miért is ne...?!

Erről – tényleg – az „Alice Csodaországban” jut eszembe, a mindent megfordító „tükör”, amely – talán – még az időt is képes lesz tudatunkban **VALÓDIBB** realitásként megélni!!!

Talán majd képesek leszünk felfogni a természetben történő dolgokat, ha elménk – amely egyelőre még értetlenül áll ezen jelenség előtt – képessé válik arra, hogy sztereotípiáinak rabságából kilépjen.

Pelgrim vezetett engem is rá... az új világképében arra a gondolkodásmódra, látásmódra, amely valóban engedi az emberi

elmét, az emberi tudatot „látni” ott, ahol még csak néz, ám tudata nem bontotta még föl a KÉP részleteit...

Pelgrim írta egy helyen, hogy a féynél nagyobb sebességgel hozzánk érkező hatások, csakis a Dirac-tenger felől érkezhetnek. Csakis a kvantumvákuumot kitöltő homogén elektromágneses „felhők” felől, amely „felhők” olyan fenséges nyugalommal úsznak át dimenziókon, és dimenzióink mozgásviszonyaihoz képest abszolút EGYENLETESSÉGGEL!

Az onnan ilyen hatalmas sebességgel „kigyorsuló” vagy dimenziókba „belelassuló” hatások – ezen két kifejezés mindegyike igaz: ugyanis onnan a háttér-nyugalom egyenletesen tovahaladó elektromágneses felhőiből „kigyorsul”, viszont a mi dimenzióinkba „belelassul” – mivel a fénysebességnél nagyobb sebességgel érkeznek dimenziós határunkhoz, ezért kénytelen lesz „belelassulni”, azaz fénysebességre lelassítani..!

Ezért érkeznek a csillagok felől a minket éltető elektromágneses hullámok fénysebességgel.

Talán ma még nem is „látjuk”, hogy bizonyos sugárzási fajták ennél nagyobb sebességgel is beléphetnek hozzánk... miért is ne! A tudomány – kellő időben – rávezet majd bennünket erre is, mint már oly sok mindenre...

Ez az eshetőség, viszont súlyos filozófiai kérdéseket vethet föl. Ugyanis ha egy energetikai hatás a fénysebességénél nagyobb sebességgel hatol „be” hozzánk... mi, akik ezen dimenziókban „belülről látjuk”, azaz érzékeljük valamilyen formában mindent, nos, előbb az OKOZATOT fogjuk érzékelni és majd csak „x” idő elteltével érthetjük meg, foghatjuk föl, magát a kiváltó okot.

Talán ezért vagyunk bölcsőbbek idős korunkra, ezért értünk meg sok mindent csak „később”... ha időrendileg – megfordítva – nézzük életünk útját...

Ehhez természetesen szükségünk van egy jól fejlett alap intelligenciára, használható ismeretanyagra, és még ezután, szemléletünket megváltoztatni képes szellemi bravúrra is...!

Amennyiben ilyen módon képesek leszünk logikai sorrendünket felállítani, nagy esélyünk lehet rá, hogy bepillanthatunk a természet „valóságosabb” laboratóriumába. Ámbár mindenképpen magasabb aspektusból ismerhetjük fel a világ összefüggéseit, nem annyira földhöz ragadva.

Talán, mint hernyóhoz képest a pillangó is messzebb lát addigi életsíkjából kiemelkedve...

Pelgrim írta egy helyen, hogy ezen összefüggés megértését nagymértékben elősegítheti a tükör metafora... Alice és az Ő kis Csodaországába... Hmmm... Fantasztikus, ha jól emlékszem, Pelgrim azt „súgta” egyik tanulmányában, hogy a tükör elé egy másik tükröt kell tennünk... az elvont, absztrakt gondolkodásra képes egyedei az emberi fajnak, nyugodtan nézhetik az első tükröt is... ők képesek lesznek absztrahálás révén a valóság megértésére így is.

A kevésbé felkészült egyedek pedig jobb, ha a második tükörbe néznek csak bele. Nem zavarja őket, majd annyira össze. Habár csupán a „tükröt” nézik tudatukkal, ám mégis a valóságnak megfelelő rendszert pillanthatják meg általa... Ez volt Pelgrim kettős-tükör metaforája!

Az Einsteini ok-okozat összefüggésrendszer csakis a fénysebességnél kisebb tartományokra igaz! A fénysebességnél nagyobb tartományokban – a mi dimenzióinkból vizsgálva – sokkal inkább okozat- ok sorrendcsere értelmezhető. Miért ne lehetne ilyen...?!

A férfi, mélyen hajába túrt. Úgy látszik megmaradt ezen fiatalkori szokása. Mélyen elgondolkodott, majd folytatta.

Az emberi elmében, agyvelőben a valódi folyamatok elektromágneses hullámok szintjén zajlanak. Az adatok, emlékképek tárolása is a sajátosan létrejött neuron kapcsolatok által létezik...! Ám itt a neuronok csupán „hordozók”, azaz vezetékek, mint a villanyvezetékek. A lényegi hatás az, ami bennük történik, azaz a bennük haladó vagy konfigurálódó elektromágneses hullámtér, azaz torziós tér-mutáció!

A kvantumvákuum lenyomatai is energia „tömörség” különbségeken alapuló „rögzített” információk...! Emlékezzünk csak a lézerrel megvilágított DNS molekula kvantumvákuumbéli – megmaradt – helyére.

Ezzel azt kell mondanom, hogy az emberi tudatban a valós, és nem csupán a technikailag kiszolgáló síkok szintjein elektromágneses, azaz fénysebességen zajlanak a folyamatok...! Megdöbbentően furcsa elektromágneses „telefonkészülék” az emberi agy... Jól lehet, hogy „oda” fénysebességen képes kommunikálni, ám a kvantumvákuum felőli térrész irányából semmi sem zárja ki, hogy a fénysebességnél NAGYOBB sebességgel lehessen előidézni hatásokat benne, amelyek a kémiai reakciók szintjéig is lelassulhatnak. Természetesen több átkapcsolási ponton keresztül: végül is a tisztán energetikai hullámok ily módon manifesztálódni is képesek agyunkon keresztül. Anyagi részekké válva kémiailag is képesek irányítani ezen dimenziókban folyó tevékenységét az egyedeknek!!!

Uram, Isten...! – sóhajtott fel a férfi. – Ebben az esetben az sem kizárt, hogy – a halálunkkal kezdődhet minden...!

– Jó lenne, ha most már több információt nem kapna! – mondta kimért határozottsággal

R A T I O...

Charlie – összerezett – hiszen régen nem hallotta már jó tanítójának „hangját”! Megszeppeven körülnézett – tudatával –, ám a jó tudós-uraknak nyoma veszett... és helyettük Ratio állt immár mögötte.

– A vizsgádnak vége, jó Charlie Angyal! – mondta és derű áradt szét körülötte.

– Één... – szeppent meg és szinte dadogott a tudata. Úgy érezte, ha lennének szemei, biztosan könnyezne – én... csak megpróbáltam segíteni neki... a legjobb – itt nálatok tanult – ismereteimmel...! - Ez az „Angyal-lét” lényege! Nagyon jól csináltad. Ámbár a végén, ha nem szól Boltzmann – talán – „túl jól” is csináltad volna... ám így is remek volt.

Charlie zavarában nem is tudta, mit tegyen. Kisvártatva megszólalt.
– Szeretnék elbúcsúzni tőle – mutatott tudatával a Földön lévő férfi felé.

– Ha úgy érzed, hogy szükség van erre... ám tedd. De vigyázz érzelmeidre, csak óvatosan! – mondta Ratio és elhallgatott.

Charlie visszapillantott a tanítványára.

A férfi még mindig az íróasztal mellett ült. Bal kezével a haját túrta, jobb kezével pedig írt a gyengén megvilágított szobácskában.

– S, a születéssel zárul a kör! Legalább is az „érzékelve-lét” köre...! S, utána...?

Ó, igen! Utána az ÉRZÉSEK és nem az érzékelések létszintje az, amely már az Angyalok privilégiuma kell, hogy legyen.

Hiszen ők képesek érezni a j ó t és a r o s s z a t is! Az érzések – pedig – már a világegyetem sokkal mélyebb kifejeződésének eszközei... Erre bizonyíték az emberi könnycsepp, mint a n y a g! Nagyon súlyos és mély emóciók válthatják ki... szinte azokból táplálkozik, az a forrásvidéke. Csodálatos, így lép hát át a lélek vidékéről az anyagi létformák dimenziójába a hatás... Az Angyalok érzékelni – érzékszervek híján – már nem tudnak. ÉREZNI, lelkükkel... annál inkább... S ez már sokkal magasabb szintű kommunikációs szint. Mivel az ÉRZÉSEK tiszták, az érzékelést – pedig – ezernyi csapda veszi körül!

Hmmm... az anyagi világ – pedig – ott kezdődik, ahol a részecske-energiák már NEM stabilak...! Hiszen egyetlen kvark sohasem fordul elő szabadon, dimenzióinkban. Két kvark – azaz a mezonok – léteznek ugyan, de nem stabilak... csupán „hullámverései” ATÉR-nek. Hab az óceán partján!

A három kvarkból álló csoportok – proton, neutron – azaz az anyag, pedig titkon őrzi Higgs részecskéjének – önmagához képest – nagy tömegét... Akkor pedig instabil a világ... de hiszen ezt mutatja a radioaktivitás jelensége is...!

Milyen jó ekkora tudással élni...! Mennyire jó érzés egy kissé előbbre látni társaimnál...

Einstein nem volt képes Istennel mit kezdeni – világképében –, ezért az Istenre vonatkozó kérdések elől mindig viccekkel és döreséggel tért ki. Holott lám-lám, az Isteni Teremtési Vágy tovább él milliárdnyi lélek egyedi és röpke vágyrendszerében.

Az ember: atommá és génekké manifesztálódott energiamezők komplex konstrukciója.

Félelmetesen vékony az a lét-sík, amelyen egyáltalán létrejöhét, mint ember. S, amiben él, létezik, az a LÉTMEMBRÁN! A fizika és a kémia törvényei által behatárolt eme lét-sík... szinte lehetőfinom térfogati-sávján képes csak létezni ATÉR-nek. Ám egészen fantasztikus, hogy mi minden van itt jelen egyszerre...! Az emberi élet egy olyan „bevetés”, amelyben 60-70 éven át várunk egyetlen esélyre, egyetlen lehetőségre, s amikor elérkezik, akkor általában elmegyünk mellette, nem ismerjük föl, csupán utólag... olykor.

Talán a szerencsésebbeknek segít egy-egy jó szándékú Angyal! Hmm... hullámként folynak szét részecskék ATÉR-ben, s olykor a legváratlanabb helyeken ismét részecskéként bukkannak fel..., játszadoznak pajkosan, vidáman mindazzal, ami ATÉR-ben létező, ámbár valójában – virtuális valóság...!

A benső tartalom – tehát – a l é n y e g, talán éppen a legmagasabb rendű anyag bizonyítja a lélek jelenlétét, ez az anyag – pedig – nem egyéb, mint a könnycsepp...! Hiszen nem található a végtelen csillagászati térben még egy olyan anyag, vegyület, oldat, amely keletkezési mechanizmusát tekintve ily magasrendű lenne, mint az emberi könnycsepp.

Az emocionális, arcon a láthatatlan benső lélek, a „belső ember” megfoghatatlan harca és küzdelme manifesztálódik, azaz válik láthatóvá az anyagi élet világában... Átala mindig egy lépéssel közelebb jut a lélek a halálhoz... testi báb-létének átváltozásához...

Mi ez? – tette le a tollat a férfi.

Dübörgés hallatszott az ajtajánál. Mintha többen rugdosták volna a bejáratot. Ordítózás és kiabálás hallatszott, mígnem beszakították az ajtót.

– **Ő az!** – kiáltotta az egyik szakadozott ruházatú férfi, és az asztalnál ülőre mutatott.

– **Biztos benne?!** – kérdezte tőle az egyenruhás, fekete csizmás, tányérsapkás... fehéringes tiszt.

– **Igen... ő beszélt nekünk a tudományról, ATÉR-ről... no, meg Istenről... ha-ha-ha... Istenről, anyagról, meg atomokról... Teljesen örült!** – mondta a szakadt ruhás civil.

– **Vigyék!** – ordította a tiszt.

Négyen odarontottak a férfihoz. Megszólalni sem volt ideje. Íróasztalát fellökték, kopottas székébe belerúgtak. Megragadták a karjánál és rángatták kifelé a kicsinyke szobából.

Közben íróasztaláról a jegyzetek mind a földre hullottak. Nehéz csizmákkal tapostak rajtuk... sárosak lettek.

Aki kiadta a vezényszót – miután az öszülő férfit elvitték – lassan, méla undorral körbejárt a néhány méter átmérőjű kicsiny helyiségben. Kezében lévő pálcájával – egy huszáros mozdulattal – leverte a teás csészét...

A papírokat piszkálgatta a pálcával.

– **Még ennyi mocsok, szemét... – morogta. - Hogy élt ez itt, ebben a patkányfészekben... ebben a mocsokban?! Gondolkodni mert a koszos rabszolga... Majd most meglesz a jutalma, láger vagy idegklinika, ha-ha...! Az ember-féreg káromolja a „végtelen mindenhatót”... Miért is ne tenné, hiszen féregnek teremtette őt az a „nagy... végtelen és tökéletes... mindenható”! Teremthette volna őt angyalnak is... mégis csupán féregnek alkotta meg... hát miként is lehetne boldog... féregként...!??**

A világmindenség felfújt és üres luftballonjai „ők” csupán, épp-hogy megízlelik a l é t e z é s „örömét” miután felfújták őket..., majd kipukkadnak, értéktelen cafattá válva – a világmindenség szemében – amely eldobható, elfeledhető, miután kijátszotta vele magát az a „hatalmas isteni erő”...!

Ezzel kiegyenesítette a hátát és dölyfös, feszes léptekkel kimasírozott a szobából...

Az előbbi férfi, aki rámutatott az íróasztalnál ülőre, útközben sunyi alázatos hangon megszólította:

– **Uram! A jutalmam...?!?**

Mosolygott hamis kifejezéssel arcán, és szeme sarkából a sötét egyenruhás, pálcás férfira nézett, de nem szemből, egyenesen, hanem csak úgy alantas, sunyi módon.

A pálcás, egyenruhás férfi, erre a mondatra megtorpant. Mozdulatlanul megállt néhány másodpercre. Majd a kezében található pálcával, egy hirtelen mozdulattal arcon vágta a kérdezőt. Ennek az arcát elborította a vér és ordítva rohant lefelé a lépcsőn...

Az egyenruhás odalépett a kis szoba még falon maradt polcához...

A polcon könyvek és jegyzetek voltak, szétcsúszva. Föléjük hajolt... olvasgatni kezdte őket:

– **Hegel, Kant... Platón... ez jó lesz** – mondta és kesztyűs kezével kitépett, csak úgy találomra, néhány lapot. Pálcájáról gondosan, lassan letörölte vele a vért... majd a vértől átitatott, mocskos lapot elegánsan maga mögé dobta!

– **Ratio... ó, jó Ratio, gyere gyorsan...!** – rikoltotta Charlie, ám úgy érezte, mint amikor a Földön olykor izgalmában elcsuklott a hangja... mint amikor ott lenn levegő után kapkodott, nem hitt a szemének..., túl hirtelen történt mindez. – **Ratio, gyere már, kérlelek...** – ordította. Szinte sokkolta a látvány.

– **Mi baj van, új Angyal... már készülünk, hogy felavassunk és illendően megünnepeljünk!**

– **Ünnepelni...** – hebegte Charlie – **Nincs itt idő ünnepelni, szó sem lehet róla, nézd, nézd!** – ordította és a Föld felszíne felé mutatott – **Elvitték, elrángatták, a szobáját feldúlták és csizmával tapostak azon, amin évekig dolgozott...**

Ratio lepillantott.

– Nyugodj meg, Charlie Angyal, a Te vizsgád sikerült! Ott lenn pedig ugyanaz a szindróma, mint mindig... Tudod, Bruno, Galilei, a kisemmizett Kepler... a nyomorult, szegényen elpusztult Lobacsevszkij... Tesla...

– No, de hát én tanítottam...!

– **Így igaz, Charlie. Te... tanítottad** – mondta szinte minden szótagnak külön hangsúlyt adva Ratio.

– És... és... neked nincs egy szavad sem ahhoz, ami ott történt... az előbb...? – dadogta Charlie.

– Ó, Charlie! Tudod hányszor történt már ilyen! Innen és most nem tudunk segíteni... nem tudunk beavatkozni... a mi munkánk majd a nagy-könyvnél kezdődik... s hidd el az igazság ott már győzedelmeskedni fog!

Emlékszel, ahol te is be voltál jegyezve, sőt a sebeid is...! Az ítélet ott van és nem itt „lenn”, ahol mindez a szörnyűség történik... Ezt „csupán” l á t j á k a saját szemekkel, látják, hogy saját akaratukból miképpen cselekednek...!!

– Akkor sem hagyhatom, nem és nem... én tanítottam azt a jámbor, jólelkű embert. Tudod Te, Ratio, hogy milyen kevés van belőlük ott lenn...!?! – kiabálta Charlie indulatosan.

A hangoskodásra előkerült Sophie is:

– **Mit csináltok itt...? Charlie, csodálatosan csináltad! Gratulálok! Sikeresen levizsgáztál. A te lelked tiszta és oly friss, hogy szinte szikrázik, s tudod, hogy ez a szikra mennyi energiát továbbít, oda le... nekik!** – és a földi világ felé intett a jóságos Sophie.

– **Sophie... Sophie...** – kiabálta Charlie odarohanva Sophie-hoz. – **De jó, hogy jössz! Te biztosan hamarabb megértesz. Nézd, elvitték, megalázták és meggyötörték...**

– **K i i t...?** – kérdezte Sophie.

– **A Tanítványomat... azt a jólelkűt! Egy nyomorult – úgy tűnik – elárulta... de hogy miért, azt nem tudom. A másik meg bilincsbe verette, mert „tudott” és kutatni merte az Egyetemest...**

– Nyugodj meg, Charlie! Nem azért verték bilincsbe, mert kutatni merte az egyetemet. Nem! Hanem azért, mert ott most is a gonosz az „úr”...

– Hogyhogy...?

– Milyen évet írnak, most ott? – kérdezte Sophie.

– 2056-ot – válaszolta Charlie.

– No, látod...

– Mit...!? Mit kellene látnom, nem értek semmit... – mondta nagyon felindultan Charlie.

– Most úzik ki Európából a tudósokat... – válaszolta Sophie leszegzett fejjel.

– A tudósokat...!? Már megint?! – rökönödött meg Charlie. – Miért?

– Mert a világ odalenn önzésben tobzódik! A környezetét szétziláló emberi lény nem kímélte otthonát, szülőbolygóját... s annak légkörén át, immár akadálytalanul ki-bejár a gyilkos sugárzás...! Későn fogták fel. Semmit nem tettek hedonista birtokvágyuk megfékezésére, s ezáltal az iszonyatos méretű túltermelés miatt a légkör kiritkult.

A felmelegedés bekövetkezett! A délebbre fekvő államokból – ahol már a hőségától semmi meg nem terem – százmilliók indultak el északabbra, életteret keresve maguknak a gyilkos hőség elől...

– Ám, a kellemesebb szélességi körökön lakók nem akarják megosztani saját területüket azzal a sok százmillió szerencsétlennel... – vágott Sophie szavába Ratio. – Érted már, jó Charlie...?

– Micsoda...?! Az ózonpajzs felmondta a szolgálatot?! A déli részekben a növényzet kiégett, és már nem képes a föld eltartani az ott lakókat... és azok megindultak északra...?!? – Neeem!

Ordította rémülten Charlie. – Már megint a pokol tombol lenn... hát soha sem lesz ennek vége...? – Charlie iszonyatosan szenvedett, majd hirtelen megtorpant. Teljes erejével a Föld felszíne felé koncentrált... s alávetette magát...

– **Állítsd meg, jó Ratio!** – sikította Sophie.
Ratio hatalmas energiával megpróbálta utolérni.
– **Hozd vissza őt!** – kiáltotta Sophie.
– **Engedj utamra, Ratio!** – hallatszott Charlie kiáltása a mélyből –
Engedj utamra...! Vissza kell mennem... a feleségem... a tanítványom... az a jó ember... Uram Isten, a lányom... a láááányom!!! Segítenem kell nekik...! Engedj! – az utolsó mondat már szinte egy torz sikoly volt.
– **Nem mehetsz, Charlie! Ezt nem engedik a törvényeink, csak... csak...** – akadt el Ratio hangja.
– **Sikerült...?** – kérdezte rémülten Sophie.
– **Túl gyors volt... és tombolt a lelke, olyan energiákat hasznosított, amelyhez én már lassú voltam...** – mondta Ratio. – **Pont most, amikor az avatására készültünk...!**
– **Én vagyok a hibás...!** – kiáltotta Sophie. – **Nem kellett volna mondanom neki, hogy mi dúl most ismét a lakrimózáján. Elfelejtettem, hogy mennyi általa szeretett lélek lakozik még odalenn! Nagyon félek, hogy önkényes döntéséért Isten majd megbünteti...**
– **Hibáztunk mindannyian, Sophie!** – vigasztalhatatlannak tűnt Ratio hangja. – **Sok volt Charlie-ban a tudás, de még nem ülepedt le lelkében a hullám. Végzetes volt magára hagynunk őt... hiszen a vizsga is kimeríthette... s valóban túl hirtelen érte a megjegyzésed.**
Sophie zokogni kezdett. – **Bocsáss meg Uram, Istenem!** – rebegette alig hallhatóan.
Ratio magához ölelte a jó Sophie-t. Mély csend járta át ATÉR-t. A hosszú csendet egy hang törte meg... Mysticum volt az.
– **Két megszeppent Angyal! Ennyi csak, mily tudást belétek plántáltam...?! Nem lesz itt büntetés, ne féljeteK...! Álmában meglátogathatjátok, amikor csak akarjátok. Ő azt az utat választotta, amely még nemesebbé teszi őt...! Hiszen Ti tudjátok jól, csakhamar ismét találkozunk majd a jó Charlie-val.**

– De, addig is... baj érheti odalenn... no, meg tömérdek szenvedés... – mondta Sophie.

– Ti fogtok rá vigyázni, Angyalok... hisz' ő már majdhogynem társatok volt!! Ő biztosan ezerszer érzékenyebb lesz reátok, mint a többi lélek. S, hogy vigasztaljalak titeket, én már készülök, hogy szívem felvidul majd, ha ismét az alagút végénél, a nagy könyv előtt megpillanthatom... kicsiszolt lelkét. Ő fő Angyalunk lesz, azt már jól tudom...! Nézd, kicsi Sophie és jó Ratio, ódát kezdtem alkotni, mire ismét csatlakozik majd hozzánk tanítványunk, Charlie... kész legyen!

Imígyen kezdődik, s kérlek, segítsetek majd befejezni:

Egy Angyal ült némán, fenn, magasan
égi létrán.

Bölcs tekintete lenn járt, földbéli múltján.

A város tere fölött galambok szálltak, mint
mindig, ha harang szól.

Sárga fényben, őszi házfalakon
borostyán-zöld árnyék kóborol.

Az Angyal tudta jól: Fájdalom üt rést
lelkeken, amelyen majd égi fény behatol.

Szemből az agyba jutva, száll át új
vonatra, amely érzésként - immár-
szívig hatol.

Hol bolyongsz Angyal a létrán!?-
dörgött hatalmas égi hang.

Kicsi szárnyatlan Angyal összerezent
a mély hang hallatán.

Kedvesem szívében jártam én, Uram!

Mivel Ő lenn maradt özvegyen és árván.

Én voltam társa – egykoron – ott lenn a
lacrimosán.

Most minden hideg és rideg ott lenn

az élet útján, s én érdemtelen fürdök
itt fönnyben a fényben.

Innen fentről, minden olyan más,
őszintébbé vált a világ!

Kendőzetlen a lentől láthatatlan
szándék, s lenni milliárdnyi Barabás
és csupán néhány Angyal-óvodás!

Kezem megfagy a létra fokán...

Nem vagyok már ember, s még nem
Angyal, meztelenre vetkőztetett
a halál.

Lélek vagyok csupán, amely szívekbe
lát, s olykor jár...

Néha sírni volna kedvem, ha lenne könnyem,
de ettől megfosztott a halál...

Angyal, ki sírni szeretne...? – szólt a mindent
betöltő hang. – A Földre vissza nem talál.

Miért nem gondolsz a Szeretetre, amellyel
segíthetnél társaidnak lenti életük útján?!

Vezethetnéd általa, hogy megtalálja ide vezető
létra fokát.

Légy hát Angyal, kinek szárnya van
s, ezután ne titkon járj szívekbe.

Használd kardod s pajzsod, amely a
s z e r e t e t , s nem más...!

Mysticum befejezte.

– Ez valóban Charlie-ról fog szólni – mondta kissé vidámabban
Ratio. – Hiszen akit sok megpróbáltatás ér az életben, annak vé-
gül összetörik a szíve... vajon mit csinál majd Charlie oda-
lenn...?!

– Ez rajtad is áll majd és a kis Sophie-n. **Ám ne feledjétek Istenünk akaratát! Be kell, majd illeszteni a XX. századvégi tudomány – a fizika – által elért eredményeket, az Isten gondolatait tartalmazó könyvbe... s nem fordítva!!! Nagyon vigyázzatok, mert az ember mindig is hajlamos volt a maga teremtette elvont fogalmaknak önálló létet tulajdonítani... –** mondta Mysticum.
– **Folytathatom-e megkezdett soraid, jó Mysticum?** – kérdezte Ratio.

Az Angyal intett társának, hogy igen...

**S, a gondolat, mit magadban hordozol,
olykor tengernyi életen át, mint néma hold
a Föld felett ragyog a rideg éjszakán.
A szellem lenn hiányzik, üres és sötét olykor
benne minden, s ha nem vigyáz, végleg elpusztítja
a pénz..., csak a pénz a lelket, önmagát!**

**Embernek lenni, lélekkel élni, oly nehéz
bennünk erősíti csupán a színészi ént...**

**Az erkölcs ismét meghátrál, s túlélése
érdekében visszahúzódik szellemének
rejtett kolostor mélyébe...!**

– **Charlie...** – szólalt meg Sophie, s olybá tűnt, mintha sírna. Hangja esdeklő volt és visszafogott. – **S ö t é t e b b l e s z a z é g, h a v i s s z a m é g y... hiszen megint egy csillaggal kevesebb lesz az ég boltozatán... Olybá leszel lenn, közöttük ismét, mint tenger felszínén hullámzó falevél...! Tudd meg... ha a csillagfény bekopog majd otthonodba éjnek idején... az én leszek, s azért jövök, hogy beszélgethessek ott lenn is veled...**

– Jön még sok-sok jó lélek, hiszen a fény mennyisége az égbolton
ö r ö k – Jól megtanítád, ne félj, Sophie... – megdöbbenően mély-
ről, mintha csak egy dobozból jött volna eme síri hang.

– Mi volt ez a torz hangzás? – kérdezte Ratio megdöbbenve.

– Megérkezett, hát a hős Angyal... Földet ért – a Styx folyón a
csónak már üresen ring... kiszállt – mondta Mysticum. – Végig
hallott bennünket... Ó, mily boldog lehetett, hogy ily őszintén
bánkódtatok miatta...!

– Hallott, hát...!?! – örvendezett Sophie. – Istenem, hát nem ha-
ragszol reám...!?! Hiányozni fogsz az égi létra legfelső fokán...
hallod?! – kiáltotta Sophie kétségbeesetten.

Csupán néma csend volt a válasz.

– Miért nem felel? – kérdezte Sophie Mysticumtól.

– Megszűnt a közvetlen kapcsolat... tudod az ablakok bezáród-
tak... a „telefonvonal már csak fentről él”... Ó belebeszélhet –
imái révén – de titeket többé már nem hall...!

– Nehéz élete lesz... ismét... sőt lehet, hogy gyötrelmes is, ám
lelki ereje mindegyiknél szilárdabb lesz, ha nem felejt el emlé-
kezni! – mondta Ratio. – Ó őszintén meg akarja menteni azokat,
akiket szeret... s örvendhet a lélek, mert a test új szerepre
vágy...!!

Charlie pontosan ismeri a tanítást: Egyetlen és pótolhatatlan
kinccsel rendelkezik az ember... s ez nem egyéb, mint lelkének
az á r a...!!! A gonosz éppen ezért próbálja meg életről életre
„felvásárolni”... Abban bizonyos vagyok, hogy az ő lelke már
régén nem eladó!

– Sajnos fennáll a veszély, hogy tudatában ott lesz-e a múlt s
jövendő... entrópia és DNS-aspektus... Te vagy Én... ez nagy
kérdés!?! Isten Kegyelmén múlik csak, hogy jön-e hang odaát-
ról...! – felelte Mysticum. – Ez a rideg valóság...

– Ha nem hallod, akkor is hiányozni fogsz... – kiáltotta ismét
Sophie elcsukló hangon – Ó, hányszor nyaggatott engem, még az

első leckék során... mindig azt kérdezte, hogy van-e az angyaloknak is temetője, s ha igen, ki gondozza vagy ápolja a sírjait...?!?

Nem tudtam, hogy sírjak-e vagy nevessek kérdésein... Még azt is mondogatta, hogy jaj nekünk, ha egyszer berúgnak az Angyalok! – mondta sírva-nevetve a jó Sophie. – Mindig azt szeretne volna tudni, hogy a kukac álma valóban az-e, hogy repülhessen majd, s valóra válik-e majd ez az álom a pillangóban!?! S, tényleg a szárnyaló pillangó... messzebbre lát!? Ma már tudom, hogy nagyon bölcs volt ez a Charlie... nagyon!

– Sokszor mondogatta az én óráimon is – vette át a szót Ratio – hogy szerinte bizonyos gyerekek sokszor értelmesebbek, intelligensebbek, sőt kreatívabbak, mint egyes felnőttek, akik pusztán fizikai erejüknel fogva rákényszerítik akarataikat a náluk formailag kisebb méretű, ám sokkal intelligensebb gyermekekre! Mennyiszor üldögélt magányosan „itt”... Szerette nézegetni a maga mögött hagyott földi világot. Olykor azt motyogta, hogy csakis az emberi szív képes kibírni annyi fájdalmat... az állat már rég belepusztult volna... Néha az az érzésem, hogy ő már bölcsen érkezett „ide” hozzánk!

Sokszor mondogatta, hogy Ő a jót hiszi és nem Istent...! Mert az angyalok jók, mégsem Istenek... és a földi emberek között is... – ha nem is sok –, de vannak jók, akik – ugyebár – nem Istenek...! De hinni lehet bennük...! Mindig azzal érvelt, hogy Isten – természetesen jó –, de ennél sokkal több...! Bölcs volt, szavamra, nagyon bölcs...! – merengett tovább Ratio. – Ő mondogatta nekem, hogy ha az ember szeret egy dallamot, egy festményt, vagy egy filmet, akkor az a mindenkori lelki állapotát kell, hogy tükrözze! Szavamra én is sokat tanultam tőle...

A fizikát magyaráztam nekik hosszú-hosszú időn át – mondta Mysticum. – a világ felépítését, annak szerkezetét... láttam, hogy unja. Megkérdeztem tőle, hogy unalmasnak tartja-e az előadásomat? Azt válaszolta, hogy nem, csak sokkal rövidebben is el lehetne magyarázni az alap összefüggéseket!

Megkérdeztem hát tőle, hogy miképpen tudná összefoglalni, mondjuk a proton lényegét, amelyről két napos előadást tartottam számukra. Azt válaszolta, hogy: a proton az olyan „árnyéka” az elektrontérnek... amelynek súlya van! Erre nem tudtam mit mondani... – merengett maga elé Mysticum, majd folytatta.

A természet mindig ismétli önmagát, az emberek pondró féregként nyüzsögnek ott lenn, a Földön. Néhányukból – talán – angyal lehet majd, szárnyal rendelkező, repülni képes, gyönyörű pillangó-lélek! Ez tehát a lélek m e t a m o r f ó z i s a!

Istenünk játszik-e – csupán – teremtményeivel, avagy TUDATOSAN fejeződik ki a Teremtő a teremtettben...!?! Tudatosan GYŐZI le önmagában a rosszat és szűri meg az általa teremtettet, hogy számára csakis a JÓ maradjon fenn!?!

Vajon meddig lesz képes Isten legyőzni TEREMTÉSÉBEN ÖNNÖNMAGÁT... vajon teremtésének ciklikussága mindig az Ő – szent – győzelmével ér véget!? Hát, igen...! Ezek bizony örökre az Ő szent titkai maradnak...! Gyertek hát, jó Angyalok! – ocsúdott föl merengéséből Mysticum. – Rengeteg ember vár reánk, hiszen ott lenn ismét tombol a gonosz.

– Bizony sok az ember, de pusztul is... Urunk nem unatkozik, Teremt, s ismét magához ölel, taszít és vonz... Pulzálva lüktet... Benne az élet örök és folyamatos... ATÉR kvantumritmusban játssza az örök harmóniát, amelyet soha nem enged megbontani, hacsak nem egy önálló akarattal megáldott teremtménynek – helyeselte Ratio.

Egyezzünk meg, hogy Charlie-ra nagyon vigyázunk, ő már közben tartozik, csak éppen ott lenn a l k o t... Sokkal több lesz az ő lelkében és értelmében, mint amennyit az emberek képesek lesznek észrevenni – suttogta Ratio-nak Sophie. – Tudod mit, Ratio?! Legyen Charlie a FÁJDALOM írója – a XXI. században, hiszen ez az önfeláldozó cselekedete is azt bizonyítja, hogy mennyire bízunk bennünk...

- **És az ÖRÖM festője...!** – kacsintott össze a két Angyal.
- **Néha, azért segít majd az Isten?** – nézett megszeppenve Sophie Ratio-ra.
- **Hát persze, kicsi Sophie... Különben nem létezne... ugye!?!**

V É G E

1999. július

BÁLINT BÉLA

NEMZEDÉKRŐL...

NEMZEDÉKRE

(1989. JANUÁR EMLÉKÉRE)

Bálint Béla © 1999

Mikor haltál meg?

Tegnap... bár ennek már nincs jelentősége.

Hol?

Nem tudom... hiszen még kicsi vagyok, gyerek...! Azt mondták fűrödni megyünk a mamával... De előtte sokat vonatoztunk...

Vonatoztál...!?

Igen! Nagyon rossz volt! Éhes és szomjas voltam. Sokat sírtam... nem csak én, hanem még sokan. Utána sem lett jobb...

Hogy érted ezt?

Büdös volt abban a barakkban... sokan voltunk, minden nap megbetegedett valaki közülünk. Sokat kiabáltak velünk... pedig rengeteget dolgoztunk...

Dolgoztatok?

Köveket hordtunk egyik helyről, a másikra...

Köveket...?

Nagyon nehéz köveket. Csupa seb volt a kezünk. Nagyon kimerült az anyukám... enni nem kaptunk, csak undorító moslékot...

Apád...?

Vele kísérletezett egy doktor bácsi... többet nem tudok róla...!

Testvéreid...?

Egy bácsi ordított velem, oda lökte abba a csúnya udvarba... csupa téglafal vette körül... egyszer láttam már én is... és...

És...!?

És fejbe lőtte!

Mennyi idős volt?

A bátyám 16 volt akkor...

Volt másik testvéred is?

A húgom... de őt is elvitte az a doktor bácsi... nagyon hiányzott nekem... tudod nagyon kedves kislány volt, szeretett velem játszani, nagyon kellett rá vigyáznom mindig... könnyen sírva fakadt. Az anyukám nagyon szerette őt! Volt még egy babám is, de azt el

kellett dobnom, amikor lenyírták a hajamat. A mama haját is lenyírták, pedig nagyon szép hosszú, fekete haja volt... sokszor megengette, hogy fésülgessem...

Mire emlékszel még?

A pincére...

Pincére!?

Egyszer egy ordító bácsi – rossz volt, mert nem érttem, hogy mit mond, nem a mi nyelvünkön szólt hozzánk... – lehajtotta az anyukámat és még néhány nénit abba a pincébe. Leszöktem velük. Biztosan nem vett észre, mert akkor még jobban ordított volna... csúnya volt az a pince, sok vasajtó volt lenn! Az egyiket kinyitották, sok ember volt benn, sötét volt... nagyon sötét.

Meghalt egy öreg bácsi, ki kellett hoznunk és elvinni onnan...

És az ajtó?

Rögtön visszacsukták, ahogy anyukámék kihúzták a bácsit, pedig a bent lévők könyörögtek... Nem tudom mennyi ideje lehetett bent, csak azt tudom, hogy hánytam a pince folyosóján a kiáradó bűztől... Gondoltam is... talán soha nem fog ez elmúlni...

Micsoda?

Az a szag... Addig még soha nem éreztem olyat... azt hiszem, az embernek van a legerősebb szaga a világon! Tudod, a gödörben is égtek a bácsik... hetekig, és amikor a barakk felé fújt a szél, sok néni rosszul lett... Miért sírsz most, Te bácsi... egyáltalán ki vagy Te?

Katona vagyok... azaz voltam...

Hol voltál katona...?

Ott!

Én ott sosem láttalak.

Nagyon nagy... túl nagy volt az a tábor!

Az már igaz! Te tudod, hogy most hol vagyunk?

Azt hiszem... igen...

No, ne sírj már bácsi. Szeretnék megvigasztalni, hogy ne sírj! De... de túl könnyűnek érzem magam... mintha nem is lenne kezem, de mit csinálunk mi itt, te tudod...?

Úgy gondolom... várunk...

Várunk? Én már olyan sokat vártam a táborban...

Mire vártál...? – törölte szét könnyeit a katona.

A mama azt mondta, hogy a Jóisten eljön majd egyszer, és akkor nekünk könnyebb lesz a sorsunk. Emlékszem, minden este a Jóistent vártam a barakkban... de sose jött... Úgy gondoltam, hogy csak a mama találta ki!

Nem!!! – kiáltott fel a katona. – A mamád jól mondta! Nézd... nézd, ott egyre erősödik a fény... a mamádnak igaza volt, neked sokkal könnyebb lesz majd... kislány.

És Te bácsi...?

Nagyon félek...

Úgy, mint én a barakkban...

Jobban! Sokkal jobban...

De, Te felnőtt vagy!

Igen! Jaj, nekem... ez a legborzasztóbb... felnőttként nem kellett volna...

Hiszen Te remegsz és jajgatsz, bácsi... mi lett veled? Én nem akarom, hogy Te félj és sírjál, bácsi! Azt akarom, hogy többé senki ne féljen... tudod!!?

Hát megbocsátasz...?

Én... de hiszen, miért...? Nem is ismerlek téged. No, ne sírj már...! Gyere, menjünk inkább a fény felé... amit az előbb mutattál! Ne remegj már, add ide a kezed, majd én vezetek... Tudod, úgy érzem, hogy ott minden jobb lesz...

Talán... de nagyon félek...

Mitől már megint?

Attól, hogy odalenn... a Földön, minden újra kezdődik majd.

Micsoda...?

A vonatok, a barakkok... a pincék...

Jaj... nem, azt soha nem lenne szabad, többé...! De tudod, hogy Te milyen gyáva vagy? Hát nem Te mondtad, hogy a mamának IGAZA van?! Te még azt sem tudod, hogy a mamáknak mindig igazuk van...

Nem! Nem tudtam... én nem ismertem... őt! Nagy nyomorban éltünk... apám soha nem talált magának rendes munkát, anyám se... nyomorogtunk, sokszor éhezünk... nem nálunk volt akkor a pénz... Tulajdonképpen sose volt nálunk! Pedig nagyon kellett volna... Anyám legyengült az éhezéstől, könnyen megbetegedett, hamar úrrá lett rajta a baj... Kisfiú voltam még, amikor meghalt. Nem... nekem nem mondott semmit a mama, így én azt sem tudhatam, hogy igaza lett volna vagy sem...

Megértelek... nem lehetett valami jó világ a Te gyermekkorod! Az Én apukámnak üzlete volt, nagyon sokat dolgozott a papa, de szépen éltünk... egészen addig, amíg fel kellett szállni arra a vonatra. Tudom...! Úgy érzem, hogy valamit mégis kezdek megérteni... most...

Mit?

Valami nagyon nagy baj lehet lenni, a Földön... Innen fönről úgy tűnik, hogy ÖNCÉLÚ és éppen ezért ÉRTELMETLEN LÉTFORMA az emberi társadalomnak nevezett HORDA...

Én nem értem... nem tudom, hogy miről beszélsz... katona!

Arról, hogy mindkettőnkől elvették azt, ami egy emberi lény életében a legfontosabb...

Mi az?

A GYERMEKKORUNK... drága kicsi lány... a gyermekkorunk! Ráadásul nem csak tölünk... nem bizony, hanem sok-sok millióntól. S még nagyobb veszély az, mintha újra kezdődne ismét ez az ördögi kör... mintha mindig visszatérne önmagába... Nagyon tökéletlen struktúrában működik odalenn ez a HORDA...

Vajon mi innen fönről tudunk segíteni nekik?

Talán akkor, ha sokáig hagyom a kezem a kezében... talán akkor igen... Ha nem ismernénk a gyűlöletet, amelyet mindig az elszenvedett igazságtalanságok hizlálnak nagyra, ha nem ismernénk a bosszút, még olyan emberek sem, mint amilyen én voltam... vagy vagyok még...?!? Még a gyerekkorom elrablása miatt sem...! Meg kell értenünk, hogy ezért nem mi vagyunk a hibások.

Hanem ki?

Az az ördögi „szerkezet”, amelyet végül is az emberek alkottak maguknak... de hát nem tudtak eddig még jobbat... Az a „szerkezet”, amely EZT az iszonyatot műveltette velünk. Milliók életét ejti ciklikus állandósággal csapdába... Bizony lenne még mit tökéletesíteni rajta!

Hogy érted ezt?

Nem érdekes...

De, tudni akarom! Nekem is jogom van tudni... hiszen ÉN lettem volna a jövő!

A katona némán bólogatott.

Tudod, volt egy nép régen... a föníciaiak...

Tudom! A mama mesélte, hogy ők találták ki azokat a színes papírdarabokat.

Úgy van! S, ezzel kitűnően képesek voltak, arra, hogy irányítsák országukat. Sőt, később más népek is átvették ezt a „módszert”, hogy saját birodalmuk gazdaságát, társadalmuk működését, népük életét irányíthassák általa.

Akkor, mi a baj?

Most, mintha tisztábban látnék, ahogy közeledek veled együtt a fény felé. Úgy gondolom, hogy a Földet benépesítő országok komplex rendszerét már nem lehetséges ezzel az eszközzel irányítani... soha többé! Körbe járunk... ostobán, általa gúzsba köt vele mindannyiunkat a gonosz...! Csapdába estünk. Ciklusonként az emberek fölé emelkedik, s ilyenkor pusztítást, örült tombolási vágyat vált ki az emberekből, mintha soha nem engedné ez a „csapda”, hogy békében éljenek egymás mellett az emberek... Időről időre visszatérve MEGMÉRGEZI VISZONYAIKAT. Alantas ösztönöket korbácsol fel... olyat, mint az irigység, birtoklási vágy... minden áron. S eltünteti azt, ami valójában Istentől származó ajándéka lenne az embereknek...

Mi az?

A türelem, egymás megbecsülése, a legbelső, legmélyebb erkölcs iránti mély tisztelet. Ezt gúnyolja ki és ejti csapdába időről időre, a

pénz!!! S, ami a legborzasztóbb, örökre gyermeki rabszolgasorba züllesztí le, az ember egyébként fenséges szellemét!

Olyan jó, hogy már nem sírsz, katona! Tudod, én azt gondolom, hogy Te... végül is okos vagy... csak odalenn csinált veled „valamit” az a korcs dolog, amit ti felnőttek... társadalomnak neveztek, s olykor átsap felettetek gonosz módon.

Szeretlek téged, kicsi lány...! – harsogta a katona. – Engedd meg, hogy karomba vegyelek, s együtt haladjunk... mit haladjunk, sokkal inkább rohanjunk a fény felé...

Mi lehet az a fény... Te tudod?

Az az ÍTÉLET...

Már nem félsz tőle?

Már nem... Te mentettél meg!

Jaj, de jó! Vigyél engem a karodban...!

Igen, siessünk! Jó lenne együtt maradni „ott” fönn...! Tudod miért...?

Tudom...!

Nos...?

Mi már okosak vagyunk, s ha ott „fönn” együtt lehetnénk, mindent megpróbálhatnánk, hogy az új gyerekek és az új katonák soha többé ne kerülhessenek „csapdába”...

S, fönn úrrá lett a FÉNY, halk hárfahang töltötte ki a TERET, s a két, gyermekkorától megfosztott parányi alak visszatért ODA, ahonnan vétetett: ATÉR-be!

VÉGE

1999. december

BÁLINT BÉLA

SOLI DEO GLORIA

(EPISTOLA II.)

„A RÓZSA AKKOR IS RÓZSA, HA NEM TUDJA, HOGY EZ A NEVE.”

(SAMUEL BUTLER)
1835-1894

Egész nap keményen dolgoztam. Tudtam, hogy Stonier információutatója a világegyetemben jó irány, de mégsem az igazi...! Tudtam, hogy Hawking is jó nyomon van, de mégsem lehet az IDŐ mindennek a végső megoldása, ARKHÉJA. Tudtam, hogy Paul Davies is - kortársaim közül - az egyik legbölcsebb emberi lény, de Ő is túlságosan sokat foglalkozik az IDŐVEL!

Augusztus volt, meleg, fülledt nyári éjszaka. Nem tudtam elaludni. A testem kívánta a pihenést, de hiába... azok a furcsa kis elektromágneses hullámocskák, amelyeket az agykutatók bioáramként emlegetnek, s az emberi agyvelőt alkotó idegsejtek milliói között cikáznak évtizedeken át... most sem tudtak lenyugodni, megpihenni. Több órája gyötrődtem már az ágyamban. Talán már éjfél is elmúlhatott. Elhatároztam, hogy felkelek és kisétálok a szülői ház fenyőfákkal és rózsabokrokkal teleültetett udvarára.

Sokkal kellemesebb volt itt kinn.

Mérhetetlen csend vett körül. Csak papucsom halk, surranó hangja hallatszott, amint néhány lépést tettem a délután – frissen – meglocsolt fűben. Megálltam az egyik fenyőfa mellett és jó mélyeket lélegeztem... Az augusztusi éjszaka hús levegője itatta át testemet. Széttártam karjaimat és felnéztem az égre. A holdnak nyoma sem volt.

Tompa, puha csend vette körül testemet, a sötétség szinte áthatolhatatlannak tűnt. Ám fönn az égbolt felhőtlen volt, s így csillagok millióinak fénye vibrált a Föld légkörének „szemüvegén” át.

Furcsa belső érzés kezdett úrrá lenni rajtam. Az előbb még nyugtalanító káoszként hömpölygő gondolatok hullámai rendeződni kezdtek tudatomban. Mintha egyetlen vezényszóra sorba álltak volna... ki-ki oda, ahová tartozik. Mint a királyi testőrség századai a Buckingham Palota előtt, vagy talán még ennél is rendezettebben...! Szemeim ideghártyáján ott villódzott az egész általam látható égbolt.

Olyan volt, mintha beszéltek volna hozzám...!

LÁTSZÓLAG minden mozdulatlan volt. Síri csönd...

Tudatom – immáron rendezett – hullámai feltartóztathatatlanul indultak el neuronjaim százmilliónyi szinapszisán át...!

Tudtam, hogy amit látok az nem mozdulatlan. Felfogtam értelmemmel, hogy az általam észlelt csillagok mindegyikének középpontjában, magjában... számomra hatalmas mértékű PULZÁLÁS zajlik. Ritmikus kvantum-tempóban lüktetnek a csillagok.

Milliárdnyi csillag az égen... s mindegyik lüktet, mintha egy hatalmas égi karmester milliméter pontosan megtervezett irányítására egyszerre lüktetne bennük az - ember által - atommagoknak nevezett térpontocskák fúziója.

Kissé megrémültem. Megráztam a fejem s körülnéztem. Ám az engem körülölelő sötétkék, puha csend továbbra is mozdulatlanul létezett.

Mi ez az érzékesalódás?!

Itt „lenn” még a rózsabokrok levele sem rezzen. Ott „fönn”, a végtelen térben – pedig – csillagok milliárdjainak középpontjában lüktet és dübörög valami.

Kvantumzenére „énekel” mindenegy csillag... s éneke, mint az énekeseké, HULLÁMKÉNT terjed tova az őt körülvevő TÉRBEN. Ahogyan egy fémgolyó, mikor a vízbe csobban, körülötte szabályos hullámokat vet a víz. Ám ez a „fémgolyó” most egy-egy csillag, s nem csupán a „vízbe csobban”, hanem BENNE LÉTEZIK a „vízben”, az őt körülvevő közegben, a TÉRBEN! S, egyáltalán nem passzívan létezik eme szubsztrátumban, hanem: lüktet, pulzál

benne, ezáltal hatást is gyakorol az őt körülölelő TÉR selyemszálakból font, leheletfinom szerkezetére!

Hullámokat kelt maga körül.

Eszembe ötlött régi fizika olvasmányaim egyike, amelyben megtaláltam, hogy hullámot MINDIG REZGÉST VÉGZŐ TEST KELT!

Hát, itt vagytok!

Rajta kaptalak benneteket az augusztusi éjszaka mozdulatlan csendjében, ahogyan milliárdnyian lüktettek és pulzáltok, nyughatatlan, örökmozgó pontocskái a TÉRNEK.

A titeket körülölelő TÉR szerkezetében hullámokat keltetek, ráadásul akkorákat, amelyekben még a fény is elhajlik, eltérül egyenesnek hitt útjából. Pontosán úgy, ahogyan azt Einstein leírta.

Hatalmas tömegek körül meghajlik a TÉR!

S, ez az egyenként is hatalmas tömeggel rendelkező, milliárdnyi főből álló égi-kórus szaggatja, rángatja – pulzálása és szabályos lüktetése által – a TÉR selyem-finom SZERKEZETÉT.

Schiller írta egy helyen: „... s kelyhéből a szellemvilágnak FORR FELÉM A VÉGTELEN...” Micsoda dübörgés, hatalmas amplitúdójú lüktetés rázza ezt az égi kupolát az idők kezdete óta!

Valahol egy alkalommal azt olvastam, hogy mozgás nélküli élet nem létezik...!

Vajon fordítva is igaz lehet ez?!?

Ebben a gigantikus méretű mozgásban is ott kell, hogy létezzon az ÉLET!

Hiszen értelmem kétségtelenül megértette, hogy milliárdnyi csillag belsejében kvantum-ütemben veri „valaki” a hatalmas dobot, sőt több milliárdnyi „dobot”. S, ezen dobok körül hullámszik... járja időtlen táncát ATÉR!

Hullámok milliárdnyi fodrában ringatja: leheletfinom szerkezetét! Ezen hullámok valódi természetét mutatja meg számunkra – csupán – a FÉNY! Kijelöli szemünk ideghártyájának befogható sugarában, a TÉR valódi szerkezetét. Amint mágneses térben a vaspor mutatja ki a mágneses tér hullámos – azaz kvantumokban létező – szerkezetét.

Éreztem, hogy szaporábban lélegzem. Kezeimet ökölbe szorítottam, s verejtékcseppek jelentek meg a homlokomon.

Gondolataim ismét visszahullottak önmagamra. Kinyitottam ösztönösen ökölbe szorított kezem. Tenyeremet lassan mellkasomra tettem.

Nagyon kellemes, elmondhatatlanul jó érzés kerített hatalmába. Talán még el is mosolyodtam.

Éreztem a lüktetést, a pulzálást a mellkasomon!!!

EZ – TEHÁT – AZ ÉLET!!

Csillagunk, Napunk magjában zajló ütemes lüktetés áterjed a körülötte lévő tér szövetére, amelyben ÉN is létezem, s valahol bennem is meg kell, hogy JELENJEN a MOZGÁS, mely olyannyira jellemző az életre. Nem térhetek ki előle. Hiszen számomra az életet az effajta mozgással való azonosság kell, hogy jelentse... mint ahogyan jelenti is.

Ettől a kvantumritmustól csakis fizikai túlterhelésem vagy emocionális indulataim téríthetnek el, ám azok sem túlságosan.

Az alap ritmus ÖRÖK bennem!

Hetvenkettő... percenként: hetvenkettő!

Engedelmeskedem neked, gigantikus méretű „dobos”.

Hiszen ezáltal, ritmusod által: ÉLEK!

Ráfekszem hullámaidra, s velük emelkedem és süllyedek, amíg kicsinyke „antennám”, SZÍVEM képes arra, hogy vegye és észlelje, érzékelje hullámaid ÖRÖK ritmusát.

Itt élsz hát bennem...!?!

Ahogy az írás mondja: belélegezlek, s feloldódom benned!

Éreztem, hogy könnycsepp csordul ki a szememből.

Szívem SINUS-csomója az tehát, mely érzékelni képes ATÉR finom szövetének lüktetését.

Mély lélegzetet vettem ismét és tekintetemet makacsul az égre szegeztem.

Tehát az anyag ÉN vagyok, pontosabban a testem. Csupán egy darab élettelen kő lennék, ha nem lüktetne bennem a CSILLAGOK

ÁLTAL TERMELT ENERGIA, amelyet a TÉR „halvány”, LÁTHATATLAN szövete közvetít – talán „vetít” – felém, hozzám. De hiszen, ha milliárd számra lüktettek s végtelen táncra hívjátok TERÜNK szövetét, akkor az anyag s az energia között: csupán a TÉRFOGAT az, amely a hajszálnyi különbség!

Nagy kiterjedésű, végtelen energiamezők áthatolhatóak az emberi test, az anyag számára. Nem képes „látni” ezeket. Akadálytalanul áthalad, áthatol rajtuk. Azonban, ha ezen finomszájú energiamezők – valamilyen oknál fogva – eddigi hatalmas, esetleg végtelen kiterjedésű méreteikből sokkal kisebb – az emberi elme által már felfogható, „látható” – méretű TÉRFOGATTÁ zsugorodnak össze, akkor már nagyságrendekkel megnő ezen körülírható TÉRFOGAT energiatöltete. Olyannyira is, hogy az emberi lény – azaz az anyag – számára már áthatolhatatlanná is válhat. Sőt, „nekiütközhetünk”! Azaz az emberi tudatban ANYAGKÉNT lesz képes megjelenni.

Az anyag, az anyagon nem képes áthatolni vagy csupán erőszakkal. Ezek szerint az anyag csupán: egy szélsőséges megjelenési formája az energiának. S, hogy mettől kezdődően anyag, s mettől kezdve csupán „lágú”, áthatolható energiamező, azt az általa elfoglalt TÉRFOGAT határozza meg.

Ahogy a neutrínó „nem látja” a Földet, pálya- és sebességmódosulás nélkül ÁTHATOL rajta, szóval nem veszi észre...!

Tehát két anyagi rendszerré „összesűrűsödött” energiamentiség egymáshoz való VISZONYA determinálja azt, hogy észleli-e az egyik a másikat vagy sem!

Ó, Uram – sóhajtottam fel – kérlek, csak most ne hagyj el!

Csillagok milliárdjai kacagtak fölöttem, éreztem, ahogyan kedvesen segítik tudatomat tovább... egyre tovább...!

A TÉRFOGAT – tehát – a „jelszó”, amely egy adott energiatöltetről elárulja számunkra, hogy anyag vagy csupán lágú, de hatalmas kiterjedésű energiamező!

Az emberek itt lenn, a Földön ezeket nevezgetik el csupán, már-már nomenklaturálisan belezavarodva a milliónyi fogalomhalmazba anélkül, hogy ÉRTENÉK az igazi LÉNYEGÉT!

Az anyag tehát csak a „jéghegy csúcsa”. Az ENERGIA az, amely EGYETEMESEBB nála. Hiszen nincsen akkora kötöttsége, determináltsága, mint az anyagnak. Csakis EGYETLEN függési viszonyt ismer, s ez nem egyéb, mint a TÉRFOGATA!

Örökéletű, időtlen energiamezőként egzisztál, vagy energiatöltetét egyetlen jól körülírható, parányi térfogatba sűríti össze, s máris ANYAGKÉNT, anyagi részecskéként determinálható, holott lényegét tekintve: ENERGIA!!!

Tovább...! Dübörögjetez csak tovább, járjátok égi HULLÁM-TÁNCOTOKAT itt, a fejem fölött, s mellettem, de bennem is... égi fátyoltáncotokat ATÉR selyemfátylán át!

Ne hagyjátok most már abba, még ha úgy hiszitek is, hogy beleőrülök... csak tovább, tovább...!

Járjunk a végére! – sóhajtottam csendesen.

Tudatom érezte a szofisták és szkeptikusok torz gúnymosolyát:

Jó, jó... Tudjuk már, hogy az anyag: energia – lényegében, s csupán a térfogat a „minőségi” határ... de ők HOL vannak, miben léteznek, létezik-e egyetemesebb ennél a két minőségénél??

Természetesen! Zúgták felém csillagmagjaikból az egyszerű választ.

ATÉR az, amely magában foglalja az anyagot és az energiát is! Az egyetemes TÉR! Nem egyéb, mint az Ószövetség Istene! Az egyetlen, a végtelen, az időtlenül Örök! Amely magában foglal mindent, minden belőle keletkezik, s minden benne nyugszik el rövidke, szubjektív „életideje” után!

Megdöbbsentem, hogy tudatom képes volt arra a szellemi bravúrra, hogy találjon a Krisztus utáni harmadik évezredébe lépő emberi faj nomenklaturális tárházában egy olyan FOGALMAT, amelyre minden olyan JELZŐ alkalmas, amely a középkor keresztény emberének EGY ISTENÉRE!

ATÉR-re – így csupa nagybetűvel és egybeírva –, hogy jelezhessem ennek a fogalomnak mindenképp fölötti, Isteni minőségét!

Az emberi elme nem képes jelenleg ennél nagyobb szellemi bravúrra, nem képes találni ATÉR-nél egyetemesebb fogalmat, amelyet felruházhatna mindazzal, amely Istenre is jellemző, azaz az EGY-re, az EGY ISTENRE!

Hiszen tagadhatatlan, hogy az emberi tudatban fejlődött – igenis fejlődött – az Istenről alkotott kép, hit!

Ki merné tagadni, milyen ostoba ember, hogy a barlangban lakó, nyomorult életkörülmények között élő elődünknek pontosan ugyanolyan „képe” volt az Istenről, mint napjaink tanult, keresztény tudósainak??!

Tagadhatatlan a fejlődés e tekintetben is!

Úgy gondolom, hogy nem is ez a lényeg, hanem maga a gondolkodás fejlődése. Nem új Istenről van szó, hanem az EGY ISTENRŐL, amely egyre világosabb képét mutatja meg az erre nyitott emberek számára.

Ezek természetesen vallási megközelítései a kérdésnek.

A kevésbé vallásos megközelítése talán inkább úgy fejthető ki, hogy ATÉR először az emberi agyvelőnek nevezett – s már jól ismerjük, hogy energiamezőkből felépülő – anyagi struktúrában ébred először ÖNTUDATRA!

Itt már nem csupán az anyag öntudatra ébredéséről van szó! Nem csupán az anyag mélyebb természetének megértéséről kell beszélünk, hanem meg kell értenünk azt a mélyebb CAUSÁT, okot, amelynél tovább – jelenleg – az emberi elme nem képes haladni! Persze lehetséges az is, hogy azért, mert valóban NINCS tovább...!!! Legalábbis jelenleg nem vagyunk rá képesek.

Tehát az anyagnak kiterjedése van, s az energiának is... akár egyetlen parányi térpontra van összesűrítve, akár – emberi fogalmak szerint – csillagászati méretű energiamezőként egzisztál, de mindenképpen, s mindkettő ATÉR-ben! Ez tehát a végső CAUSA: ATÉR, amelyet az emberi elme még képes elérni!

ATÉR-ben helyezkednek el, úsznak nagy kiterjedésű energiamezők.

Szóval ATÉR energetikai szempontból NEM LEHET HOMOGÉN!

Mint ahogyan NEM IS AZ! Találhatóak benne magasabb energiaszintű, magasabb töltöttségű TÉRFOGATI részek és alacsonyabb energiaszinten egzisztáló térrészek, térfogati kiterjedések. Ez az energetikai INHOMOGENITÁS az, amely mozgást képes INDUKÁLNI ATÉR-ben. Elindulhat tehát egyfajta evolúció és MOZGÁS!

Ezek különféle energetikai töltettel rendelkező terek, térfogatok, amelyek lehetnek csillagászati kiterjedésűek vagy éppen az atomfizika területére „méretezett” kiterjedésűek.

Az energiamezők mozgásának alaptermészete azonban azonos! Képesek egymás EMULGEÁLÁSÁRA! Éppen úgy, ahogyan a különböző sűrűségű folyadékok, amikor egymásba hatolnak! Mint a zsírcseppek a tejben vagy az olajcseppek a vízben! Különböző viszkozitású folyadék hatol egymásba, s ezáltal megjelenik a FORMA: a zsír vagy éppenséggel az olaj gömböcskék! Emulgeálódnak... Éppen úgy, ahogyan különböző energetikai töltéssel rendelkező térfogatai ATÉR-nek! Egymásba hatolásukkor MINDIG a nagyobb energiátöltettel rendelkező mező emulgeálja a kisebb energiaszinten egzisztáló térfogatot.

Foglyul ejti, lényegében MAGÁBA ZÁRJA... tehát emulgeálja! Vagy talán nem így rejti-e önmagába az atom magját az ÓT körülzáró, negatív elektromos töltésű ELEKTRONTÉR!!!

Mennyiben különböznek egymástól: az egyik pozitív elektromosan, a másik pedig negatív! Az egyiknek jól körülhatárolható térfogata van, míg a másinak szinte végtelen...!

Az egyiknek „hatalmas” a tömege a másikhoz képest... és így tovább!

Tehát a negatív elektromos töltésű elektrontér emulgeálja magába a pozitív elektromos töltésű magerők terét!

Gondoljunk csak a Dirac-tengerre, amelyet ha jól tudom, elismert a tudomány.

Egy hatalmas kiterjedésű, elektromosan negatív tér magába zárt egy vele ellentétes tulajdonságokkal rendelkező TERET!!!

Amint az óceán végtelenje a még oly kemény és tömeges gránitsziklát!

Máris megjelenhet hát, a FORMA, azaz az ANYAG!

Emlékezzünk csak a zsírcseppecskékre!

Ha még ebből sem értenéd, nézz meg egyetlen atomot, amely ATÉR-nek két alapvető minőségéből épül fel: úgymint a negatív elektrontérből és a pozitív elektromos töltésű atommag teréből! Két teljesen ellentétes világ ÖSSZEZÁRVA egy adott szabályok szerint működő TÉRFOGATRA.

Ez a struktúra azonban nem csupán „ennyi”!

Hiszen az elemi fizikai ismeretekkel megáldott emberi lény is tudja azt, hogy az egymással ennyire ellentétes elektromos töltéssel rendelkező terek – ahol az elektromos töltése a térnek CSUPÁN egyetlen jellemvonása – nos, ezek a terek NEM KÉPESEK közvetlenül egymás mellett egzisztálni! Hiszen elektromosan TASZÍTJÁK egymást, mint két azonos mágnes!

Nem képesek egymással közvetlenül érintkezni!

Valamilyen parányi RÉS kell, hogy legyen közöttük, ha még olyan „kicsinyke” is!

Hasonlóan, mint a Descartes-féle koordináta-rendszerben ábrázolt BOLYAI-függvény hiperbolája: SOHA nem képes elérni az x tengelyt, akármilyen parányi értéket vesz is fel a FÜGGVÉNY!!!

A hiperbola vonala csakis a VÉGTELENBEN éri majd el az x tengelyt.

Éppen ez a végtelen az, ami a nulla, a SEMMI, a zenében a szünet, amely része a struktúrának, s ez a legfontosabb. Hiszen, akkor az eddigi ismereteinkkel ellentétben NEM KÉT, alapvetően egymástól különböző TÉR építi fel az atomot, hanem HÁROM!!!

Hiszen egyetlen atom kiterjedése – mivel VAN, LÉTEZIK kiterjedése, tehát van térfogata – nos, ennek is kell, hogy egzisztáljon, azaz LÉTEZZEN valamiben!

Ez a „valami” villan ki, mutatja meg önmagát abban a részben, ahol az atomi magerőket alkotó tér és az atomi burkot alkotó tér NEM

találkozhat közvetlenül egymással a fent leírtak értelmében és következményeként.

Ez lesz tehát az ALAPTÉRFOGAT, amelyben az atom maga is egzisztál, létezik, azaz helyet foglal! Az atommag erői és az atomi burok közötti tér (rés) nem azonos az atommag terével, és egyáltalán nem azonos az atom elektron héjának, burkának terével, hanem valami egészen más, még ALAPVETŐBB minősége ATÉR-nek!

ATÉR önnön maga tehát!!

Az a minőség, amelyben elhelyezkedik a pozitív magerő és a negatív elektronburok! Egyetemesebb tehát mindkettőnél!

Izgalmas kérdés lehet ezen két – az atomot alkotó – términőség VISZONYA az őket magába foglaló, egyetemesebb ATÉR-hez!

Ugyanis egyes fizikai alapkísérletek során „BENNE” tűnnek el, illetve „BELŐLE” bukkannak fel azon minőségek, amelyeket jelenleg az ember negatív töltésű elektronoknak, illetve az atommagot alkotó, valamilyen fajtájú magerőknek nevezett el!

Ugye milyen izgalmas kérdés?

Zúgj hát fölöttem éjszakai égbolt a magad végtelenül néma, fantasztikus szimfóniáddal!

ÉN kész vagyok hallgatni Téged!

Az anyagi részecskévé zsugorodott energiamező pontos természeti összefüggéseknek engedelmeskedve áll meg egy-egy adott térfogati értéken, amelyen egyensúlyban van a körülötte egzisztáló energiamezőkkel és anyaggá manifesztálódott, más jellegű – szintén parányi – energia-térfogatokkal.

Megértem – immáron –, hogy ATÉR az, amelyből származtok... mind az energia, mind pedig a természeti rendezőelvnek engedelmeskedő, „anyagi” minőségükben pompázó, kis térfogatú energia-koncentrátumok, lényegében azonban ENERGIÁK!

S, tudom már azt is, hogy ATÉR a végső CAUSA! Nincs egyszerűen „tovább”...!

ATÉR az tehát, amely önmagára ismer, önmagát ismeri fel és fogalmazza meg az EMBER nevű lény TUDATÁBAN! Jól lehet NEM

CSUPÁN AZ EMBER ébred öntudatra ÖNNÖN öntudatában, hanem AZ, amiből Ő maga keletkezett EGY HOSSZÚ FOLYAMAT EREDMÉNYEKÉNT!

Mindenképpen az anyag-nevű minőség AZ, amely a legkorlátozottabb minőség. Az anyagi tulajdonságokkal nem terhelt energiamezők mindenképpen egyetemesebb „minőségek”, s a jelen pillanatban megfogalmazható legmagasabb intellektuális szint, fogalom, vagy ha úgy tetszik „minőség” az nem egyéb: mint ATÉR!!!

Amely az atomot alkotó alapvető KÉT terminőség között „KUKUCSKÁL” reánk, evolúciója révén létrejött, „teremtett” gyermekeire!

Energiatöltettel MEGÁLDOTT anyagi figuráskáira, amelyekben gyönyörködhet, örömét lelheti bennük, de legfőképpen megfogalmazhatja ÖNMAGÁT, a TEREMTŐT, az alap CAUSÁT vagy ha úgy tetszik, az ARKHÉT!!!

Megpillanthatja ÖNMAGÁT, azaz ÖNTUDATRA ÉBREDHET bennünk, milliárdnyi tér-pontocskában!

Mindezekből egyenesen következik az, hogy nem lehet véletlen műve, hogy nem az állatvilágban vagy az élettelen természetben, hanem az ember nevű – jelenleg ismert legfejlettebb – anyag-formátumban: az EMBERBEN, pontosabban annak is a legnemesebb szerkezeti egységében, az EMBERI AGYBAN jelenik meg az a gigantikus méretű intellektuális „FOGALOM”, melynek neve:

ISTEN!

Ezt a fogalmat végigkísérhetjük az emberi faj kialakulásától kezdve egészen napjainkig, s láthatjuk – mint ahogyan már említettem is – a fejlődését, a csiszolódását, az egyre „élethűbb” képét kialakulni, fejlődni az emberi tudatban! Azaz, ahogyan egyre magasabb szinten ismer magára a Teremtő, a végső CAUSA, ATÉR!

Egy hatalmas intellektuális minőség ÖNTUDATRA ÉBREDÉSÉNEK, bizony csupán parányi, ámbár igen lényeges pontjai vagyunk!

A kérdés, hogy vajon miért történhet meg mindez? Van-e célja, s megfogalmazható-e az emberi tudat számára?

Nos, filozófiai síkon már egészen jól körülírható. Feltételezésem szerint a fizika – a szubatomi fizika – tudománya is igen közel állhat ma már, ha nem is egy komplex, mindent átfogó válasz megadásához, hanem egyfajta „egyszerűbb” válasz kidolgozásához, de mindenképpen VALASZNAK minősülő szellemi produktumhoz!

A filozófiai struktúra a következőképpen épülhet fel:

Amennyiben elfogadjuk értelmünkkel és hitünkkel Isten tökéletességét, s ezt az Isteni tökéletességet képesek vagyunk néhány reá jellemző jelzővel is jellemezni, körülírni, mint ahogyan ezt meg is tették évszázadok – általam mélyen tisztelt – vallásai... nos, akkor olyan jellemzők kerülnek felszínre, hogy a tökéletes EGY ISTEN, az **ÖRÖK, VÉGTELEN, IDŐTLEN**, általa jött létre, **TEREMTETETT MINDEN LÉTEZŐ. MINDENHOL OTT VAN**, minden, ami betöltötte életidejét **BENNE** nyugszik el, **BENNE** csendesedik el úgy, ahogyan **BELŐLE** is származik...!!!

Nos, mindez reáillik **ATÉR** fogalmára, **FILOZÓFIAI FOGALMÁRA!**

Mégis egészen eredendően új megvilágításba hoz mindent anélkül, hogy bármi eddigi bölcseletet is tagadna! Ez távolról sem áll, s nem is állhat szándékában, hiszen ezáltal önmaga lényegét veszítené el. Ez az újszerű filozófiai struktúra „csupán” egy következő – ámbar igen fényes – fejlődési stádiuma lehet az emberi gondolkodási struktúrának, ezáltal pedig **ATÉR** öntudatra ébredésének!

Igyekszem azonban leszögezni, hogy itt az „**ÖNTUDATRA ÉBREDÉS**” sokkal magasabb minőséget képvisel, mint ahogy azt ez idáig az emberi intelligencia alkalmazta, illetve felhasználta.

Ugyanis ezen műben az „öntudatra ébredés” sokkal inkább **ÖNKIFEJEZŐDÉST KELL**, hogy jelentsen, **ÖNMAGA MEGPILLANTÁSÁT KELL, HOGY JELENTSE!!!**

Sokkal több tehát egyszerű, szorosan vett önkifejeződésnél!

Ezen kis kitérő után fonalunkat ismét felvéve, Istenre jellemző, az **Ő** tökéletességét felsoroló jelzőkből kiindulva meg kell állapítanunk, hogy ilyen jellegű **LÉNY** – éppen tökéletességéből kiindulva – csakis **EGYETLEN EGY LÉTEZHET!**

Habár ismerünk – már az egyiptomi korból – „egyistenre” utaló gondolatiságot, mégis ezen felfogásnak az igazi elterjedése a Zsidóság EGYISTEN hitének – az Ószövetségben leírt EGYISTEN tanak – köszönhető!

Mindenképpen a vallási gondolkodás óriási intellektuális előrelépésének kell ezt tekintenünk, például a görögök politeizmusához képest.

Hiszen a monoteizmusban jelenik meg az emberi faj intellektuális fejlődése során először, első alkalommal az EGYETLEN VÉGSŐ CAUSÁRA, ARKHÉRA, ISTENRE való „visszavezetés” vágya, szellemi igénye!

Ismerjük jól, hogy közvetlenül ebből a szellemi gondolatiságból fejlődött ki korunk Újszövetségben leírt keresztyén gondolatisága is, amely a nyugati emberi civilizáció alapját jelenti.

Nos, ezen az EGYISTEN hiten alapuló, egyetlen ARKHÉT kutató emberi elme, hogy ne keveredhessen önmagával ellentétbe, s figyelembe vehesse az évszázadok során felismert tudományos eredményeit is, nos... csakis egyetlen – az emberi elme jelenlegi fejlettségén, fejlettségi szintjén létező – intellektuális fogalmat alkalmazhat, s ez nem egyéb, mint ATÉR!

Amely önmagában foglalja az eddig megismert anyagi és energetikai formavilágot, hiszen mindegyiknek egzisztálásához TÉRFOGATRA VAN SZÜKSÉGE! Nem létezhet ATÉR-en kívül semmi, mert ez az örök, a végtelen, stb.!

Logikánkat folytatva tehát megállapítottuk, hogy csakis egyetlen ilyen lény létezhet, hiszen „kettő” a tökéletesből NEM vezethető le! Egyébként sincs „szüksége” rá...!

A tökéletes attól tökéletes, hogy EGY! A paradoxon azonban ezen a „ponton” jelentkezik!

Hiszen a tökéletes – azáltal, hogy tökéletes – TUDJA is ezt! TUDJA, hogy egyedül van!

Ő az örök, a mindenható, az egyetemes, az időtlen... mint ahogyan az atomot magába foglaló ATÉR is!

Viszont egyedülletében képes felfogni, önmaga számára megfogalmazni MAGÁNYÁT is! A tökéletest a „MAGÁNY” fogalmi és valószínűségi, reális minősége nem töltheti el „boldogsággal” vagy „örömmel”, a magány egyedüli minősége sokkal inkább jellemző egy önző, magának való lényre, mintsem egy TÖKÉLETES, JÓ LÉNYRE! Ezáltal sokkal inkább logikus következtetés: a tökéletes, egyedüli jót a – tökéletességében rejlő – magány sokkal inkább lehangelj, elkeseríti, sőt fájdalommal töltheti el!

Sőt lehetséges, hogy szeretné FELFOGNI, MEGPILLANTANI ÖNMAGÁT!

Mindenképpen kell „tudnia” ÖNMAGÁRÓL, hiszen TÖKÉLETES...!

Az nem létezhet, hogy ne tudjon önmagáról!!!

ÖNMAGA reflexiójára, visszatükrözésére, felfogására viszont, szinte csakis a teremtésben nyílhat módja...!

A teremtésben az ember, a már említett emberi agyvelő, hosszas anyagi, de talán sokkal inkább – magasabb szinten megfogalmazva – energetikai evolúció, fejlődés eredményeként jött létre.

Végző soron ATÉR-ből származtatható az energia, s az energia egy speciálisan manifesztálódott formája: az ANYAG is!

Hiszen mind az anyag, mind pedig az energia esetében az egész emberi gondolkodást – tagadhatatlanul – áthatja a helyhatározói kérdés: hol, honnan és hová áramlik az anyag vagy éppenséggel az energia, vagy hol helyezkednek el... és így tovább!

Előző gondolatmenetünkéből választ kaphatunk erre, mely szerint: ATÉR-ből, ATÉR-ben és ATÉR-be.

Az ember által ismert, s műszerei által befogható térben, akár a csillagászati tértől elvonatkoztatott, ELVONT emberi gondolkodásban, absztrakciókban és a matematikában, sehol sem találunk még egy TÉRPONTOT, amely visszatükrözné azt az intellektuális kifejezést, fogalmat, minőséget, amely az ISTEN! Ez csakis az emberi agyvelőben (mint helyhatározóra adott válasz) LÉTEZIK, mégpedig egyidős az emberrel...!

Ha elfogadjuk, hogy az ember ISTEN teremtménye, s az bizony már kétségtelen, hogy alapos fejlődésen ment át – mondjuk a bronzkor óta – akkor, amennyiben az előbb logikusan végiggondoltuk s megállapítottuk, hogy az Isten-fogalom csakis ebben az állandóan fejlődő, változó lényben létezik a belátható csillagászati és absztrahált térben, akkor egyszerű azt is belátni, hogy ennek a teremtett lénynek a tudatában szakadatlan fejlődött ISTENRŐL alkotott képe, képzelete, hite!

Nem lenne – tehát – egyáltalán logikus azt gondolnunk, hogy ez a folyamat a mai nappal lezárult! Egyszerűen logikátlan lenne, s szűk látókörre vallana, amely soha nem használt még az egyetemes emberi érdekeknek.

ATÉR fogalmának filozófiai bevezetése feltételezhetően egy sokkal „fejlettebb”, magasabb szintű Isten-képet eredményezhet az emberi egyed tudatában.

Arról van szó, hogy hitét a szívében őrző keresztény ember nem tesz egyebet – figyelembe véve az elmúlt két-háromszáz év tudományai által megállapítottakat –, egyszerűen „felengedi” immáron TUDATÁBA, ÉRTELMÉBE **IS** az ezidáig szívében lakozó, hite által ott élő Istent!

Hite által szívében őrzi Istent továbbra is, de immár értelmét is kinyitotta számára, mert a tudományok nyelvén, nyelvezetén már néhány száz éve ott kopogtat tudatában, értelmében. Ezáltal nagyon fontos lépést tehetnénk előre azon az úton, amelyen a tudományok tárgyi eredményei NEM ellentétesek az emberi lény Istenhitével, sőt párhuzamban állíthatók, sokkal inkább erősítik egymást, mintsem tagadnák! Ez csak rosszindulatú és szűk látókörű emberek hirdethették, hihették ezidáig.

Egyszerű belátnunk ugyanis, hogy az emberi elme intellektuális eredményeként az elmúlt évszázadokban létrejött, megalkotott tudományos eredmények, eredményrendszerek egyike sem... egyetlenegy sem ellentétes ISTEN létének fogalmával! Sőt, sokkal inkább felfogható egy olyan nyelvezetnek, amelyen éppen ISTEN szól teremtményeihez.

Vajon a tökéletességében EGY ISTEN megpillanthatja-e önmagát másképpen, mint teremtményeinek tudatában!?!

Hiszen ezidáig megállapítottuk, hogy az Isten, mint INTELLEKTUÁLIS fogalom, szimbólum vagy a hit által létező valóság nem „létezik”, nem egzisztál máshol, mint az emberi tudatban, amelyet – éppen a keresztény hit tanítása által – Ő MAGA TEREMTETT! Nem létezik sem a csillagászati, sem az absztrahált térben... csakis az emberi tudatban!

Itt jelent meg először. ATÉR-ből, ÖNMAGÁBÓL egészen egyszerűen energetikai INHOMOGENITÁS révén, energiamezők emulgeációs folyamatai által manifesztálódott „anyag” evolúciójának eredményeképpen, makroszinteken végbement „anyagi” evolúciós folyamat végső állomásaként létrejött olyan magas szintű térfogati minőségben, mint az emberi AGYVELŐ!

Isten helyet kér immáron nem csupán a szívünkben, hanem a TUDATOS értelmünkben is!

Vajon a szívében, hite által Istent őrző keresztény ember nem „fejlettebb”, magasabb erkölcsi szintet képviselő térformája-e a belátható világnak, mint az Istent tagadó ateista, a materializmus útvesztőjében bolyongó ember!??

Nos, akkor továbblendítve ezt a fonalat, ezt a logikai folyamatot: lehetséges-e tagadni azt, hogy az Istent tudatos értelmébe IS „befogadó” ember „fejlettebb” erkölcsi színvonalon létező egyede lesz az emberi nemnek, mint az Istent „csupán” hite révén, szívében őrző keresztény ember?! Hiszen előbb állapítottuk meg tényszerűen, hogy az emberi lény fejlődik, sem külsejében, sem belső gondolati, tudati struktúrájában nem azonos a tízezer évvel ezelőtt élt barlanglakó ősemberrel, sőt azt is megállapíthattuk, hogy Istenről alkotott képe sem ugyanaz ma már, mint nyolc-tízezer évvel ezelőtt volt...!!!

Vajon Isten a teremtése által megalkotott emberi egyedek közül melyekben lelheti jobban örömét, s melyekben látja jobban azt, hogy JÓ!?!

Abban a materialista emberi lényben, aki tagadja ŐT, s nem óhajt egész élete során tudomást venni róla, vagy abban az emberi lényben, amely szívében hite révén őrzi Istent, vagy abban a HARMADIK (s talán mondhatjuk, legfejlettebb erkölcsi szintre emelkedett) emberben, aki MEGŐRZI szívében Istenhitét, de immáron ÉRTELMÉBEN, TUDATÁBAN is TÜKRÖZNI kívánja Teremtőjét?!!

Gondolom ez eléggé költői kérdés!

A Tökéletesnek tudnia kell önmagáról, hogy létezik, és tudja is!

Tudnia kell, mert különben nem lenne tökéletes!

Teremteni CSAKIS a tökéletes képes!

Teremtésében létrehozza önmaga számára azokat a tükrözési pontokat, amelyekben „TUDHAT” önmagáról, amelyekben „megpillanthatja” ÖNMAGÁT s ez, mint tudjuk, az emberi tudat, ATER-nek azon pontjai, amelyeket emberi tudatnak „ismerünk”.

Logikánk ezen szintjén felmerülhet az a kérdés, hogy miért van akkor az Isteni teremtésben mégis olyan teremtmény is, amely tagadja Alkotóját?!

Ez igen alacsony színvonalú kérdés, hiszen erre a Szentírás, de az egyház is megadta már a választ: az ember döntési szabadsága nem csupán cselekedeteire érvényes, hanem szellemi, lelki tevékenységére is!!!

Lehetséges – azonban – némi „tudatosság” is a teremtésben... erre a kérdésre vonatkozóan!!!

Erről úgy szoktunk beszélni egy metaforát hívva segítségül, hogy a jó, a tiszta, a fehér, nem „látszana”, nem lenne felfogható, ha nem létezne a rossz, a piszkos, a sötét...!

Ezen utóbbiak sokkal inkább kiemelik a szabad döntésre teremtett, szabad akarattal megáldott ember döntési lehetőségeit. Isten még ezt is biztosította számára, hogy láthasson... mielőtt döntéseit meghozza...! A rossznak tehát igazán „pozitív” szerepet szánt Isten a világ folyamataiban!

ATÉR mindenek fölötti létezését bizonyítja az a logikai lánc is, amelyet úgy kezdünk felgombolyítani, mely szerint megpróbálkozunk a világ kusza dolgaiban rendet teremteni... s imígyen tesszük fel a kérdést:

Vajon mely alapvető természeti, vagy ha úgy tetszik, filozófiai alapfogalmak azok az emberi tudatban, amelyek alapaxiómákként kezelhetőek...?

Rövid gondolkodás után találhatunk három olyan alapvető axiómát, amely önmagában tagadhatatlan és minden vitán fölül áll!!!

Ez a TÉR, az IDŐ és az ANYAG!!

Buta kutató az, aki megáll ezen a szinten, s önfeledten örül annak, hogy „le tudta bontani” a VILÁGOT eme három alapaxiómára.

Sokkal okosabb az a gondolkodó, aki miután eljutott idáig, a következőképpen teszi fel a kérdést:

Nézzük most meg, vegyük szemügyre ezen három – tagadhatatlanul világunkban jelen lévő – minőség összefüggéseit! Milyen viszonyban állnak ezek egymással?!

Láthatjuk, hogy az „idő” – mint absztrahált fogalom – létezhetne az anyag nélkül is, ahogyan „anyagtalan” maga a geometria tudománya is.

TÉRRE azonban valamilyen rafinált módon, mindig szüksége van...

Az anyag – bármilyen parányi is legyen az –, de térfogattal rendelkeznie kell...!

Térfogat nélküli anyag NEM létezhet! S bizony éppen IDŐLEGES, azaz anyagi jellegéből adódóan az idő alapaxióma nélkül sem egzisztálhat.

Marad a harmadik ALAPMINŐSÉG: ATÉR!

Könnyű immáron belátnunk, hogy ezen EGYETEMES minőségnek nincs szüksége az anyagra ahhoz, hogy LÉTEZHESSEN, de sokkal inkább függ ATÉR-től az idő, mint ATÉR függne az időtől!

(Erre még visszatérhetünk!)

Megállapíthatjuk tehát, hogy ATÉR az az ABSZULUTUM, amely ÖNMAGÁBAN VALÓ, amely LÉTEZHET ÖNMAGA

INDOKAKÉNT IS! Nem függ a másik két alapfogalomtól, létezésének NEM feltétele a másik kettő megléte.

Sokkal inkább Ő determinálja a másik kettőt.

Mivel az előbb zárójelben megjegyeztem az idő és ATÉR viszonyát, így kanyarodjunk vissza hozzá.

Fontos dolog ugyanis kijelenteni azt, hogy az az emberi lény, amely abban a hatalmas kegyelemben részesülhet, amelynek tudatában képes felfogni teremtőjét, nos, az a teremtmény mindenképpen „élesebb” képet képes alkotni Istenről... hasonlóképpen, mint ahogyan sokkal „közelebbi” kapcsolatban van Istennel az a hívő ember is, aki szívében őrzi ösztönös Istenhitét, mint az az ember, aki ateista módon éli életét.

Ebből a szellemi „magasságból” könnyebb megérteni azt, hogy IDŐ a valóságban NEM LÉTEZIK, ahogyan erre már Paul Davies is utal mostanában. Azonban az Ő értelmezéseiben mégis – ha szabad azt mondanom – sántít az igazság egy kissé!

Az IDŐ – ugyanis – létezik, DE NEM ABBAN AZ ABSZOLUT FORMÁJÁBAN, ahogyan az emberek jelenleg gondolják!

Ugyanis az IDŐ NEM ALAPKIFEJEZÉS, sokkal inkább egyszerű mértékegység!!!

Kár alapigazsággként bármilyen magasabb szintű gondolati struktúrában felhasználni!

Az IDŐ – ugyanis – NEM alapigazság, hanem ismétlem: **MÉRTÉKEGYSÉG!**

Az idő fogalom „királysága”, mint tudjuk, Einsteinnél dőlt meg igazán! Ő különböző inerciarendszereken belüli időkről beszélt már... teljesen helyesen.

Nem elég azonban csupán „megdöntenünk” valamit, sokkal inkább kötelességünk azt egzakt módon a helyére tenni.

Ezen új „világkép” vázlatos elemzésekor mégsem kerülhetjük el, ezen fontos kötelességünket. Ugyanis – amennyiben – az idő szerintem csupán mértékegység, akkor joggal merülhet fel az a kérdés, hogy vajon MINEK mértékegysége???

Az új világkép birtokában máris adódik az egyszerű válasz, nevezetesen: az ENERGIÁÉ!!!

Az idő tehát nem egyéb, mint ENERGIAMÉRTÉKEGYSÉG!!!

Mutatja ezt az anyagi világ „időleges” mivolta is! Hiszen az anyaggá manifesztálódott energiatöltet (egy adott térfogatra szorított – kényszerített – energiatöltet) egy bizonyos idő elteltével csökken, s így az anyagi forma csakis időlegesen létezhet.

Ezt követően megszűnik, elmúlik... meghal.

Az energiamennyiség belső volta mutatja az anyagi forma egyéni életidejét.

Ezen fenti okfejtés is csak aláhúzza ATÉR alapaxiómák között is EGYEDÜLI mivoltát.

Lassan hajnalodni kezdett...

Még nem volt igazán világos, de az engem körülvevő mozdulatlan, puha, mély sötétségnek immáron nyoma veszett...

Fejem fölött a csillagok még kitűnően látszottak, ám fényük mintha haloványabb lett volna. Mégsem éreztem szomorúságot. Megnyugvással töltött el, hogy a csillag-térpontok milliárdjainak magjaiban pulzáló energia kvantum-ritmusa itt él szívem ritmusában tovább...! Nagyot sóhajtottam és kinyújtottam jobb kezemet magam elé, arcom magasságában. Öklömbé szorítottam kezemet. Hosszú perceken át figyeltem, majd egy hirtelen mozdulattal néhány centiméternyire – jobbra – elmozdítottam.

Azt a kérdést tettem fel magamnak, hogy „ott” most MI van, ahol néhány perccel ezelőtt még az öklöm volt...?!

Biztos sokan azt mondanák, hogy „ott most NINCS SEMMI”...

Néhány egyszerű, kedves ember azt mondaná, hogy ott most a friss, reggeli levegő van...

Néhány képzett és gondolkodó fizikus azt mondaná, hogy ott a Dirac-tenger van...

Vajon Te, Testvérem, aki vetted eddig a fáradságot és elolvastad ezen kicsinyke vázlatomat, s még nem olvastad az ezidáig elkészült KÉT regényemet és EGY filozófiai drámámat..., vajon Te most MIT mondanál...?

Kérdezhetném tőled azt is, hogy midőn délidőben felnézel a szikrázó égre, s látod a mindannyiónkat életető NAPOT egy pontján az égboltnak, ezután elfordítod tekintetedet, s tíz perc elteltével ismét felnézel az égboltra, a NAPOT már nem OTT látod, ahol tíz perccel ezelőtt volt... Én mégis meg szeretném kérdezni tőled, MI VAN most „ott”, ahol tíz perccel ezelőtt a NAP állt...?!?

Érted már, miért mondotta DIOGENÉSZ Nagy Sándornak, hogy „Ne takard el előlem a Napot”??!

S, ha ezután ujjadat ráhelyezed csuklód pulzusára... ne elégedj meg soha többé felületes válaszokkal, hanem elmédet pragmatikusan használd, s jusson eszedbe valami sokkal EGYETEMESEBB, minél csodálatosabb természeti összefüggés...!

Schrödinger hullámegyenletei már felnyitották a fizikusok szemeit, s Heisenberg is ott áll mellette... Egy hatalmas, fényes ajtóban állnak, kukucskálnak befelé, Einstein lökdösi őket, de még nem mernek belépni... csak figyelnek nukleáris gyorsítóik ködkamráin át egy újabb, fényesebb világ felé...! S, az atommagok felszínén lévő picinyke résen át – számukra láthatatlan – ANGYALOK kuncogva kukucskálnak vissza reájuk...!

S, a DNS hidrogénhidjai között ellenállhatatlanul, mindent kitöltően hallatszík a MESTER hárfazenéjének csodálatos dallama... ott látom Jostein Gaarder HILDÉJÉT is, amint ALICE-szel játszik Csodaországban...

S, Pauli szerint továbbra is együtt fut a: „fekete és a fehér ló...”
Arcomhoz emeltem öklömet, s letöröltem véres, fáradt szemeimről könnyeimet.

Még Platónt láttam egy pillanatra: kikerekedett, hívogató szemekkel nyújtotta felém mindkét kezét...! Éreztem, hogy becsül engem, amiért visszajöttem a barlangba... nyújtani akartam én is a kezemet, de akkorra feloldódott a hajnal fényében...

Lehorgasztott fejjel visszamentem a még alvó, korahajnali házba. Pirkadt... egy magasabb energiatöltetű térrész érte el ismét Földünk ezen felszínét... csak Szent Ferenc madarai hangoskodtak vidáman köszöntve a magasabb energiával telített TERET...!

Mosolygó arccal bújtam, az éjszaka során otthagytam a szobámba. Lehunytam a szemem, s arra gondoltam, milyen jó, hogy létezett egyszer egy Szent Ágoston, aki filozófiájával utat mutathatott Isten aláztos szolgálójaként. Kibékíthette korának megoldhatatlannak hitt ellentéteit az Isteni Kegyelem szent magyarázatával... Mosolyogva aludtam el, mert – immár – tudtam, hogy Isten pontosan tudja, mikor van szüksége szeretett világának nagy filozófusokra, s mindig lesznek ANGYALOK, akik vállalják újra meg újra a barlang dohos – szellemi – sötétjét.

VÉGE

1996. július

BÁLINT BÉLA

A KOZMOSZBA
HELYEZETT EMBERI
AGY

A Teremtő akarata képes manifesztálódni a teremtményben... ezt néhány milliárd ember így gondolja a Földön. (Hívők mind-egyike.)

A kérdés: vajon a teremtmény képes-e „manifesztálódni” a Teremtőjében (ellenkező irányú, negatív előjelű manifesztáció). Reverzibilis-e a folyamat? Átjárható-e az emberi tudatunk által?

Ahhoz, hogy ilyen és hasonló kérdéseken töprenghessek, az Univerzum egy rendkívül „veszélyes” eszközt adott a kezembe: **egy tolat**... egyik vége hegyes, hogy tudjak vele írni. A másik vége ecset-szerű, puhán széthajlik... ezzel lehet festeni... vászonra!

Hogy mit...???

I.

Hát az Univerzumot! Pontosabban egy-egy nagyon fontos elemét az Univerzumnak! Hiszen olyan végtelen, olyan kitárulkozó, olyan simulékony – észre sem vesszük magunk és közte a különbséget... Ez bizony nem véletlen; lehet, hogy egyek, azonosak vagyunk vele!?!

Úgy átölel minket és mindent! Annyi mindent mesélne azoknak, akik figyelni képesek rá!

Az Univerzum egy számunkra hatalmas kiterjedésű... rendkívül **INTELLIGENS rendszer**. Mi csupán elemei vagyunk (ahogyan már sokan – filozófusok, tudósok – írtak erről).

Az informatika nyelvezetén közelítve:

- A **DNS** a kémia szintjén megvalósuló: **INFORMÁCIÓS MAPPA**-ként értelmezhető, benne elrejtett fájlok határozzák meg egy-egy élőlény **MORFOLÓGIÁJÁT**.
- A DNS-t felépítő szerves és szervetlen molekulák elemekből, atomokból épülnek fel (ezt már az iskolások is tudják). Ezen a szinten máris benyithatunk a fizika tudományának kapuján.
- Az atomok atommagjait **KVARKOKNAK** nevezett **ELEKTROMÁGNESES TEREK**, elektromágneses mezőrendszerek alkotják. Éppen úgy, mint a távoli csillagokban munkáló erőket, mint a távoli csillagrendszerek között ható erőterezőket!

Tehát az Univerzumot egy elektromágneses **erőterek rendszeréből álló**

INTELLIGENS rendszernek

nevezhetjük, amelynek csupán **egy kisebb részlete** manifesztálódott anyaggá!

Ezek szerint az anyag csak **egyik** megjelenési formája egy összetettebb

intelligens rendszernek!

Következtetés: az intelligens rendszeren „belül”, az intelligens rendszerből képződik le maga az anyag.

Az ember: Néhány milliárd szénszálalás fickó szaladgál „itt” – egyéni életüket tekintve – csak néhány röpke évtizedig. Az egyetemes energiának csupán egy felvillanása az ő egyéni életük, mint egy fotó a végtelenben... egy felvillanás.

Egy rendkívül izgalmas, „anyaggá dermedt” energiaállapot. A végtelen világegyetemben ható energiákból épül fel, a DNS – molekulákba rejtőzködik ő, „egy fájlnyi” információs csomagocska csupán: egy lepkét, egy nyírfát vagy éppen egy diófát ír le, kódol le...!

Léteznek rossz programok is, ám ez erősen szubjektív megközelítés! Érdekes, de veszélyes talaja az objektív szemlélődésnek, éppen viszonylagossága miatt. Legyünk vele – tehát – óvatosak...

A káposztát leíró elektromágneses program számára számítógépes vírus-programként viselkedik – mondjuk, történetesen – a nyúl leíró genetikai program. Hiszen őt (a káposztát) megsemmisítheti, elpusztíthatja... megszüntetheti a káposzta létezését a világegyetemben. Egyáltalán nem biztos, hogy a káposzta számára a sokak által félelmetesnek tartott farkas (DNS-ben rögzített programja) jelenti a veszélyt. Az ő számára a nyúl az igazi veszély.

A nyúl számára pedig a farkas génkészletében determinált program (információ) a potenciális ellenség. Elpusztítja őt, megszüntetheti a világegyetembeli létezését!

Azt mondjuk, hogy ez természetes... de mi az, hogy természetes? Ez több mint érdekes, ha képesek vagyunk továbbgondolni...!

Valóban kiiktatja a farkas DNS programja a nyúl programját, vagy valóban megszünteti a nyúl programja a káposztáét?

Válasz: Nem! Csupán egyéni küzdelmükről van szó. Hiszen csak maga az egy adott nyúl vagy az egy adott káposzta pusztul el és nem a faji szintű programjuk.

A nyúl és a káposzta programja **tovább él** a többi nyúlban illetve a többi káposztában.

A baj akkor van, ha a Földről egy adott faj teljesen kihal. Ezáltal megszűnik **anyagi mivoltában** a faj (Természet- és környezetvédelmi kérdés, de mi ennél most többről próbálunk meg gondolkodni.)

Izgalmasabb megközelítés lehet, hogy **valahol létezik-e tovább** az ő DNS-programja!?

A DNS a maga szerves molekula mivoltában **csupán „tárolója”** (nem aktív eleme) egy sokkal **mélyebb értelmű**, sokkal mélyebben meghúzódo összefüggésrendszer **céljainak!**

Nézzük a címet: „A kozmoszba helyezett emberi agy...”

1) Ki vonná kétségbe az emberi agy létezését? Senki! Tehát jelen eszmefuttatásunkban alapaxiómaként kezelhetjük.

2) Az is axiomatikus, hogy „hol” létezik az emberi agy? Nevezetesen a világegyetemben (eltekintve természetesen attól, hogy a tejútrendszer nevű csillagrendszerben, azon belül a Naprendszer Föld nevű bolygóján, stb.) Ez csak helyhatározói precizitás kérdése.

Tehát a cím megfogalmazásával igen nehéz vitába szállni. Legfeljebb a „helyezett” kifejezés rejtegethet némi „titkot”.

Valóban így van! Ki helyezte ide, vagy miképpen fejlődött pontosan ezen a térponton ki, és vajon miért az idő ezen szakaszában...?

Nézzük magát a folyamatot:

Az emberi agy jó néhány érzékszerv által regisztrált ingerrendszert dolgoz fel, tárol illetve elemez. Mintha egy központi szerver lenne, amelyre jól megtervezett módon rá lenne kötve egy csomó **„felde-
rítő”**, érzékelő **„berendezés”**, azaz érzékszerveink.

A szem az elektromágneses hullámokat, az elektromágneses tartomány bizonyos szegmenséből, a fül a levegőtenger hullámai által keltett „morajlásokat” (mechanikai hullámok), zajokat, a nyelv az oldott állapotban jelenlévő vegyi anyagokat (kémia tudományának

tartományából), vegyületeket különbözteti meg. Az orr a gázhalmazállapotban teszi ugyanezt, ujjaink végén és testünk egész felületén jelenlévő receptorok a tapintás által észlelt dolgokkal „bombázza” agyunkat életünk minden másodpercében, stb.

Tehát az emberi agy az **ÉRZÉKELVE-LÉT** adathalmazát gyűjti össze egy csokorba!

De, vajon miért teszi ezt...??

Ha mondjuk két emberi egyed – egy nő és egy férfi – magasabb rendű szerelmi kapcsolatára gondolunk, akkor vajon csupán érzékek szeretik az érzékeket? Test ölel testet...? Anyag anyagot...? Vagy talán valamilyen furcsa „dolog” is létezik ott, amelynek neve érzelem vagy érzés... amely teljeséggel független az anyagtól!??

Nos, én úgy gondolom, hogy nem csak ennyiről van szó! Ugyanis nem lehet CSAK ennyi a SZERETET nevű érzés! Ez, azt gondolom, hogy szintén evidens megállapítás.

Az emberi test az előbb említett érzékelő receptorok halmaza. Úgy tűnik, mintha egy (jól megtervezett) ÖNJÁRÓ berendezés lenne, amelyre jó sok érzékelő (adatgyűjtő) berendezést telepítettek volna (emberi érzékszerveknek nevezzük őket). Ezek szorgalmasan gyűjtik környezetükből az adatok ezreit és ezen adathalmazt vezetőkek (idegrostok) segítségével a központi „szerverük” (emberi agy) felé továbbítják. A perifériák és a központi „szerver” (emberi agy) között kapcsolatot létesítő ideghálózat lényegében **elektromágneses hullámként** továbbítja a fent említett kémiai, mechanikus és egyéb ingereket. Ezek szerint már az érzékelő rostok végén található receptorokban átalakulnak a külvilágból érkező ingerek, jelek **elektromágneses hullámmá**... Ez önmagában is elgondolkodtató! Miért fontos, hogy elektromágneses hullámként egzisztáljanak tovább...? Sokféle „dimenzióból”, azaz a kémia, fizika, mechanika világából érkező jelek, jelrendszerek visszaegyszerűsödjenek elektromágneses hullámmá...? Önmagában fantasztikus, hogy ezen sokféle jel dekódolásra kerül egyetlen UNIVERZÁLIS jellé: elektromágneses jellé. Egyáltalán miért kell felfogni a külvilág vegyi és mechanikus

jeleit... majd gyorsan elektromágneses jellé alakítani??? Az elektrotechnikából illetve a híradástechnikából jól ismerjük, hogy az elektromágneses jellé alakításra miért is van valójában szükség: könnyebben és hihetetlen gyorsan továbbíthatóak bizonyos „jelek” ezáltal. Ez a banálisan egyszerű válasz... Továbbra is nyugtalanít a valódi válasz hiánya!

Vajon az anyagi világ rendszerében **MEGTAPASZTALT INFORMÁCIÓK elektromágneses jelekké történő átalakítására MIÉRT van ilyen gyorsan szükség???**

A világegyetem egységes, intelligens rendszer (állítottam feljebb) sőt tovább megyek, szerintem **EGYSÉGES TUDATÁLLAPOT:**

Különböző – jól megkülönböztethető – működési szintekkel, amelyekből egymásba biztosított az átjárás. Az egységes tudatállapota **VILÁGEGYETEMÜNKNEK** – valóban egységes elektromágneses rendszert feltételezhet. Ezek az elektromágneses mezőn – és az elektromágneses mezőkből – keletkező szintén elektromágneses konfiguratív **ALAPOK** azok, amelyek „magukra építhetik”, „magukra húzhatják” a mülékony, tünékeny anyagi „fóliák” struktúráit (atomok, molekulák, fehérjék).

Hiszen ki merné tagadni, hogy minden egyes anyagi szerkezet, anyagi struktúra energetikai alapokon nyugszik?! Így például az ember is...!

Digitális aspektusból tekintve **AKTÍV INFORMÁCIÓTÁROLOKÉNT** is felfogható! **Aktív azért, mert képes manipulálni** – a rendelkezésére álló információk alapján – **Önmagát!**

Amit mi egyelőre tudományos összefüggéseknek nevezünk, azok valójában ok-okozati láncreakciók, információáramlások, amelyek hatásokat és ellenhatásokat képesek generálni az általunk anyagi világgént ismert térrészekben.

Akár a csillagok keletkezéséről legyen szó vagy a Föld nevű bolygó élőlényének tápláléklánc működéséről illetve működtetéséről.

II.

Nézzük az embert! Talán azért, mert a világegyetem ezen objektuma, ezen képződménye áll nyilvánvaló okok miatt a legközelebb hozzánk! Ezen az ember „nevű” energetikai rendszeren (talán) könnyebben felfogható az összefüggésrendszer, amelyről már olyan régen tudnunk illene.

Az emberi lét objektivitásán keresztül bizony rengeteg dolog más aspektusban pompázik, és új összefüggésrendszerek tárulhatnak fel az emberi elme számára, amennyiben képes a világegyetemet önmagától elvonatkoztatva, objektív módon szemlélni. Olyasmi nézőpontra van szüksége a szemlélődő emberi elmének, amelyben képes megérteni, hogy Ő csupán egy igen parányi, bár rendkívül fontos funkcióval megáldott eleme a világegyetem egészének.

Valami olyasmi katarzist jelenthet ez az intellektusa számára, mint a heliocentrikus világnézet megértése volt. Földünk – ezen világnézet által – kikerült a világegyetem központjából, bár semmit sem veszített fontosságából. (Sajnos voltak, akik azt hitték... nyilván primitív lelkületre valló hatalmi pozícióik veszélyeztetettségét látták benne csupán... Sajnálom őket.)

Fel kellene már fognia az emberi faj némely csoportjának, hogy nem ő (az emberi faj) áll a középpontban, ő csupán szemlélődő objektuma egy magasabb intellektualitást képviselő rendszernek.

Mi is az ember? Miből áll? Miképpen épül fel anatómiája, és ez az anatómiai adottság hogyan működteti az ember fiziológiáját és ezzel (az élet nevű) működéssel **miért kell olyan nagy mennyiségű információhoz jutnia** és azt feldolgoznia szinte élete minden másodpercében (miért ez a lényege...)? Miért van szükség minden fontos élettapasztalatának a szinte azonnali elektromágneses jelrendszerre történő transzformálására és transzportálására, átalakítására,

ilyen módon történő adattárolására? Miért kell szinte azonnal (kétsedelem nélkül) jelentenie az elektromágnesesség nyelvén, amit az anyagi világban tapasztalt, érzett stb.?

Mi végre ez az egész?

Kezdjük hát a legegyszerűbb és igen logikusnak tűnő apró lépésekkel. Közben nagyon ügyeljünk arra, nehogy rossz mellékágra tévedjünk. Olyasmi lesz a mi kis utunk, mintha aknamezőn haladnánk... Létezik ugyanis a megértéshez vezető út, de rengeteg a rossz, helytelen irányba történő elkalandozás lehetősége is.

Vigyázz hát, emberi elme! Nem tévedhetsz! Légy hűvös és tárgyilagos, cáfolhatatlan axiómákból építsd fel utad a magasabb megértés szintjei felé!

Tegyük fel a kérdést (már feljebb megkíséreltük):

MI az EMBER?

Válasz: Önreprodukcióra (szaporodási képessége révén), **önprogramozásra** (tanulási képessége által) képes **önjáró**, (akarata által fizikai hely és helyzetváltoztatásra egyaránt képes), sőt eszközök készítésére alkalmas lény, amely – felépítése tekintetében – szubatomi szintjén: **energia** – kvark (d és u) – **mezők univerzális rendszeréből vétetett**, atomi szintjén: **szénelapú**, molekuláris szintjén **polipeptid**-test, amelynek:

65-70 %-a VÍZ!!!

Milliárdnyi társával létezik **azonos IDŐBEN, azonos HELYSZÍNESEN** – azonos térrészén a **VILÁGEGYETEMNEK!** (Entrópia síkok fontossága!!!)

Ezt az önmaga és társai által felépített halmazt társadalomnak nevezi. Önmaga (egyedül) próbálja megszervezni életfeltételeit a világegyetem ezen Föld nevű bolygóján.

Jellemző még rá (társadalomépítési tevékenysége során) az őskorból származó birtoklási ösztöne, amely ma már mindenféle elektronikus és nem elektronikus „kütyüre” kiterjed.

A bennünk (emberekben) ható és létező elektromágneses erő(tér) a minket alkotó 65 % VÍZ elektro(mágneses) dipolaritásában feszül – TÉRSZERKEZETTÉ!!!

A medúzaszerű – önmaga számára persze szilárdnak tűnő (mert még nem képes a rendelkezésére álló jelenlegi intellektualitásának szintjénél magasabb, a dolgokat objektívebben megítélni képes elvonatkoztatásokra, absztrahálásokra, önmaga tekintetében sem... de már nem áll távol tőle...) – testének igazi térstruktúrája valójában vízmolekulák dipolaritásában elrejtett ELEKTROMÁGNESESSÉG!
Ez az elektromágneses alap az emberi lény LÉNYEGE! (és nem csupán anatómiai lényege... hanem sokkal inkább térszerkezeti lényege)

Léteznek olyan emberek, vallások, amelyek léleknek nevezik, anélkül, hogy értenék, felfognák ennek az általuk használt igen fontos kifejezésnek a VALÓDI jelentését, valódi lényegét! Mégis nagyra kell becsülnünk hitükkel megérett és évezredekken át megőrzött, a létezés lényegére rámutató alapismereteiket.

Az emberi test 65-70% vízkomponensén kívül található még 30-35%-nyi tetraédeses szénatomi konfigurációk alapvázára polimerizálódott fehérje halmaz... peptidláncok.

Így „FESZÜL” a 65% víz elektro-dipolaritására – mint selyemszálak milliárdjai vagy modernebb közkeletű hasonlattal élve üvegszálhálózatként – az emberi test VALÓDI vázát alkotó elektromágneses energia hálóra... Nem a csont tehát a valódi váz, hiszen a csontrendszer is – szerves molekularitását alkotó atomi hálózatokat felépítő (atommag-energetikai) rendszerek révén – egy elektromágneses konfigurációjú térerőre épül!!!

Tehát mélyebb értelemben: emberi testünk 65% - át alkotó vízmolekulák elektromos dipolaritása az a valódi energetikai alap erőter-háló, amelyre a szén alapú polipeptid szálak milliárdjai ráfeszülhetnek, ezen fehérjének nevezett szintek ráépülhetnek.

Általuk válik „láthatóvá” az emberi formát valójában alkotó és létrehozó **ERŐTÉR!**

Korrekt energetikai alap nélkül az anyag önmagába roskadva összeomlana, nemhogy még önmozgásra képes rugalmas rendszert építsen föl!

Energetikai szintekre épül az az önhordó rendszer, amelyre sok-sok receptor (emberi érzékszerv) szerelhető fel. Ám valamilyen ismeretlen oknál fogva az általa összegyűjtött (ingerek formájában) és tárolt (központi idegrendszer) információt azonnal elektromágneses jelrendszerre alakítja át, tárolja... és (talán) továbbítja...!

Az embert alkotó elektromágneses erőter szinte önmagát teszi láthatóvá, önmagát „festi” meg (mondjuk szövetből kölcsönzött szakkifejezéssel élve) a polimerizálódott polipeptid halmoz által... (mint a sci-fi alkotásokban, amikor a láthatatlan ember magára ölt valamilyen ruhát), akkor bontakozik ki a szemlélő számára a: Forma.

Játék-e vagy csupán móka, farsangi maszkabál anyagi létezésünk?

Vagy ennél azért sokkal több és mélyebb értelmet feltételezhetünk ezen létformánk mögött!??

Az INTELLEKTUÁLIS FORMATÍV ERŐ(tér) feltételezése megengedi számunkra azt az arcátlanul bátor gondolatot (amit a különböző egyházak régóta tanítanak és egyben létalapjuk is), amely szerint a lélek az az energiastruktúra, amely az elektromágneses dipolaritások rendszere által létező valóság, és a magára „húzott” szénalapú polipeptid „ruhában” (test) létezik a „**most**” és „**itt**” **fogalomrendszerében!**

Ezáltal már eljátszhatja az **ÉRZÉKELVE LÉTEZÉS** drámaian izgalmas, „álruhás” – valamilyen ismeretlen oknál fogva – időleges (egyedi életidő) szerepét illetve játékát.

III.

Vajon nem arról van-e szó, hogy valójában megfordítva értelmezhető az általunk eddig valóságnak hitt világ, és mégis csak mi vagyunk a „tükör”, és a sokkal egyetemesebb elektromágneses rendszerekből felépülő struktúrák az időtlenebbek...!?

Az időtlenebb valóságot a világegyetemben sokkal inkább „ők” (az elektromágneses struktúrák) képviselik. Meg kellene már tanulnunk – ezáltal sokkal gyorsabban haladhatnánk a megismerés útján – sokkal inkább a világegyetem törvényszerűségei logikai sorozatának aspektusából szemlélni univerzumunkat, nem pedig – ostoba módon – mindig csupán az ember szemszögéből...

Ezen önző emberi aspektusainkhoz valószínű nem fogjuk tudni hozzáigazítani az egyetemes univerzum törvényeit (amelyeknek mellesleg mi is alá vagyunk vetve), sokkal inkább az univerzum mozgásformáinak törvényszerűségeiből kellene levezetnünk saját létezésünk lényegét!

Az időtlenebb mindenképpen az energiamezők (kvark hálóként ismert) rendszeréből felépült létezések és nem az időleges, egy-egy polipeptid szövet-hálóból felépülő, majd igen gyorsan szétrohadó fehérjehalmaz. Ugyanis nagyon nagy valószínűséggel az anyagi (fehérje) struktúra elmúlásával, felbomlásával, elrothadásával maga az elektromágneses energetikai alap nem tűnik el. Miért is tűnne el?!? Inkább „csak” minőségi változást szenved. Megszűnik számára az érzékelve-létezés állapota.

Ha az érzékelve létezés anyagi struktúrái mögé pillantunk, akkor fel kell, hogy tűnjön, meg kell, hogy lássuk a 65% vizet; ennek a vízmennyiségnek fizikai tulajdonságaiban a dipolaritását a milliárdnyi vízmolekulának, amelyek kicsinyke elektromágneses tulajdonsága milliárdnyi számban már képes felépíteni egy logikus,

konfiguratív, az emberi szem számára közvetlenül láthatatlan **elektromágneses térrészt a maga erőterrendszerével együtt:**

amely így a létezés VALÓDIBB egysége, legalábbis **mélyebb értelmű létegyisége a világegyetemnek.**

Nagy kár, hogy mi csupán a finom, kicsinyke peptidszálak milliárdjai által létrehozott „szövetet” látjuk közvetlenül, az anyagi testet.

Vajon nem mélyebb értelmezése-e (felfogási lehetősége) az egyedi lény létezésének az alapjait alkotó energiasztruktúra?! Sokkal jobban beleillik az Univerzum, a természet törvényeinek rendszerébe.

Képzeljük így el önmagunkat!

Érdekes élményben lehet részünk, ha már kellő gyakorlatot szereztünk benne... Tudatunk ráirányítása egy, a szemünk által közvetlenül nem érzékelhető (de tudatunk által értelmezhető) sztruktúrára. (Mennyi olyan dolog ismert már világegyetemünkben, amely szemünkkel nem, de tudatunkkal már régóta felfogható...!)

Az emberi test energetikai alapjait pillanthatjuk meg, amely bizony nagyon is létezik, nagyon is létező valóság. A kizárólagos anyagcentrikus szemléleti mód – tulajdonképpen – nem egyéb, mint intellektuális vakság vagy még pontosabban intellektuális elmaradottság! Olyasmi, mint a geocentrikus világgép volt.

Szervezetünkben a sok-sokmilliárdnyi ATP és ADP molekula szorgosan „gyártja”, sorba rakja a peptid téglácskákat... egy lyuk-kártyán (DNS) tárolt információtartalomnak megfelelően, mintegy annak engedelmességgel.

Ez ugyebár fantasztikusan igaz!

A DNS-t nem szabad fetisizálni. Ez csupán egy adathordozó „lyuk-kártya” a világegyetem „CD”-je, amelyen tárolt információk révén a tetraéderez konfigurációjú szénatomokból létrejön, felépül az emberi testet alkotó hús-vér materializálódó, manifesztálódó polipeptid halmaz.

Mi lehet az igazi mozgatója, mi lehet az a „kéz”, amely letapogatja a DNS-szalag információ tatalmát és összegyűjti a szénatomokból (építőkockákból) felépített nagyobb szálakat, amelyből aztán „megszövi” a testet, magát (az összes „alkatrészével” együtt)? Nos, mi lehetne egyéb, mint maga az **energia!**

Ettől kezdődően csak a legnagyobb tisztelet hangján beszélhetünk erről, a minket „létrehozó” energiáról vagy még helyesebb úgy fogalmaznunk, hogy a minket lényegi részeinkben alkotó energiáról. Sejtéseim szerint még mindig nem „ez” a végső mozgató...!

Feltételezésem szerint az ATP és ADP és egyéb energia molekulák sokkal inkább „hatásként” foghatók fel és értelmezhetők. Ezen az úton haladva messzebbre tudunk ugyanis tekinteni, **mélyebb értelmezését** pillanthatjuk meg világegyetemünknek. Mélyebbre leszünk képesek pillantani titkaiba.

Az ATP, ADP csupán hatás, eredmény, mintsem önálló intelligencia... sokkal inkább valamilyen:

FORMATÍV INTELLEKTUALITÁS KÖZVETLEN MEGNYILVÁNULÁSAKÉNT értelmezhető, ennek mintegy **HATÁSEREDMÉNYE!**

Nem maga a „kéz”, hanem a „kéz” tevékenységének, akarati erejének közvetlen nyoma; **TÉRSZERKEZETI ELVÁLTOZÁS!!!**

Akaratának hatáseredménye... (Az Ige testet öltése... ha úgy tesszük!)

Innentől kezdve izgalmas a történetünk. Úgy érzem, hogy ezen stádiumában a gondolkodásunknak egyetlen lépésnyi távolságra vagyunk csupán létezésünk alap okrendszerétől... és valljuk be, ez nem kis intellektuális teljesítmény!

Olyan ez, mint egy üveglapra szórt homokból kialakított forma: mint forma gyönyörű, de roppant időleges, élőnek tűnhet, de még nem Ő a mélyebb válasz!

Ez egy intellektuális akarat, szándék... ember által még észlelhető (emberi tudatunk felfogóképessége által) legmélyebb értelmű megnyilvánulása a biokémia szintjén.

Felfogható az ATP, ADP, sőt logikusan tudjuk értelmezni is az általunk ismert biokémiai folyamatokban, de még mindig csupán „álruha”, amely mögött „ott” a szabályokat jól ismerő „kéz”. Ezen „kéz elmozdulásainak” következménye csupán az ATP, ADP molekulák tevékenysége. Az általuk **mozgásban tartott** biokémiai folyamatok során **érhető tetten** az a **tudatos építő folyamat, amellyel mint egy ragasztó anyaggal a „kéz” dolgozik...!!!**

Visszatérve ALICE tükréhez, erős a gyanúm, hogy anyagi világnk csupán „tükör” és az időtlenebb VALÓSÁG – mint ahogy ezt már kifejtettük – a vízmolekula elektromágneses szempontból értelmezhető dipoláris rendszere (illetve a sok milliárd vízmolekulából felépülő elektromágneses konfiguráció)!!!

Ez a nagyon pontos, energetikai rendszerekre oly jellemző szabályrendszer által létező térháló, (időtlenebb valóság) ölti fel magára a szénatomi építő kockákból létrehozott, polimerizálódott polipeptid szálakból megszőtt emberi testet!

Imád – ugyanis – plasztikusan létezni, szereti **működtetni** önnön plaszticitását és nagyon fájhat „szegénykének”, amikor „elveszik tőle” vagy „elmúlik tőle” ez a számára olyan kedves lehetőség, az **érzékelve létezés belefeledkezett állapota!**

Két állapotegyenlet alkalmazható, két állapotegyenlettel leírható (a matematika nyelvén) az ő létezése!

1) Az elektromágneses létforma alapvetőbb konstansokkal rendelkezik. Az **entrópia változás** az Ő valódi ellensége. Sokkal (nagyságrendekkel) lassabb idősíkon értelmezhető, mint az általa felöltött anyagi szálak (test – ruha) entrópia változásai (amelyek rettenetes gyorsasággal bomlanak le).

Ez utóbbi nagyságrendekkel nagyobb, gyorsabb időértelmezésben zajlik le.

Úgy tűnik, mintha az elektromágneses struktúra – az emberi test elektromágneses alapvető strukturális rendszere – egy múltó, tünékeny epizódként élné meg **önálló, egyedi (anyagi) értelmezését.**

Úgy tűnik számára, mint anyagi világunkban az ember számára egy esti kalandos film megtekintése, vagy még ennél is sokkal nagyobb időkülönbségként lehet és szabad csak összehasonlítanunk egy és ugyanazon szubjektum két létezési lehetőségét.

2) Ez az állapotegyenlet csupán a peptid-szálakból szőtt „ruha” (emberi – anyagi test) rendkívül gyors állapotváltozását írja le. Állandóan és folyamatosan változó állapotegyenlet.

Az emberi elme a XXI. században még csak a „ruhát” alkotó és felépítő anyagi, atomi részecskék szintjéig képes értelmezni az emberi testet a fizika és fizikai matematika nyelvén:

szumma részecske-függvényként

értelmezhető az emberi, anyagi test.

Remélhetőleg a jövő matematikája felfigyel majd a részecskék között ható erők, a részecskék virtuális mozgásait **létrehozó** „láthatatlan” erők, energetikai hullámok hullámfüggvényekként (sinus és kevésbé szabályos) történő leírására.

A kicsinyke, parányi térfogatra préselt energia-golyócskák (atommagok) miképpen lebegnek a háttér hullámok által kitöltött térben. Azáltal, hogy **kilépnek a homogén energetikai háttérből** és részecskéként manifesztálódnak..., (önálló spinjük segíti őket ebben) az önálló spinnel **sebességkülönbségre** tesznek szert környezetükhöz viszonyítva (ez a megállapítás nagymértékben elősegíti a matematika nyelvén történő állapotegyenlet elkészítését). Ennek következtében **megjelenik a tömegvonzás és a köztük ható**

erők révén szinte független életre kelnek a háttérvilág (energetikai) összefüggésrendszereitől.

Majdnem bizonyosnak látszik, hogy nem az anyagi tér „kezeli” az elektromágneses teret, hanem az elektromágneses térkonfigurációk pontos és intellektuális, magas fokú értelmezései alkotják meg vagy határozzák meg az anyagi tér felépítését és működésének szabályait.

Végezetül a fentiekhez szorosan kapcsolódó és elgondolkodtató összefüggés az, amely engem felettebb izgalomban tart, bár egy kicsit otromba és távoli az összehasonlítás, de egyáltalán nem hanyagolnám el a közelebről történő szemrevételezését.

Nevezetesen:

A XXI. században közkedvelt és egyeseknél már szenvedéllyé vált számítógépes játékok esetében a játék-szoftver a játék során végig irányítja a valódi (hús-vér) személyt, a játékost, pontosabban annak a gondolatait (ez még veszélyesebb!), miközben a játékos meg van győződve róla, hogy ő az, aki irányít és dönt...!

Miképpen lehetséges ez?

Nos, a játék minden egyes percében a program egyszerű, bár nagy tudatossággal összeállított algoritmus rendszerének kényszerítése miatt a játékos feladatmegoldásra, problémamegoldásra kényszerül, hogy tovább haladhasson a játéka során. Az algoritmus sorozat rendszerek pedig úgy kerülnek megszerkesztésre, hogy helyzeteket hoznak létre, amelyekből a kiút szinte – negatív plaszticitásával – mindig előre látható.

A mesterségesen létrehozott virtuális helyzetekben a döntés is látszólag determinálva van, miközben a játékos úgy véli, hogy ő maga döntött..., pedig az algoritmus az, amely már magában foglalja a játékos döntését! (Már előre...) Vagy ha egyszerűbb értelmű játé-

kost feltételezünk, akkor az algoritmikus alapon szerkesztett szoftver fogja rávezetni a helyes megoldásra. Esetleg néhány frusztrációt eredményező „ütközés”, azaz helytelen megoldás után!

Félelmetes belegondolnunk ezen probléma **kiterjesztésébe a világegyetemre vonatkozóan**, ha értik hogy mire gondolok...!?!)

Az előbbi „hasonlatban” található algoritmusoknál – feltételezésem szerint – sokkal tökéletesebb megoldások lehetnek az univerzumra való kiterjesztés esetében, mint amilyen a számítógép előtt üldögélő játékos esetében, pedig ez sem túl erkölcsös megoldás...! Hiszen a számítógépes játék algoritmikus sorozatának rendszereit egy szintén „hús-vér” ember alkotta, hozta létre, azaz írta meg a programot egy másik „hús-vér” ember számára!

Ebben a nagy veszély az, hogy ez egy álságos helyzetet hoz létre, amelyben az egyik fél reménytelenül kiszolgáltatott, miközben virtuálisan elhitették vele, hogy ő az, aki a döntéseket hozza. Valójában a valódi döntések már a játékprogram szoftverének **megírása pillanatában** megtörténtek. Legfeljebb ez a „játékosban” nem tudatosul... (ez a félrevezetés lényege).

A „játékos” nem dönthet szabadon.

A programban rejlő látens algoritmikus összefüggések hozzák őt mindig döntéshelyzetekbe (ezek a helyzetek azonban virtuálisak, mesterkéltek, megtervezettek), amelyekből a program alkotója már a program megírásakor tudja a helyes megoldásokat, a kiutakat ő ismeri igazán, **hiszen ő írta...**!

A program írója előbb csak részoktatja, majd később függővé is teheti a „játékost” attól a programtól (algoritmikus rendszertől), amelyet konstruált a játékos számára.

A játékos „hús-vér”, a program (algoritmus) alkotója is „hús-vér” emberi lény. A lényeg, hogy a program írója az elektromágneses térbe helyezi ki programját, amely a kereskedelemben hozzáférhető, így a „játékos” ott hozzájut, megveheti. Haza viszi és SZERINTE elkezd játszani vele...

Valójában a program megalkotója irányítja és mozgatja ettől a pillanattól kezdődően a gondolatait, **legyarmatosítva** a „játékos” intellektuális kapacitását, még ha csupán rövid időre is (a játék időtartamára).

A játék algoritmusrendszerén keresztül irányítja a „játékos” gondolatait... Nagyon fontos kérdés – persze – a játékos **gondolati szabadságának MÉRTÉKE**... A félelmetes az, hogy ezt is a program írója szabja meg valójában! Az már persze evidens kérdés, hogy miről szól a játék témája..., mi az intellektuálistartalma?!?

Ennek ellenére ez csak a kisebbik probléma. Az igazi konfliktus az, hogy KI és MIÉRT, MILYEN CÉLBÓL írja, írta ezeket az elektromágneses programokat... akár a szereplők testi felépítésére vonatkozókat (DNS) - mondjuk pl. az emberi szem retinájának „mérnöki pontosságú” információs tartalma nem kis intellektuális teljesítmény lehetett...!

Akár a szereplők számára kreált élethelyzetek algoritmusait, illetve azok sorozatát... akár egy egész életidőtartamra... Igazán félelmetessé akkor válhat a dolog, ha **kiterjesztjük** mindezt az **egész természetre**, annak törvényeire, tehát az

EGÉSZ UNIVERZUMRA VONATKOZÓAN!?!

VÉGE

2006. december